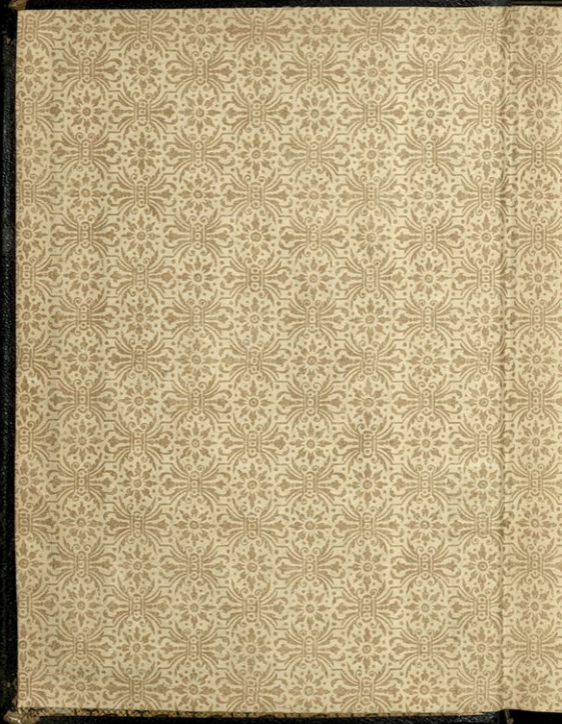

45009

2

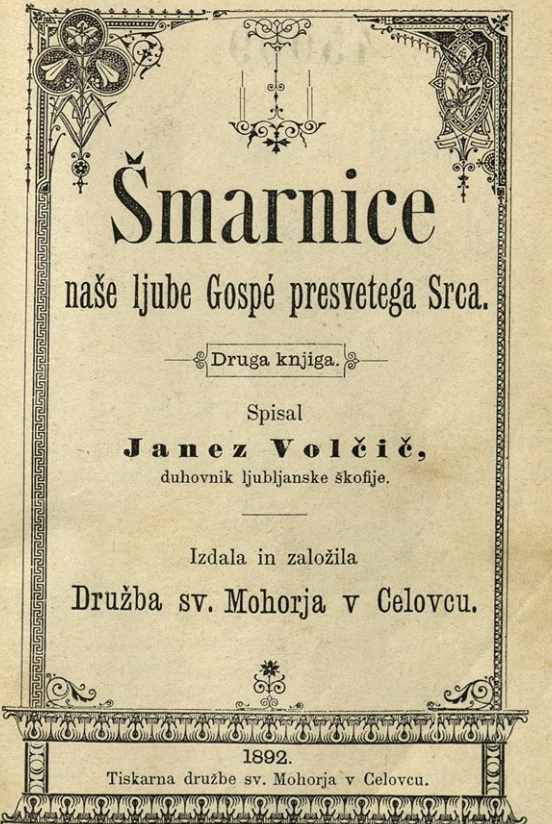

~~2. Karim v. Bekrajev~~
2

**Pridite k meni vsi, kateri me želite, in
nasitite se mojega sadú!** (Sirah 24, .26.)

Šmarnice

naše ljube Gospé presvetega Srca.

— Druga knjiga. —

Spisal

J a n e z V o l č i č,

duhovnik ljubljanske škofije.

Izdala in založila

Družba sv. Mohorja v Celovcu.

1892.

Tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu.

45009

24750030=N1

Predgovor družbe sv. Mohorja.

Ma-le knjiga je zadnja, ki jo udje Mohorjeve družbe prejmo iz plodnega peresarajnega pisatelja Janeza Volčiča. Imenoval jo je „Šmarnice“ in mi smo ji pustili ta naslov, dasi bi se mogel zameniti s primernejšim, ker ga je ravno naš pisatelj uvedel v jezik slovenski in je postal med nami že nekako domač.

Knjiga ima dva dela, namreč: premišljevanja za vsak dan Marijinega meseca in pa molitvenik, ki ustreza navadnim potrebam bogoljubnega kristjana.

Premišljevanja v tej drugi knjigi „Šmarnic naše ljube Gospe presvetega Srca“ se nanašajo na premišljevanja v prvi knjigi, katero je družba od istega pisatelja z enakim naslovom izdala l. 1879.

Premišljevanja obeh knjig so povzeta iz slavnoznane knjige jezuvita o. J. Arnolda: „Kako posnemati presv. Srce Jezusovo“ („De imitatione sacri Cordis Jesu, libri quatuor“), in sicer sta predstavljena

prva dva oddelka. Morda bi bil pokojni pisatelj izdal v obliki dozdanjih „Šmarnic“ tudi še zadnja dva oddelka one latinske knjige („Kako posnemati Jezusovo Srce v njegovem trpljenju“ in „Kako se združevati z njim v presvetem Rešnjem Telesu“), ko bi mu smrt ne bila preprečila delovanja.

Omenjamo še, da se premišljevanja priporočajo tudi za kateri koli drug čas; posebno pa za mesec junij, ki je posvečen presvetemu Srcu Jezusovemu, ali pa za branje ob nedeljah, da se med tednom vadiš v čednosti, katero si nedeljo prej premišljeval.

Naj torej ta-le knjižica s prejšnjo svojo vrstnico naše bralce napeljuje izvrševati opomin sv. apostola Pavla, ki piše: „Ravno to mislite in čutite v sebi, kar v Kristusu Jezusu“. (Filip. 2, 5.)

Blagega pisatelja pa, ki s temi „Šmarnicami“ na svetu jemlje slovó od nas, priporočamo vsem častitim Mohorjanom v trajen spomin; naj darujejo, česar je že sam za-se prosil v prvih „Šmarnicah“, en vzdihljaj za njegovo dušo. Bog mu daj nebesa!

I. del.

Premišljevanja,

kako posnemati presveto Srce Jezusovo v njegovem notranjem življenju.

Pred premišljevanjem.

Naša ljuba Gospa presv. Srca, prosi za nas!
(100 dnij odpustka. Pij IX.)

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!
(100 dnij odpustka. Pij IX.)

Češčeno bodi sveto in neomadeževano
spočetje Device Marije!

Čast bodi . . . Oče naš . . . 4 Češčena
si Marija . . .

(Ta „Marijin rožni venec“ ponovi se trikrat. 300
dnij odpustka. Pij IX.)

Pod tvojo pomoč pribežimo, o naša ljuba
Gospa presvetega Srca! Ne zavrzi naših pro-
šenj v naših potrebah; temuč reši nas vselej
vseh nevarnostij, o preslavna zapovednica
presvetemu Srcu tvojega Sina. Amen.

Po premišljevanju.

Spomni se, o naša premila Gospa presvetega Srca! svoje materine moči, katero imaš čez Srce svojega prečeščenega Sina. Polni zaupanja do tvojih zasluženj pridemo prosit tvoje brambe in pomoči. O Marija, ki vse premoreš čez Jezusovo Srce, katero je neusahljiv studenec vseh milostij in katero nam zamoreš ti po volji odpirati, da razlije nad ljudi vse zaklade svoje ljubezni in usmiljenja, vse vire luči in zveličanja; prosimo te, dodeli nam milost, da posnemamo ravno to presveto Srce Jezusovo. Izprosi nam čisto, ponižno, v voljo božjo udano srce! Ne moreš in ne smeš nam tega odreči; in ker si naša Mati, o naša mila Gospa presvetega Srca! zato milostno sprejmi našo prošnjo in dobrotno nas usliši. Amen.

O naša ljuba Gospa presvetega Srca, ki te je Bog izvolil, da si v svojem naročju in iz svoje prečiste krvi upodobila presveto Srce Jezusovo, pelji nas sama k temu presvetemu Srcu, čegar zapovednica in gospodovalka si ti. Odpri svetu zaklade njegove ljubezni in usmiljenja, in stori, da mi vsi iz tega studenca milostij zajemamo spreobrnjenje, gorečnost in zveličanje! Amen.

O Jezus, ki si v slavo svojega usmiljenja in v zveličanje naših duš neomadeževani Devici Mariji, svoji preblaženi Materi, dodelil neomejeno moč čez svoje presveto Srce; prosimo te, dodeli nam po njeni priprošnji milost, v tvoji ljubezni živeti in umreti. Amen.

Presveto srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!

1. dan.

Častimo našo ljubo Gospo presvetega Jezusovega Srca.

1. Ko smo po Slovenskem — pred blizo 40 leti — začeli očitno obhajati „Marijine Šmarnice“, natisnile so se bukvice z naslovom: „Šmarnice, Mariji naši Materi darovane“. Te male bukvice imajo na čelu majhno podobico Matere Božje. Preblažena Devica sedi na častnem sedežu sredi prelepih belih lilij in rudečih vrtnic. Iz njene razproščene desnice lijejo svetli žarki na človeško srce, ki pred njo leži. Na svojem levem kolenu pestuje svoje nebeško Dete. Objema ga s svojo levico, ki jo polaga na njegovo presveto Srce. Mali Ježušček drži v svoji levici belo lilijo, s svojo desnico pa kaže na premilo Srce svoje preblažene Matere.

Kedarkoli pogledam to mično podobo na prvih „Marijinih Šmarnicah“, zdi se mi, kakor da bi nam ljubi Ježušček ljubeznjivo prigovarjal: Ljubi bratje in sestre! ako me hočete resnično ljubiti, posnemajte moje Srce, katero vam kaže moja ljuba Mati; da pa to dosežete, izročujte se premilemu srcu moje Matere in posnemajte jo, ki je prva častila in najlepše posnemala moje Srce.

2. Vedeti nam je, da je češčenje presvetega Jezusovega Srca najstarejša krščanska pobožnost. Preden so se začele katerekoli krščanske pobožnosti, častila je preblažena Devica Marija že presladko Srce svojega Jezusa, ljubil ga je že sveti Jožef s posebno ljubeznijo, spoznali so že pastirji in modri z Jutrovega, Simeon in Ana, apostoli in učenci lepoto njegovo ter so ga ljubili. Ko je pa mili Jezus vsem ljudem zaklical: „Učite se od mene, ker jaz sem krotak in iz srca ponižen“ (Mat. 11, 29.); ko je iz zaklada svojega presvetega Srca nam podal predragi dar, najsvetejši zakrament; ko je slednjič hotel, da je bilo to njegovo presveto Srce na križu odprto, da je nam vsem varno pribežališče, širila se je tudi pobožnost do tega njegovega božjega Srca. In ko je prišel čas, da nam je Jezus ponudil vse bogastvo svojega srca, skazala

se je milost Gospoda, Zveličarja našega, in sam je razodel svojo voljo, naj vsi posebno časté njegovo presveto Srce; obljubil je in zagotovil, da hoče svojo milost v vsi obilnosti deliti njim, ki bodo posebno častili njegovo božje Srce.

Namen te pobožnosti je trojen :

Prvič, da kolikor nam je mogoče temu presvetemu Srcu povračujemo neskončno ljubezen, iz katere je Jezus toliko storil in trpel za nas ter nam dal zakrament presvetega Rešnjega Telesa, ki ima v sebi vso sladkost in dobroto.

Drugič, da s tem nekoliko zadostujemo za vse krivice, katere so se storile in se še storijo temu njegovemu presvetemu Srcu, ki je sedež njegove neskončne ljubezni.

Tretjič pa, da po moči tudi posnemamo, kar častimo; da si prizadevamo za čednosti, katere nam kaže in razodeva presveto Srce Jezusovo.

Da dosežemo ta trojni namen, je pa bistveno potreba, da svoje srce očistimo vsega greha; pa tudi da iztrebimo iz njega vso ljubezen do sveta in vse neredno nagnjenje do posvetne ničemurnosti. Zato si moramo prizadevati, Boga resnično ljubiti, ga z nobenim, tudi z majhnim grehom ne žaliti. Treba je, da se iznebimo tudi vseh nepo-

polnostij, katere nas neprijetne delajo Jezusovemu presvetemu Srcu in njegovi preblazeni Materi.

(Ravno to so nas učile „Šmarnice naše ljube Gospe presvetega Srca“, katere nam je dala naša slavna bratovščina svetega Mohorja leta 1879.)

3. Ni pa zadosti, da bi mi imeli hišo svojega srca le pometeno. Ako hočemo, da dopade naše srce Jezusu in Mariji, mora biti tudi dostojno ozaljšano, prepričeno z lepimi čednostmi. K temu naj bi nam pomagale letošnje „Šmarnice“. Jezus nam je pot, resnica in življenje. Premišljujmo njegovo presveto Srce in iz njega si presadimo v svoje srce čednost za čednostjo, da si zagotovimo zveličanje svoje. S tem premišljevanjem najde v Jezusovem Srcu vsakdo tiste čednosti, katere potrebuje po svojem stanu. Nekatero so mu zapovedane in potrebne; nekatere so mu le nasvetovane, pa pospešujejo naše zveličanje ter množijo čast božjo in naše zasluženje.

Nikjer se ne naučimo lože in bolj gotovo potrebnih čednostij, nego v Jezusovem Srcu. Saj je to Božje Srce ogledalo vsake resnične čednosti. Ako se verno ogledujemo v tem ogledalu, lahko spoznamo, kaj je prava čednost, katere in kakšne lastnosti naj ima.

Tu spoznamo, kako bodi naše notranje življenje: da naj po Marijinem vzgledu posnemamo presveto Srce Jezusovo, da naj vsako svoje dejanje začnemo s pomočjo božjo in storimo po volji božji, da naj vse obračamo na Boga in njegovo čast, v svojem srcu občujemo z Bogom, svojim Zveličarjem, le njega ljubimo, le zanj živimo.

4. K temu nam pomaga Marija, Mati Jezusova, ki je prva ljubila to presveto Srce Jezusovo, posnemala ga v vseh čednostih ter nam zapustila svoj vzgled. Pomaga nam ona, ki je tudi naša ljuba Mati, ki nam tako rada skazuje svojo materino ljubezen.

Le prosimo jo, naj se pri svojem Sinu poteguje za nas, da si ta mesec prisvojimo čednosti presvetega Jezusovega Srca, katere hočemo preišljevati v letošnjih „Šmarnicah“.

M o l i m o .

O naša ljuba Gospa presvetega Srca! ti si nam dala Zveličarja sveta, ki je s svojo bridko smrtjo na križu plačal naš dolg ter nas je spravil z razžaljenim Očetom nebeškim. Njegovo presveto Srce je bilo prebodeno, da je zadnja kaplja njegove rešnje krvi iztekla v naše od-

rešenje. O Marija, to presveto Srce, glej, je kri tvoje krvi, meso tvojega mesa, zakaj ti si ga po volji božji upodobila iz svoje prečiste krvi. Zato imaš pa še zdaj svojo materino moč do tega presvetega Srca, da ga nam zamoreš po svoji volji odpirati. O naša premila Mati in Gospa! odpri nam to svetišče, da s svojimi duhovnimi očmi gledamo va-nje. Pomagaj nam, da vidimo v njem tiste svete čednosti, katere so našim srcem potrebne in koristne. Prosi svojega božjega Sina, naj nam on sam ravno te čednosti vsadi v naša srca, da z njimi ozaljšani dopademo njemu in tebi! O naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Srca, ne zavrzi naših prošenj! O Marija! ko bomo ta tebi posvečeni mesec premišljevali lepoto presvetega Jezusovega Srca, ozri se s svojega kraljevega sedeža milostljivo tudi na nas, tukaj pred tvojo podobo k tebi vzdihujoče. Podpiraj še nas s svojo materino prošnjo, da nas tvoj in naš ljubi Jezus usliši, kar ga bomo ta čas prosili.

O naša ljuba Gospa presvetega Srca,
prosi za nas!

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

2. dan.

Milost božja je neskončne vrednosti.

1. Jezus nam iz svojega odprtega Srca govori: Moje dete, ne zanemarjaj milosti božje, temuč skrbno varuj ta tebi izročeni zaklad. Milost božja je tvoj zaklad, tvoja čast, tvoja sreča, tvoje največje dobro. Ona te dela Bogu podobnega, dela te podobo božjo.

O človek! spoznaj svojo čast; spoznaj svojo veliko prednost, ko te posvečujoča milost dela podobnega Bogu samemu in si zavoljo tega povzdignjen, povikšan nad ves svet, da se s teboj ne more primerjati nobena pozemeljska stvar.

Kaj je svetloba migljajočih zvezd, kaj je lepota vseh stvarjenih rečij v primeri z lepoto tvoje duše, ako je ozaljšana z božjo milostjo ter je tako Bogu samemu podobna? — Oj, spominjaj se svoje lepote in ne oskruni se z zemeljskim blatom!

2. Ako si ozaljšan z milostjo božjo, spoznava te Bog za svojega predragega in prelubeznjivega otroka.

Jezus pravi: Kar imam jaz po svoji natori, to si ti zadobil s posinovljenjem. „Poglejte, kakšno ljubezen nam je skazal Oče, da se otroci božji imenujemo in smo!“ (I. Jan. 3, 1.)

Razumevaj, če moreš, kaj je to, biti otrok božji; kaj se pravi, da te ljubi in za te skrbi tak Oče?

Posvetni otroci se ponašajo, štejejo se srečne, ako imajo modre, dobre, mogočne, bogate, imenitne in slavne stariše; ali kaj so vse te lastnosti pozemeljskih starišev v primeri s popolnostjo božjo.?

O lahko, po pravici se ponašaš; prav, da se veseliš, ker imaš očeta Boga samega, ki je Gospod nebes in zemlje.

Zato premišluj, kako zares častljivo je tvoje posinovljenje. Bil si iz očetove hiše zavržen, taval si v tujini, v sužnosti; a posvečujoča milost božja te je oprostila sužnosti, tebe tujca sprejela za domačega otroka, ter te je tako požlahtnila in še obogatila z nebeškimi darovi.

Mar ne presega našega uma, mar se ne prevzema vsako srce, da Bog človeka imenuje in spoznava za svojega otroka, in da človek Boga imenuje Očeta, da z njim občuje kakor s svojim očetom.

O srečen, presrečen je, kdor spozna vrednost posvečujoče milosti božje, s katero ga je Bog posinovil, in kdor toliko ceni to svojo prežlahtno visokost, da se nikdar ne spozabi, ampak se ohrani vrednega otroka tolikega Očeta!

3. Ker te je pa, o človek, milost božja posinovila, stori te tudi dediča božjega, sodediča Kristusovega, tako da imaš po tej milosti božji pravico do nebes, kar ima Jezus po svoji natori.

Ako torej premišljuješ nebesa, ako v duhu gledaš veličastvo in srečo nebeško in vse večne dobrote, reci pri sebi: To je vse moje, to je moj delež, ako ohranim milost božjo. Po zasluženju Jezusovem ti ta milost daje gotovo pravico do nebeških dobrot. Nihče ti je vzeti ne more, kakor le ti sam; zakaj obljuba božja je utrjena, in Bog je zvest v svojih obljubah. Ako pa to posvečujočo milost zapraviš, zavrgel si to pravico, izgubil svojo dedino.

4. Milost božja, ki te dela dediča kraljestva božjega, dela te tudi tovariša angeljem, brata svetnikom.

Ako si vesel, da imaš dobre tovariše, četudi so nestanovitni, umrljivi; ako se ti dobro zdi, da imaš več bratov, četudi je tvoja

dedščina zato manjša; koliko bolj si lahko vesel, da imaš zavoljo milosti božje nebeške angelje za tovariše in svetnike božje za svoje brate, ki v svojem neznanem številu ne manjšajo in ne delijo tvoje nebeške dedščine, ampak jo le še množijo in povikšujejo.

Pomisli, o človek, kakšni so ti bratje? in koliko jih je? in kako so imenitni, mogočni in dobri?

Ti so tvoji poprejšnji, stareji bratje, ki so po svoji zmagi venčani z zveličansko slavo; preskrbljeni so, vendar ne pozabijo na te; resnično te ljubijo, osrčujejo te s svojim vzgledom, podpirajo s svojo priprošnjo, kažejo ti svoje krone in te vabijo k sebi.

O predraga milost božja, ki te brati s takimi brati! Oj, da bi to prav spoznal!

5. Posvečujoča milost božja pa tudi stori, da si resnično srečen že tukaj na zemlji. Ona je podlaga notranjega miru; brez nje ni pravega miru; z njo pa je popolni mir.

Kdo se je ustavljal Bogu, pa je imel mir? (Job 9, 4.) Je li sreča mogoča tam, kjer ni miru? Ako pa imaš mir milosti božje, uživaš vedno sveto veselje in v bridkosti imaš zdatno tolažbo.

Le ohrani se v milosti božji, in vedno boš imel mir in srečo. To ti spričujejo vsi

svetniki in vsi, ki so po svojem spreobrnjenju skrbno ohranili milost božjo. Vsi, ki jo imajo in svoj stan primerjajo s poprejšnjim življenjem, po svoji skušnji lahko dejo: „Boljši je en dan v tvojih lopah, kakor tisoč v hišah grešnikov.“ (Ps. 83, 11.)

6. Še več, o dete moje! pravi ti Jezus: Ako živiš v posvečujoči milosti božji, je v tebi moje kraljestvo; tako da v tvojem srcu, kakor na sedežu, počivam in kraljujem. Moje kraljestvo pa je v miru in v veselju svetega Duha, ki je Duh ljubezni in posvečevanja. V tem kraljestvu pa ne zapovedujem toliko, ampak vzgajam kot oče svojega otroka, ki naj bi prevzel kraljestvo, za katero sem ga odločil.

Dokler si torej v kraljestvu moje milosti, pravi Jezus, vodim te posebej s svojo modrostjo, varujem te s svojo močjo, ter sem vedno pri tebi in te objemam s svojo ljubeznijo. V takem kraljestvu ni se ti treba nič bati, dokler sam ne postaneš izdajalec.

Ako si le zvest, ostane ti to kraljestvo in večno se obdrži; vsi sovražniki skupaj ga ne premagajo.

Kako sladko, kako tolaživno je to, o človek! in kako primerno je, da nad vse visoko ceniš posvečujočo milost božjo.

7. Glej, o človek! kolike dobrote imaš v tem edino dobrem. Ni li milost božja več vredna, nego vse dobrote tega sveta?

Oh, moli in prosi, da vedno bolj in bolj spoznaš vrednost milosti božje, in da jo spodobno čislaš. Ako enkrat spodobno spoznaš in prav ceniš veljavo milosti božje, presodil bodeš tudi, da je le kaj malega, ali vsaj gotovo ne kaj velikega, ako daš ne samo bogastvo, čast in dobro ime in vse prijetnosti tega življenja, ampak, ko bi bilo treba, tudi zdravje in življenje, da le ohraniš milost božjo.

Tako visoko so jo cenili tudi sveti pričevalci, vsi svetniki — zares velikodušna bitja —, med njimi celo otroci in šibke device. Na tisoče jih je v nebesih, ki so se prostovoljno odrekli vsem dobrotam tega sveta; med grozovitimi mukami so dali svoje življenje, da so le ohranili milost božjo.

Torej, o človek! otrok tolikih junakov, prizadevaj si na vso moč, z vedno čujočnostjo, z vso skrbjo, da ohraniš to predrago milost. In to tem bolj, ker tvoji sovražniki napenjajo vse svoje sile, da bi ti jo vzeli in te pogubili. — O le utrjuj se, rasti v milosti božji in napreduj v resnični čednosti, da dosežeš popolnost.

Ali si, človek! vse to dobro razumel?

Molimo.

O Gospod, da bi bil jaz pač poprej že vse to vedel in si k srcu vzel! Potem bi bil bolj prisrčno objokoval izgubo milosti božje, kakor je objokoval Ezav izgubo svojega prvorojenstva; zakaj moja izguba je bila neizmerno večja, kakor je bila izguba njegova. Oj, da bi bil to spoznal; za nič na svetu bi ne bil dal tega zaklada. O moj ljubi Jezus! da bi pač te tolike dobrote nikoli ne bil izgubil! Le to me še tolaži, da me še čakaš, da imam še čas, da zamorem veliko dobroto tvoje milosti še uživati in z njo se posvetiti. Hvala ti bodi, o presladki moj Jezus! da si še usmiljenje skazal meni nevrednemu grešniku. Večno ne pozabim te velike dobrote tvojega Srca. O Jezus, pomagaj mi, da sem pripravljen, iti rajši v najhujšo smrt, nego izgubiti tvojo milost. Pri tvojem presvetem Srcu te prosim, da uslišiš to mojo prošnjo. Naj išče zlata in srebra, časti in odlikovanja, dobrot in veselja

tega sveta in naj dirja za njim, kdor hoče; jaz pa, o Gospod, po tebi poučen, imam le edino željo, da ohranim tvojo milost in napredujem v njej vse dni svojega življenja. Amen.

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!

3. dan.

Oemu je Sin Božji človek postal?

1. Le eden je dober, in ta je Bog; on je največja dobrota; on je največja modrost, največja moč, najvišja popolnost. Kaj je potem boljše, kaj popolniše, kakor Boga slušati in posnemati ga.

Ker je pa Bog neviden, človek pa tako navezan na vidno, učlovečil se je Bog Sin, da se ljudem prikaže v vidni podobi, da njega, svojega Boga lože posnemajo.

Prva človeka sta previsoko želela ter sta v svojem napuhu hotela biti Bogu enaka, da bi dobro in hudo spoznala, kakor Bog. Ali padla in zabredla sta ter sta dobro, kar sta poznala, izgubila, spoznala pa sta hudo, česar poprej nista vedela.

Zato se je Bog ljudem prikazal v človeški podobi, da brez predrznosti in brez nevarnosti zamorejo varno hrepeneti po enakosti z Bogom, da bi se rešili hudega in pridobili si dobro.

2. Pred vsem pa je bilo potrebno ljudi rešiti in poplačati njihov dolg. Ali ta dolg je bil neizmerno velik. Božjemu veličastvu so napravili toliko hudobijo, da božji pravici popolnoma zadostiti in božjemu veličastvu odvzeto čast povrniti ni mogla nobena stvar, kakor edini učlovečeni Bog.

Ljudje so kakor priklenjeni sužnji peklenški vzdihovali. Bili so izgubljeni, ker se sami niso mogli rešiti. Bog se jih je usmilil ter stopil med nje s Srcem, prenapolnjenim usmiljenja, da jih je odkupil in iz njihove revščine privedel v sveto in sladko prostost.

3. Nebesa so bila z grehom zaprta, in nobena stvar ne v nebesih ne na zemlji jih ni mogla odpreti. Ako bi ne bil Sin Božji sam prišel in jih nam odprl, noben človek bi ne mogel priti va-nja.

Pred Odrešenikovim prihodom so sicer Judje poznali Boga, ali le malo jih je bilo, ki so mu zvesto služili. Pa tudi ti so mu služili le s pomočjo milosti, dodeljene na prihodnje učlovečenje božje. Kako redki pa so bili med neverniki, ki bi s pomočjo božjo

delali, ljubili pravico in Bogu dopadli? V črni temoti so večjidel vsi, brez vse skrbi, tavalili in blodili v globokem in širokem brezdnem nesrečne hudobije.

In koliko jih je še zdaj, ko je že dovršeno delo odrešenja, ki se čisto nič ne zmenijo za mnogotere pripomočke svojega zveličanja! Iz lastnega zadolženja nevedni ne pomislijo na Boga, tavajo semtertja kakor slepci in trmoglavijo v svoji hudobiji v večno pogubljenje.

Kaj bi bilo s človeškim rodom, ako bi Beseda ne bila meso postala? Nihče bi ne prišel k Bogu, nihče v čeznatorno zveličanje. Jezus pa, ko je človeško meso na-se vzela, je zedinil neizmerno veličastvo božje z največjo revščino človeško, da pridejo k Bogu in dosežejo večno zveličanje vsi, ki le hočejo.

4. Bog Sin je prišel na ta svet, da je poveličal svojega Očeta, razodel ljudem njegovo Ime in njegovo ljubezen. Nekdaj je bilo Ime božje kot Ime Gospodovo sveto in grozno, zdaj je sveto in ljubeznjivo kot Ime Očetovo. Stara zapoved je bila zapoved strahu; nova zapoved je zapoved ljubezni. „Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina.“ (Jan. 3, 16.)

Iz ljubezni do Očeta in do ljudij se je Bog Sin učlovečil z močjo svetega Duha, ki

je Duh ljubezni. Delo učlovečenja je torej delo čiste, gole ljubezni; pa je delo neskončne in nezaslužene ljubezni.

5. Z nebes sem prišel, pravi Jezus, in nazaj v nebesa grem, ko sem pokazal pot vsem, da bodo, kjer sem jaz, tudi oni, ki po tej poti za menoj gredo. Jaz sem resnica, in prikazal sem se kakor luč, da svetim v temoti tega sveta; da razsvetlujem vse ljudi, ki pridejo na ta svet, da vsak lahko krepko in trdno stopa svojo pot.

Jaz sem življenje, in sem prišel zato na svet, da mrtvi življenje imajo, ter ga v obilnosti imajo: in sicer tukaj na svojem popotovanju življenje milosti, tam v nebeški domovini pa življenje večne slave.

Toda glej, človek je tako bolan, tako slab, da ne more za menoj, če tudi je pre-rojen v milosti, rešen iz smrtne sužnosti in napeljan na pot proti nebesom. Huda je njegova bolezen, velika je njegova slabost; pa vendar je večja vsemogočnost zdravnikova, večja je moč njegovega nebeškega zdravila, ki ozdravi vsako bolezen in okrepča vsako slabost.

In to zdravilo je božja milost, je cena Kristusovega trpljenja, je dar njegovega pre-svetega Srca, ki človeku obuja željo po ozdravljenju; ozdravljenega pa utrjuje in podpira v posnemanju Gospoda.

Ko je Gospod prišel na svet, lahko bi bil svojo pot končal hitreje nego vsak velikán; ali prevelika množica slabih je ganila njegovo Srce, da je dalje časa bil med njimi. Zdelo se je, da je z njimi sam oslabeled; pred njimi je hodil in odstranil vse zadržke; vsem in vsakemu je pomagal, srčnost mu dajal; zató vsi, ki le hočejo, po njegovih stopinjah lahko in veselo dosežejo nebeško kraljestvo.

6. Glej, o človek, kako te je ljubil Jezus! Vse to je sicer storil za vse ljudi; pa storil je tudi za vsakega posebej, torej tudi za te posebej; ravno tako, kakor da bi bil na vsem svetu edino sam ti izgubljen in nesrečen; in kakor da bi bil z nebes prišel, da bi tebe samega iskal, tebe samega odrešil, tebe samega zveličal.

Hodi torej za njim, ki je s toliko ljubeznijo prišel k Tebi, da bi te vodil v svoje večno kraljestvo. Bodi v katerem stanu koli, v vseh zadevah tega življenja si stavi pred svoje oči življenje Gospodovo. On je najgotovejša, pa najlažja pot v nebesa. A ne glej samo zunanega življenja Gospodovega, glej njegovo notranje življenje; premišluj njegovo Srce. Tu je sedež vse lepote, tu studenec vseh čednostij. Ne posnemaj Judov, ki so v Gospodu videli le zunanjega človeka, pa niso razumeli čutja in ljubezni njegovega

Srca. Ti pojdi v Srce Gospodovo; preiskuj in preišljuj ga in bodi ves v njem.

7. Ako mu hočeš biti hvaležen in ga ljubiti, ker je on tebe toliko ljubil, moraš si skrbno prizadevati, da dobro spoznaš, kaj mu dopade, in da to potem zvesto spolnuješ. To spoznanje moraš v molitvi iskati; po spolnovanju pa moraš z ljubeznijo hrepeneti, z ljubeznijo se ga poprijeti in z ljubeznijo ga dognati.

Molitev je ključ nebeški; pa je tudi ključ Jezusovega presvetega Srca. Odpiraj torej Gospodovo Srce s tem ključem in poslužuj se vseh zakladov tega svetišča.

M o l i m o .

O Jezus, stvarnik in odrešenik človeškega rodu! večna hvala ti bodi za to nezasluženo, neskončno ljubezen, s katero si nas ljudi prečudno stvaril, pa še z veliko večjim čudežem prerodil! O Gospod Jezus Kristus, Sin Božji, od vekomaj skrivnostno rojen od Boga Očeta, v preobilnosti svoje ljubezni si hotel biti tudi Sin človekov. Kdo bi te vendar ne ljubil? kdo bi se te ne okle-

nil? kdo bi ne živel le za te, ki si nam vse dal? — O velika dobrotā, o prečudna sladkost, gledati, da je Sin Božji postal Sin neomadeževane Device! — Molimo te, o Jezus, Sin živega Boga, ki si iz Marije človeško meso vzel nase! Upamo v tebe, o neskončna dobrotā! Ljubimo te iz celega srca, o preljubeznjiva, vse ljubezni vredna ljubezen! Saj si nam ti pot, resnica in življenje. Amen.

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!

4. dan.

Naše srce bodi, kakor presveto Jezusovo Srce, vse Bogu posvečeno.

1. Moj sin, moja hči, kliče nam Jezus, poslušaj me, kaj ti povem! Prvo delo mojega Srca po učlovečenju je bilo dejanje ljubezni, s katero sem se vsega daroval svojemu nebeškemu Očetu. V meni ni bilo čisto ničesar, kar bi ne bilo njemu popolnoma posvečeno. In moj Oče ni imel nobene želje, kateri bi se jaz ne bil podvrgel. Takrat že

sem mu rekel, ne z besedo, ampak v dejanju: „Glej, pridem! V glavici bukav je pisano o meni, da naj spolnim tvojo voljo. Moj Bog! to hočem, in tvoja postava je v sredi mojega srca.“ (Ps. 39, 8.)

Že v prvem trenutku mojega življenja mi je moj Oče pokazal vsa dela in vse težave, vse zaničevanje in trpljenje; čisto vse, kar mi je bilo storiti in trpeti do zadnjega izdihljeja. In vse sem sprejel z odprtim in pripravnim srcem, kakor je hotel moj Oče. To udanost svojega Srca sem gojil vse trenutke svojega življenja. Ta udanost me je napeljevala storiti le to, kar dopade mojemu Očetu.

2. Glej, o človek! prelepo podobo resnične udanosti v voljo božjo. Tako se moraš tudi ti na poti čednosti iz celega srca Bogu udati precej v začetku vsega svojega dejanja in ravnanja.

V duhovnem življenju ni nič bolj imenitnega, kakor ta resnična in popolna udanost celega srca. Srce, ki ni popolno udano v voljo božjo, kaže ravno s tem, da ni še očiščeno. Ako si ti skop proti svojemu Bogu, skop bo tudi on proti tebi. Ako si pa radodaren proti njemu, radodaren bo tudi on proti tebi, a še veliko bolj kakor ti. Ako z

blagim srcem njemu posvetiš sebe in vse, kar imaš, da v vsem resnično iščeš le njegovega dopadenja, vodil bo tudi on tebe zmeraj in povsod varno, ker ga nekako zavežeš, da te mora rešiti.

3. Taka popolna udanost je bila začetek svetosti vsem izvoljenim. Te blage duše so imele življenje polno največjih zatajevanj, postale so kot nič, ker so brez vse izjeme Bogu darovale vse, kar so bile in kar so imele. Zato jim je bil pa tudi Bog tako radodaren in toliko dober, da jih je že v tem življenju tolikanj obsipaval s svojimi tolažbami, da so solze radosti točile in so okušale že tukaj predokus tiste zveličanske sreče, s katero so zdaj v nebesih prenapolnjene.

Dan današnji pa že menijo nekateri, da se Bogu izročé, če mu le to darujejo, kar njim ugaja. Taki se posvetijo bolj sebi, kakor pa Bogu, in ostanejo sužnji svoje lastne ljubezni; pa tudi niso srečni, so brez vse notranje zadovoljnosti ter niso pripravi, ne zmožni, da bi se z Bogom sklenili.

Torej, o človek! ako hočeš biti resnično prost in srečen, odtrgaj svoje srce od vsega, ter daruj vse svoje nagnjenje edino le Bogu samemu. Ako bi znal svoje srce ohraniti v popolni udanosti do Boga, bil bi ob vseh primerljajih nezbegan, čisto miren; zakaj zbe-

ganje ne izhaja od zunanjih prilogov, ampak pride iz pomanjkanja enakosti našega srca z dopadenjem božjim. Ako se hočeš prisrčno skleniti z Bogom, moraš se vseh posvetnih rečij iznebiti in se v vsem posvetiti Bogu.

4. Tvoja pobožnost pa ne sme biti taka, kakor nekaterih, ki menijo, da so pobožni, če se le zunaj delajo pobožne. To je le šemasta pobožnost, ne pa resnična. Tvoja pobožnost bodi resnična, znotranja, ki je postavljena na srčno pripravnost, da se hočeš z božjo pomočjo nepogojno in popolnoma podvreči vsem njegovim naredbam in darovati vse, da le njemu služiš.

Vendar se mora tvoja pobožnost tudi zunaj razodevati, ker si človek, ne pa angelj. Ker sta tvoje telo in tvoja duša dar božji, morata oba služiti v božjo čast in v tvoje posvečenje. Tvoja zunanja dejanja naj bodo nekak izliv tvojega prenapolnjenega srca. Še le tako bo tvoja pobožnost resnična, in ti boš resničen posnemovalec Jezusovega Srca.

5. Taka pobožnost je pa delo čeznatorne milosti božje, ki um razsvetljuje, voljo zveličansko nagibuje in človeka pripravnega stori za vse, kar je v službo božjo. Take pobožnosti pa ne dosežeš nikoli po navadnih pripomočkih; zakaj čeznatorna je v svojem za-

četku in v svojem razvijanju. Brez božje pomoči ne izvršiš nič, če še tako za gotovo trdiš in si domišljuješ, da si pobožen.

Prosi torej obilne pomoči božje in duha resnične pobožnosti. Z molitvijo ga boš dosegel; ker vse je obljubljenò molitvi. Z božjo pomočjo ti bo lahka in sladka pobožnost, ki jo poznajo le po imenu in jo imajo za težavno oni, katere vodi samosvoja ljubezen.

Naj bi pri tem imel kaka sladka tolažila ali ne, svoje delo boš opravljal vedno mirno, pa tudi vselej zaslužno; zadoščal boš svoji dolžnosti in zvest ostal čednosti. Brez vse boječnosti, brez vse skrbi boš počival v naročju božje previdnosti, kakor dete na rokah svoje matere; miren in zadovoljen boš s tem, kar in kakor bo dopadlo Bogu, da te vodi v večno življenje.

M o l i m o .

O Gospod Jezus, ki si se vsega daroval za zveličanje moje in si svoje presveto Srce mi podaril v znamenje svoje ljubezni; prosim te, dodeli mi to milost, da se tebi vsega popolnoma udam, da svoje srce odtrgam vsem stvarjenim rečem, le tebe samega lju-

bim ter sem ves tvoj. V zaupanju na tvojo pomoč, katere presrčno prosim, darujem se ti iz celega svojega srca, da sem ves tvoj, da le tebi služim in tvojo čast pospešujem. — O presladki Jezus, sprejmi ta dar moje osebe in vse, kar sem in kar imam, in dodeli mi duha prave pobožnosti, da napolni moje srce, da odvzame moji pobožnosti vso zopernost in bridkobo, da mojo ljubezen ogreva, mojo molitev podpira in me za vse dobro vnema. S tem duhom napolnjen bom veselo napredoval v tvoji službi, bom svojega bližnjega k tebi vodil, bom angelje in svetnike razveseljeval in kar je še več, bom tvojemu presvetemu Srcu napravljajal radost in tolažbo. Amen.

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca,
prosi za nas!

5. dan.

V presvetem Jezusovem Srcu prerojeni, prisvojiti si moramo tudi njegovega duha.

1. Pridite, o pridite vse stvari in poglejte in strmite: Bog je odprl nebesa, stopil je doli in prebiva med nami! — O Božje Dete! o čudež ljubezni! o mana angeljev, ki so prišli z nebes, da te premišljujejo in molijo v jasliah!

O Jezus, Sin Božji in sin Device Marije! kako si vendar ljubeznjiv! kako si mi sladek, kar si postal dete, kar si ljubezen sama! — Čuden si v veličastvu svojega božanstva! pa še bolj čuden si v ljubeznjivosti svojega poniževanja in svoje reve! Zares si ljubeznjiv v neskončnosti svoje božje popolnosti; radost našim srcem si pa v obilnosti svoje otroške ljubeznjivosti!

Kdo, o neskončna dobrota! bi se kedaj naveličal, gledati te v tvoji ljubezni? Kdo bi se naveličal, napajati se v presladki ljubezni tvojega Srca? — O kako sladak si ti, o moj Jezus! kako sladak si, brez tega, kar je znotraj skritega! Kakšen mora biti še le tvoj notranji Duh! Gotovo nad vse mil, sladkejši od medú! —

2. O zares! Duh presvetega Jezusovega Srca dela tako čudo, pripravlja tako slad-

kost. Tisti Duh, čegar ljubezen ga je iz naročja nebeškega Očeta privedla v naročje deviške Matere, in je njega Edinorojenca tako milo postavila na ta svet, — tisti Duh navdaja in vodi še zdaj njegovo presveto Srce, da ide, kamor ga žene.

V tem Srcu je polnost božjega Duha; zakaj Oče ga je brezumno dal njemu, katerega je poslal na svet. V tem presvetem Srcu je Duh modrosti in uma, Duh sveta in moči, Duh učenosti in pobožnosti, Duh strahu božjega, Duh milosti in molitve, je Duh ljubezni. Ta Duh je v tem presvetem Srcu. Tak je Duh tega Srca; čeznatorni, Božji Duh je, ki je gola ljubezen, — obsegajoča vse čednosti. Ta Duh Jezusovega Srca je tista ljubezen, ki milo pa močno vodi k popolnosti, ki žene in spodbada k darovanju samega sebe, k junaškemu delu.

3. O blagor njemu, kogar vodi Božji Duh Jezusovega presvetega Srca in kdor se mu v vsem voditi dá. „Katerikoli so po Duhu Božjem gnani, ti so otroci božji.“ (Rim. 8, 14.) Ne zunanost, tudi ne junaško pričevanje, ampak Duh dela pravega učenca Gospodovega. Kaj ti pomaga vse drugo, ako nimaš tega Duha? Kdor nima Duha Gospodovega, on ni njegov. Brez tega Duha studilo se ti bo Gospodovo ravnanje,

nerazumljiv ti bo njegov nauk in težavna njegova zapoved. Le v toliko ti bo vse minkavno, razumljivo in sladko, kolikor ta Duh Gospodov prebiva v tebi. Ako te vodi ta Duh, bodo Gospodove sodbe tvoje sodbe, bodo njegove misli tvoje misli, bo njegovo življenje tudi življenje tvojega srca. V tem Duhu pravi učenec Gospodov vse gleda, vse sodi, vse dela; ker ga le-ta Duh vodi in žene. Ako imaš Duha Jezusovega Srca, o potem počni, kar hočeš; ta Duh te bo vodil in varoval v vsem.

4. Duh Gospodov je navdihoval vse svetnike; njegova pričujočnost jim je dajala luč, njegova moč srčnost, njegova svetost pa čednost. Glej, kako je učil ta Gospodov Duh apostole in mučenike, spoznavalce in device, kako jih je okrepčeval in napeljeval: zaničevaje svet so v popolnem zatajevanju eni hiteli v grozovito smrt kakor v veličastno slavo; eni so se borili kakor angelji; drugi so po navadni poti pobožno živeli; vsi pa so veseli hodili za Gospodom ter mu do konca zvesti in stanovitni ostali tudi v največji sili.

O kaj vse so storili svetniki, ki jih je Duh Gospodov vodil! Kaj vse so počeli, da bi se posvetili, da bi Boga vedno bolj ljubili in poveličevali, in da bi vse ljudi pridobili in vneli za to ljubezen! Oni so bili zares popolni učenci Gospodovega Srca, ki

so po navodu njegovega Duha, s katerim so bili napolnjeni, uredili vse svoje mišljenje in govorjenje, vse svoje dejanje in nehanje in po tem uravnali vse svoje življenje.

5. O človek! ako hočeš spoznati Duha presvetega Jezusovega Srca, opazuj in pre-mišljuj Gospodovo življenje; pojdi, posili se v njegovo Srce, preiskuj in pregleduj vse njegovo mišljenje. Povsodi ga spoznaš po njegovem sadu. V vseh posameznih skrivnostih njegovega življenja najdeš delavno moč njegovega Duha.

Pa kaj bi ti pomagalo, če bi tudi spoznal njegovega Duha, ako pa nič ne dobiš njegove popolnosti? Moli torej, pa moli pri-srčno, da te napolni Duh Gospodov, ali da v tebi raste njegova moč. Kolikor več in čim prisrčneje moliš, toliko več ga prejmeš, toliko popolnejše ga spoznaš, toliko laže ga posnemaš. Ako moliš kakor je prav, gotovo ga prejmeš; saj je Gospod obljubil dobrega Duha njim, ki prosijo zanj.

M o l i m o .

O Jezus, ti si svojim učencem dal svojega Duha, ki ima življenje v sebi. Prosimo te, pošlji v naša srca Duha svojega Srca, da nas navdaja in vodi

v vsem in povsod. Ne prosimo te, kakor je prosil Elizej Elijo, da bi tvoj Duh dvakrat nas obdal; zakaj naše srce je pretesno, da bi te le enkrat vsega objelo; ampak to te prosimo, da nas tvoj Duh po vsem napolni, in da za zmerom iz nas izžene duha sveta in duha lastne ljubezni. Dodeli nam, da naše srce v tvojem Duhu prejme tisto mišljenje, kakoršno ima tvoje presveto Srce: da razume vse, kar si ti učil; da poželi in dejansko okuša, kar si ti delal. Potem bomo v tvojem Duhu živeli ne le natorno življenje, temveč živeli bomo v tvoji milosti, ne človeško, ampak nekako božje življenje, življenje tvojega Duha. Amen.

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas! —

6. dan.

Presveto Srce Deteta Jezusa nas uči ponižnosti.

1. Kako si nam vendar rojen kot otročiček, nam dan kot fantiček, o Jezus! Mar

nisi oni, ki je — večni Bog? Kdo dopové tvoj rod? Ti si od vekomaj in boš na vekomaj. Kdo bo izrekel tvojo moč in kdo razglasil tvoje druge popolnosti? Po tebi je vse storjeno; ti vse vladaš; ti napolnjuješ nebo in zemljo. O Jezus! kakšnega pa te vidim tukaj! O strmenja vredni čudež! Neskončni Bog leži kot majhno dete v zapuščenem hlevu!

Sam se je uničil, ko je postal dete, ko biva ves ponižan v tujini, nepoznan, pa vendar zadovoljen. O presladki Jezus, prosimo te, povej nam, kako si nam vendar kot otroček rojen, kot fantiček nam dan?

2. Poslušaj, o duša krščanska! kako in kaj pravi mili Ježušček? — Prišel sem zveličat, kar je bilo izgubljenega. Sprijenost človeškega rodu je bila tolika, da je v ozdravljenje njegovo bilo potrebno toliko poniževanje Sinu Božjega. Človek se je pogreznil v brezdno grdega napuha; zato je šel Sin Božji v ponižnost in je stopil v njeno globočino, da bi zopet rešil človeka. Dokler ni bilo Sinu Božjega na svet, otemnil in spridil je napuh duha vseh ljudstev toliko, da ponižnost niso več spoznali za čednost, temuč so jo zaničevali kot slabost. Če tudi so spoznali Boga, ki milo skrbi za ljudi, pa ga niso častili kot Boga, ker njihove misli so

bile pri ničemurnosti, in njihovo sprideno srce je bilo otemnelo. Popačeni so bili in zaničljivo je bilo njihovo poganjanje; ostudni so bili v svojih naklepih. Tako je skoraj vse meso izgrešilo svojo pot. (Ps. 13.; Rim. 21.)

Kaj bi bilo bolj pripravno, bolj zdatno, rešiti svet tolike, tako pogubne zmote, kakor vzgled neskončno modrega in popolnega Boga, ki se je ponižal do svojega uničenja, in tako človeško ošabnost osramotil ter jej za zmeraj podrl vso veljavo, vse izgovore.

3. Napuh je bil vedno in ostane vedno vir vsemu hudemu; ponižnost pa je začetek vsega dobrega. Čednost vseh čednostij je ponižnost, katero resnica poraja in ljubezen oživlja. Glej torej, da spoznaš samega sebe in Boga; da Bogu daš, kar je božjega, in sebi pripisuješ, kar je tvojega.

Kaj si sam iz sebe? Ti si nič, iz katerega te je Bog vzdignil. Ta nič je tvoj; kar si pa zdaj, to je božja lastnina. Ti se varaš, samega sebe slepiš, če misliš, da si kaj, ko sam iz sebe nisi nič. Kaj neki imaš sam iz sebe po natorni ali po čeznatorni poti? Po natornem redu imaš zmožnosti dušne, imaš čutila telesna, imaš darove duha in zunanje osebne lastnosti. Ali od kod? od koga imaš vse to? Odvzemi, kar ti je storil in dal Bog,

kaj ti še ostane? — Nič. Ta nič je tvoj; vse drugo pa je božje.

Kar ti je pa dal Bog, dal ti je v dober namen. On hoče, da vse to obračaš njemu na čast in sebi v zveličanje. Ako si dozdej vse le v to obračal, storil si, kar je tvoja dolžnost. Ako si pa to obračal v slabo, potem ti ne ostane čez tvoj nič — prav nič, kakor le dolg, nehvaležnost, pokvara in zloraba božjih dobrot. —

Kaj pa imaš po čeznatornem redu? To je pa globoko brezdno. To je namreč gotovo, da sam iz sebe, brez pomoči božje nič zveličanskega imeti in storiti ne moreš. Karkoli torej imaš čeznatornega, katerokoli čednost ali kakoršnokoli zasluženje bi si bil pridobil: to vse je delo božje milosti, brez katere ne bi bil mogel ne pričeti, ne končati. Ako Bog to poplačuje v tebi, venča le svoje lastne darove.

Res, da moraš delati z božjo pomočjo, da si pridobiš čednosti in zasluženje; če pa to svoje sodelovanje premisliš bolj natanko, kaj najdeš? — Verska resnica je, da boš moral enkrat oster odgovor dajati od vsake prejete milosti; tvoja sveta dolžnost je, tako ravnati in delati, da vsaka milost obrodi svoj sad. Ta misel je celo svetnike navdajala z največjo ponižnostjo. Kako se moraš poni-

žati še le ti, ki z božjo milostjo tolikrat slabo sodeluješ, ali jo še celo zanemarjaš?

Ker torej ne moreš prešteti, kolikokrat si zanemaril božjo milost ter nisi delal z njo; zato premisli, kako velik dolžnik božji si zavoľjo nemarnosti ali slabe uporabe njegovih milostij, razun tega, da sam iz sebe nisi nič in da ničesa ne premoreš brez božje pomoči. Kedar boš enkrat prav živo spoznal, da si dolžan, z božjo pomočjo delati in si dolžan, svoje natorne darove v dobro obračati, potem boš tudi spoznal, kar so svetniki spoznali, da moraš toľiko bolj ponižen biti, kolikor več si prejel.

4. Pa nekaj je, kar je še bolj revno, kar te mora še bolj ponižati. Premisli svoje mnogotere slabosti, svoje pomanjkljivosti, svoje grehe, in preudari, kaj si z njimi zaslužil? Ako bi se ti bilo vse poplačalo po zasluženju, zaničevati bi te moralo vse, kar je v nebesih, na zemlji in pod zemljo in ti bi, kdaj že, vekomaj bil pogubljen.

Ako pa tudi morebiti nisi nič storil, kar bi ti nakopalo večno pogubo, zato se ni treba nič povzdigovati; zakaj, da si se smrtnih grehov obvaroval, ni toľiko tvoja zaslug, ampak je le delo milosti božje.

Z enim samim, tudi malim grehom, s katerim si razžalil neskončno veličastvo božje,

zaslužil si več ponižanja, kakor ti ga celi svet zamore napraviti.

M o l i m o .

O presladki Jezus, o moj Bog! ki si otrok postal in si v ponižnosti samega sebe nekako uničil: glej, hlev, v katerem ležiš, kliče, temota, v kateri si skrit, vpije, tihota in vse, kar te obdaja, oznanjuje, kako si iz Srca ponižen. O učenik svete ponižnosti! glej, tu pred teboj klečimo, da bi se od tebe naučili prave, resnične ponižnosti. Oj, da bi pač spoznali tebe! oj, da bi spoznali sebe! oj, da bi bili tako razsvetljeni in vneti goreče ljubezni tvojega presvetega Srca, da bi vselej in povsod dali tebi, kar je tvojega in pripisovali sebi, kar je našega!

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!

7. dan.

Malo Dete Jezus nas le še uči ponižnosti.

1. O človek, pomisli, kaj pač si po vsem svojem bistvu? Kaj in koliko si, če pogledaš na vse ljudi na zemlji? Kakor kapljica v širokem morju. Kaj so vsi ljudje, če pogledajo na vse nepreštete angelje? Še toliko ne, kolikoršna je zemlja v primeri z neizmernim nebom. In kaj so vsi angelji v primeri z Bogom samim? Toliko, kakor nič; kajti razloček je neskončen. Kaj si tedaj ti, majčkina stvarca v kotičku te revne zemlje? Kaj si v primeri z neskončnim Bogom?

Pomisli torej, kaj si vendar v resnici? Ali kaj vendar imaš, na kar bi mogel kaj staviti? Saj te mora le ponižati vse, kar imaš. — Ne da bi te osramotila ta misel, ampak vse to naj te, predrago dete Gospodovega Srca! opominja, da te napuh ne prevzame in ne zapelje, da ne padeš in se ne pogubiš.

2. Le Boga samega naj častí in poveljuje vsaka stvar; zakaj on edini je resničen in čez vse vreden, da prejme gospodstvo in moč, slavo in hvalo in najvišje češčenje na vse večne čase.

Vse popolnosti, ki so v stvareh — naj bodo še tako izvrstne —, so le revni, slabi žarki

popolnosti božje, ki je neomejena in neskončna po vsem. Naj bi tudi ne imeli nobene zapovedi, vendar mora vsako pametno bitje Boga spoznati in častiti zavoljo njegove neskončne popolnosti. Tako potrebno je, Bogu pred vsem čast skazovati, da Bog sam to tirja, ker on je sam sebe vreden.

3. Dasi je zares imenitno, spoznati večnega Boga in samega sebe, dasi nam to spoznanje razodeva veliko resnic ter nam pomaga k poniževanju, vendar pa to še ni ponižnost sama; zakaj čednost ni v spoznanju in v umu, ampak čednost je v srcu.

Tudi sveta ponižnost ni v poniževanju; ampak ponižnost je v ljubezni do poniževanja; čednost je le v dobrem nagibu naše volje. Marsikdo ponižuje sam sebe, marsikoga ponižujejo drugi; pa zato še ni ponižen. Koliko jih je, ki zunaj kažejo ponižnost, pa so v srcu napuhnjeni.

Da je ponižnost kristjana vredna čednost, in da je poniževanje resnično dejanje čednosti, priti mora iz ljubezni ali iz čeznatornega nagiba našega srca. Pravo, resnično ponižnost, o človek! imaš takrat, kedar te vodi in žene ta čeznatorni nagib tvojega srca, da si poiščeš, kolikor mogoče sebi primeren kraj, da Bogu daješ, kar se Bogu spodobi, to je: Hvalo, čast in slavo; samemu sebi pa pri-

lastuješ, kar je tvojega, in to je: Nič in na vse strani velika nevrednost. A kaj meniš, kje je tvoj kraj? Oh, kraj, katerega si sam zaslužil, kako globoko doli je? kako grozen, kako strašen je? — Ali, ozri se na ljubezen Jezusovega presvetega Srca! Glej, on je človek postal, da bi tebe potolažil, tebe povzdignil. Zavoljo tebe se je ponižal, da ti je pripravil častitljivejši, boljši kraj. O glej, glej, tvoj kraj je na strani Gospodovi! Oj, vedno naj bo ta prostor tvoj! — Pa, kje dobiš svojega Gospoda? Vidiš ga, kot majhno, revno Dete v jaslicah je; pregnan in nepoznan v Egiptu je; skrit v Nazaretu je; v delu in v trudu svojega očitnega življenja je; povsodi, v življenju in v smrti le zadnji je.

4. Na njegovi strani se oprostiš napuha, ki je ostuden Bogu in ljudem, ki dela pot vsakovrstnim grehom, ki posmoja cvet sleherne čednosti, ki uničuje vse zasluženje, kupiči kazni, zaničuje vzgled Gospodovega Srca ter napeljuje in vodi po stopinjah hudobnega duha.

Blažena pa je ponižnost, ki je draga in mila Bogu in ljudem. Bog, ki se ustavlja prevzetnim, daje ponižnim svojega Duha, svojo milost. Napuhnježi sami zaničujejo napuhnjenega in občudujejo ponižnega človeka.

Ponižnost je prva vseh čednostij, ona je podlaga vsem čednostim. Brez ponižnosti ni čednosti; brez nje se vse druge izgube. Ponižnost rodi, hrani in ohranjuje vse druge čednosti.

O blaga ponižnost, ki človeka delaš tako velikodušnega in ga osrčuješ, da ne prebije le vseh nasprotnostij, ampak premaga celo samega sebe. Ko se napuhnež, ves boječ in malosrčen in v strahu, da ne bi bil kako ponižan, vedno vojskuje sam s seboj, in se preplaši in ogiblje vsake malenkostne nasprotnosti; pa ponižni z močnim, odkritim srcem vse lahko premaga, visoko se povzdigne nad vse težave ter gre vesel in zadovoljen svojo pot.

Ponižnost je zares čednost močnih in stori dušo spretno za velika dejanja. Ponižni nič ne zaupa sam sebi; vse svoje zaupanje stavi le na Boga. Svojo lastno slabost zamenja z močjo božjo in tako v Bogu vse premore. Ponižni je celo strah hudobnim duhovom, ki se ga bolj boje, kakor vsakega drugega.

Ponižnost je slednjič zares postavna čednost. Ona dá človeku toliko trdnost, da ga ne omajajo ne besede, ne dejanja drugih; pa mu tudi lastna reva in slabost ne vzame srčnosti.

Karkoli torej človeka dela malosrčnega, boječega, karkoli ga plaši, to ni čednost ponižnosti, to ni niti njen blišč: kaj tako nevrednega ne učinja ta blaga čednost.

5. Pa, akoravno ni nič bolj potrebnega, bolj spodobnega, bolj koristnega in boljšega, kakor je ponižnost, vendar je zoper natorno nagnjenje človekovo, da bi povsem le Bogu dajal vso čast, sam sebi pa pripisoval le svojo ničvrednost, da bi zadovoljen, rad bil s Kristusom na zadnjem prostoru in bi se s celim srcem oklenil tega in ljubil le to, kar hoče in ljubi Gospod. Zares, ako vprašaš natoro, z grozo se ti odvrne od vsega tega. Pa, ako hočeš, o človek! biti učenec presvetega Jezusovega Srca, ne smeš povpraševati natore, ampak delaj s pomočjo božjo; ne ravnaj po natornem nagnjenju, ampak delaj iz ljubezni do Boga, da posnemaš Srce Gospodovo, naj se še tako temu upira tvoja natora.

Ako boš tako delal, godilo se ti bo, kakor se je godilo svetnikom, ki so premagali svoje natorno nagnjenje ter v ponižnosti občutili sladkost in v poniževanju radost.

Zato si pa pridobivaj z molitvijo in s premišljevanjem mogočno pomoč božje milosti, delaj stanovitno z njo, okleni se ponižnosti ter vadi se v njej z duhom in s srcem, da

si v mislih, v besedah in v dejanju prisvojiš nekako urnost v tej čednosti.

Vedno pa imej pred očmi vzgled svojega Gospoda ter se spominjaj njegovih besed. Glej, majhno Dete ti daje novo zapoved, zapoved svojega Srca; kliče ti: „Uči se od mene, ker sem krotak in iz Srca ponižen.“

Molimo.

O Jezus! to moram priznati, da dozdej še nikoli nisem prav spoznal ponižnosti. Zdaj pa vidim, da v ponižnosti nisem zaničljiv, ne zaničevan; ampak da sem visoko povzdignjen in čislán. Ponižnost me povzdiguje k enakosti s teboj, ki je več vredna, kakor vsa človeška imenitnost in žlahtnost. O predobrotljivi Jezus! ti me vabiš na svojo stran, odkazuješ mi prostor zraven sebe. O Gospod! tega pač nisem vreden. Pa kako sem vendar mogel iskati kak drug prostor, kakor da bi bil kje boljši kraj, kot na tvoji strani? O Gospod, odpusti mi mojo nehvaležnost, mojo krivico, mojo nespamet!

Odslej naj bom vedno na tvoji strani! Naj hrepenijo po višjih prostorih oni, ki se hočejo izkazovati; jaz pa, kar le morem, bom iskal nižjega prostora, ker vem, da tam tebe dobim. Saj ne želim drugega, kakor biti le pri tebi. Ako sem na tvoji strani, zadovoljen bom povsodi.

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!

8. dan,

Presveto Srce Jezusa, v hlevu rojenega, nas uči svetega uboštva.

O Jezus! po tebi hrepeni moje srce; o Gospod! tebe išče, tebe ljubi moja duša. Povej mi vendar — prosim te, kje bivaš?

In Gospod pravi: Pridi, moj sin; pridi, moja hči, in poglej! To naj ti bo v znamenje: Revnega, ubozega me dobiš v hlevu.

O duša moja! stopi bliže in poslušaj, kaj ti pravi presveto Srce malega Ježuščka! „Lisice imajo jame, in ptice neba gnezda; Sin človekov pa nima, ka-

mor bi glavo naslonil.“ (Mat. 8, 20.) In vendar je njegova vsa zemlja in kar je na njej. Najbogatejši je postal najubožnejši.

Od hleva, kjer se je v revščini rodil, do križa, kjer je v uboštvu umrl, bil je vedno v najpopolniji revščini, katero je ljubil in po otroško častil, kakor svojo mater. Kaj meniš, o človek! zakaj je Gospodovo Srce toliko ljubilo uboštvo? Zato njegovo Srce, polno ponižnosti in ljubezni, tako vneto razodeva in tako živo poželi ravno to čednost, da bi z njo srce človekovo odtegnil od pozemeljskih in minljivih rečij in s seboj povzdignil k nebeškim in večnim dobrotam. „Blagor ubogim v duhu, ker njih je nebeško kraljestvo. (Mat. 5, 3.) Blagor jim, ker so oproščeni največjih nevarnostij večnega zveličanja. Blagor jim, ker imajo zveličansko priložnost, da se vadijo v neprešteti čednostih. Blagor jim, ker so Gospodovemu Srcu najpodobnejši!

Toda nič imeti, ali še celo pomanjkanje trpeti, to, o duša moja! še ni čednost uboštva. Prava, resnična čednost uboštva je, da iz ljubezni do Boga svoje srce odtrgaš od vseh stvarjenih rečij. Popolno uboštvo pa bi imel, ako se iz ljubezni do Boga odpoveš vsemu posvetnemu, nič svojega nimaš in svojega srca ne navezuješ na nobeno stvar.

K temu popolnemu uboštvu niso vsi poklicani. Vsem pa, brez razločka, potrebna je čednost uboštva. Prej gre kamela skoz šivančino uho, kakor kdo brez duha uboštva v sveto nebo. (Mat. 19, 24.) Gospod še pravi: „Nobeden izmed vas, kateri se ne odpové (saj v svojem srcu) vsemu svojemu premoženju, ne more biti moj učenec.“ (Luk, 14, 33.)

3. Nič ni tako pogubno, kakor je ljubezen do denarja. Ona podkupi, preslepi sodbo, zapelje srce; ker vse služi le denarju, prevrže se ta ljubezen kmalu v strast, ki tako zelo slepi, da lakomnik celo svojo neumrjočo dušo na prodaj postavi za minljivo stvar.

Tudi svetniki so se posluževali časnih rečij; pa tako, da svojega srca niso natvezali na nje, ampak so bili o največjem bogastvu ubogi v duhu. Ali škoda, da jih ni malo, katere sovražnik zveličanja slepi z bliščobo čednosti. V svoji zvijači jim prigovarja, da bogastvo samo na sebi sicer ni dosti pomenljivo, pa vendar za marsikaj koristno; zato je pa pripuščeno, hrepeneti po njem, skrbeti za-nje.

Ali gorje mu, kdor se dá tako preslepiti; kmalu bo skusil, da se je zapletel v goljufive zanke satanove, da ga napada zmota, temota in raznotero sprijeno nagnjenje,

da popolnosti svojega stanu ne bo dosegel in da je v veliko nevarnost spravil svoje zveličanje.

4. Ako imaš torej premoženje, bogastvo, ne navezuj svojega srca na-nje; zakaj oskrbnik si, pa ne gospod svojemu premoženju. Ali se mu odpovej, ali pa ga rabi v čast božjo in v resnični prid svoji duši, kakor je volja božja. Tvoje srce mora biti pripravno, da se rad udaš božji volji, ako on tirja, da se popolnoma odpoveš vsemu, in da si zadovoljen, če tudi vse izgubiš.

Ako si pa reven, vesel bodi in ne okradi se sam z nepotrpežljivostjo tako velikega zasluženja. Ne sramuj se, da si zavoljo Boga revnega stanu in ubog; saj se tudi Gospod ni sramoval, biti zavoljo tebe ubog in reven. Tem bolj se veseli in hvali Boga, da imaš streho, obleko in hrano, kar si je Gospod pridobil še-le s tolikim poniževanjem.

5. Bodi si, da si ubog ali bogat; časti sveto uboštvo in prizadevaj si za čednost, katera je tako draga Gospodovemu Srcu in tebi tako koristna. Ni ga nobenega stanu, v katerem ne bi bilo treba ali v katerem bi se ne mogel vaditi te čednosti. Vsak dan imaš zato dosti priložnosti v svojem stanovanju, v obleki, v hrani, v vsem svojem dejanju in nehanju. Saj pri vsem tem včasih

pomanjkuje česa, kar ni povsem potrebno, ali je nasprotno natorni zložnosti, ali se več ali manj dá pritrpati, kar tvoji natori ugaja; in to velikrat brez vse škode.

Ako uboštvo ljubiš resnično, iz srca, kakor ti je potrebno, imaš vedno in povsod dosti prilike, v tem se vaditi. Ali koliko jih je res ubogih, ki od svojega uboštva nimajo le nikakoršnega zasluženja, temuč si z njim še množijo svojo revo in Boga žalijo. Oj, da bi to vendar spoznali! Namesto grenkosti bi v svoji revščini uživali sladkost in bi se posvetili.

6. Častito je v očeh Gospodovih ime ubogih v duhu, ki uboštvo ljubijo in se v njem vadijo; naj bo že, da so po sili ubogi, ali po svoji prosti volji. S temi Gospod zaupljivo občuje; njihovo srce je podobno dobri zemlji, ki sprejme seme božje besede in obrodi stoteren sad.

Kdo je bolj srečen, kakor on, ki ima sveto uboštvo? saj ima vse, kar poželi na svetu. Kdo je bogatejši, kakor on? saj ima kraljestvo božje. Nikar torej ne zanemarjaj svojega zveličanja s tem, da bi si nabiral pozemeljskih zakladov. Pred vsem si prizadevaj, da se posvetiš in si pridobiš zakladov za nebesa. Kjer je predmet tvoje ljubezni, kjer je tvoj zaklad, tam bo tudi tvoje srce.

7. Res je, da je sebi prepuščenemu, prostemu človeku težko, vse bogastvo zaničevati in se v uboštvu vaditi znotraj in zunaj. Zato moraš pristrčno moliti, da dosežeš z božjo pomočjo, kar sam zaslužno ne moreš storiti.

Ako se ti studi uboštvo, toliko stano-
vitnejše moli kljubu temu natornemu naspro-
tovanju, da milost božja ne prizanese temu
nerednemu nagnjenju, ampak ga po vsem
premaga, dokler ne bo tvoje srce, po vsem
oproščeno, iskalo spolnovati le voljo božjo in
pospeševati čast božjo. Ko bo nagnjenje tvo-
jega srca prav urejeno, zdelo se ti bo ubo-
štvo ne le lahko, ampak sladko.

M o l i m o .

O presladki Jezus, o Sin Božji! ti
držiš in vladaš ves svet; ti si nebo
okinčal z migljajočimi zvezdami; ti si
zemljo ozaljšal s prečudno lepoto; in
ti ležiš kot majhno Dete v zapuščenem
hlevu, le revno v plenice povit. O kako
čudno in zveličansko je dejanje tvojega
Srca! Kdo bi ne želel in ne ljubil ubo-
štva, ako premišljuje tvoje uboštvo, ka-
tero tudi angelji občudujejo!

O dobrotljivi Jezus! ti učenik resnice in podoba svetega uboštv! razsvetli moj um, da spoznam vrednost te čednosti, in odtrgaj moje srce, če se tudi brani, vsega nerednega nagnjenja do stvarjenih rečij, da se v raznih željah in skrbah tebi ne odtegne.

Prosim te, dodeli mi moč, da vse časno imam za minljivo, in spoznam, da sem tukaj le popotnik, ki skozi časno v večno hiti; pomagaj mi, da vse časno le toliko rabim, kolikor mi pripomore, da nebeško dosežem.

Vse, o Gospod, je tvoje. Ako torej hočeš, da sem v bogastvu delivec tvojih darov, naj se zgodi tvoja volja! Ako pa hočeš, da sem v uboštvu popoln posnemovalec tvojega življenja, naj se tudi zgodi tvoja volja! Kolikor pa mi je dano na prosto voljo in je tebi dopadljivo, rajši sem s teboj, o Jezus, Sin Božji! ubog, kakor s svetom bogat, ter si izvolim rajši, da imam večne darove uboštv, kakor da bi bil v vednih nevarnostih bogastva.

Zato, o predobrotljivi Jezus! ponudim se ti v tovariša tvojega uboštvá in te presrčno prosim, da me sprejmeš. Ako sem le pri tebi, potem je vse dobro; ako le tebe imam, zadosti sem bogat.

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!

9. dan.

Presveto Srce Jezusovo, bivajoče med angelji, nas uči svete čistosti.

1. Idimo zopet v duhu v svetišče Betlehemske jame; poslušajmo, kaj nam Jezus govori iz revnih jaslic, kako nam odkriva skrivnosti svojega presvetega Srca. On nam kliče: O človek! dobro poglej in pazi na vse, kar vidiš, da je krog mene, da je pri meni.

O Gospod! jaz vidim tam v zapuščenem hlevu tvojo deviško Mater; vidim tvojega deviškega rednika svetega Jožefa; vidim tam množico angeljev, ki se veselé in radujejo tvoje pričujočnosti; vidim tebe, o prelepi Jezus, tebe neomadeževano Jagnje Božje; vidim tam samo nedolžnost, samo presveto čistost, ki nima nič mikavnega našim čuti-

lom, pa nebo in zemljo razveseljuje s svojo ljubeznjivostjo.

Tu vidim in moram spoznati, da ima tvoje presveto Srce svoje veselje, svoje dopadenje le v tem, da se v svoji lepoti pase med lilijami. Res, ti si svetost sama, ki te je rodila in redila prečista Devica; ti si presrčni ljubivec svete nedolžnosti, ki iz celega Srca sovražiš vse, kar škoduje ali nasprotuje tej prelepi čednosti.

Tvoje Srce, o Gospod! je studenec svete čistosti; iz njega zajemajo vsi, ki hočejo biti tebi dopadljivi. Iz tega božjega studenca pijejo vsi tvoji ljubljenci, vsak po svoji moči; pijejo pa ljubezen do čistosti, ki je pravo znamenje njih, ki te ljubijo.

2. Kaj je imenitnejšega, o človek! od svete čistosti? Z njo najbolj povelečuješ Boga, ki je čisti duh; z njo častiš svoje telo, ki je ud Kristusovega telesa; z njo častiš svetega Duha, čegar živ tempelj si. Ta prelepa čednost dela človeka angeljem enakega; ona ga celo povzdiguje nad te nebeške duhove. Kdor je čist, je angeljček; po svojem zasluženju boljši, imenitnejši, nego angelji; zakaj on je nadnaravno, po goli čednosti to, kar so angelji po predpravicu svoje nature brez truda in brez boja.

Čistost je čast svete cerkve, je zmaga milosti božje, je cvet tega življenja, je kras duše in telesa, je prelepa podoba presvetih nebes.

3. O kako lepo je čisto življenje! „Kako lep je čist rod v svoji svetlobi! zakaj njegov spomin je večni, ker je spoznan pri Bogu in pri ljudeh.“ (Modr. 4, 1.) Prečudna je ta čednost, ki svojo moč in lepoto ne daje samo duši, ampak tudi telesu. Kar je lilija med cveticami, to je čistost med čednostmi. Njena nebeška bliščoba in ljubeznjivost prečudno razveseljuje celó nebeške prebivalce. Njena prijetnost tako vnema vsa srca, da ga ni na svetu, ki bi je ne občudoval, ako ni pameti izgubil.

4. Človek, ki ima čisto telo in nedolžno srce, gre v nebesa, v svetišče Boga samega, in doseže prijateljsko, zaupljivo obhojo z angeli in z Bogom samim.

Nasproti pa se mesen človek valja po blatu, kakor neumna živina; ne razume nič duhovnega, hrepeni le po nasičevanju svojega mesa, kar je telesu in duši enako škodljivo. O kako reven je vendar nečist človek! Kako zaničljiv je nebesom in zemlji! Njegova notranjost je enaka satanu, ki se imenuje ‚nečisti duh‘.

5. Kako Bog zaničuje in kaznuje to grdo, zaničljivo pregreho, spričuje nam zemlja, pogreznjena v valovih vesoljnega potopa; spričuje nam Sodoma, z ognjem in žveplom pokončana, v mrtvo morje vtopljena; spričuje nam vsak nečistnik, ki je prepuščen svojemu spridenju; spričuje nam nad vse drugo večni pekel.

Sveta čistost pa varuje človeka trinoštva nenasitljivih strastij; daje presladki mir; napolnjuje človeka z nebeškim veseljem ter ga kinča s pečatom izvoljenih.

M o l i m o .

O Jezus, ti kralj prelepih devic! tvoja Mati je Devica, tvoj rednik je deviški, tvoja tovaršija so angelji; ako sem pri tebi, sem čist; ako tebe ljubim, sem nedolžen. O večna hvala ti bodi, ako moje srce oprostiš vsega mesenega nagnjenja in ga vnameš v ljubezni do svete čistosti! — Vsi, ki te ljubijo, se tebe veselo oklenejo, ker jih vleče presladka dišava tvoje nedolžnosti, ter hodijo za teboj, nebeško Jagnje, kamorkoli greš.

O Jezus, ti ljubitelj čistih duš, pomagaj mi vendar, da iz ljubezni do tebe to angeljsko čednost nad vse visoko cenim in prisrčno ljubim, in da ravno zato studim in sovražim vse, kar bi jej nasprotovalo. O posveti moje srce in moje telo z ljubeznijo do tebe, da ti s čistim telesom služim in z nedolžnim srcem dopadem.

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!

10. dan.

Presveto Srce Jezusovo nas le še uči svete čistosti.

1. Kateri neki so ljubljenci presvetega Jezusovega Srca? Mar ne čiste duše? O čiste duše napolnjujejo s svojo ljubeznijo Srce Jezusovo s posebno sladkostjo. Ker le čiste duše pogosto občujejo z njim in le to mislijo, kako bi njemu dopadle. Te so po zunanjem in notranjem mimo drugih svetejše ter imajo vedno gorečo željo, da bi večno živele le za Jezusa.

Čiste duše veliko lože razumevajo skrivnosti Gospodovega Srca, pa tudi okušajo veliko več sladkosti njegovega Duha, bolj so vnete in bolj velikodušne. Pa tudi Jezusovo Srce se jim bogateje razodeva, jim radostno vliva studence popolnejše ljubezni in čistejšega veselja; za nje ima odbrane posebne milosti in dobrote.

Čistim dušam je odprto najbolj notranje svetišče presvetega Jezusovega Srca. Z njimi se Gospod bolj zaupljivo pogovarja. In kakor so že tukaj z njim tesneje sklenjene, tako bodo tudi v nebesih bliže njega.

O človek, bodisi kakoršnega koli stanu, ako hočeš presvetemu Jezusovemu Srcu biti posebno ljub, ako hočeš uživati polnost njegove presrčnosti, ako hočeš njegovo sladkost okušati v polni meri, bodi čist na duši in na telesu.

2. Ali, o človek! ti nosiš ta predragi zaklad v zdrobljivi posodi in ga urno, urno izgubiš, ako nisi posebno previden. Vendar pa se varuj tudi prevelike boječnosti, tudi ta ti je lahko v padec. Čuj torej skrbno nad svojim srcem; imej v brzdi svoje misli in želje ter pazi na svoje nagnjenje. Ako tvoje srce prosto okoli tava, ne ostane dolgo čisto. Ne postajaj ter ne bodi nikdar brez dela; lenoba postilja nečistemu duhu. Ne

bodi nikomur preveč udan: naj bi bil tudi svetnik, naj bi bil celo čudodelnik. Varuj se nevarnih priložnostij kakor kuge. O koliko njih je žalostno končalo, ki so bili moribiti precej trdni!

3. Odvrni proč svoje oči, da ne pogledajo in ne vidijo zapeljive ničemurnosti. Živi samotno, na tihem: drugače ne boš nikakor čist. Zagradi svoja ušesa, da sovražnik ne pridere v tvoje srce. Obvaruj svoj jezik vsega nespodobnega govorjenja; pa tudi vsega lahko-mišljenega razveseljevanja, katerega se poslužuje satan, da zapeljuje tebe in druge.

Bodi zmeren v jedi in pijači, da svoje telo obvaruješ vsake razdraženosti, svojega duha pa krepčaš. Zamori svojo poželjivost ne le v tem, česar se brez velikega greha še dotakniti ne smeš, ampak tudi v vsem, karkoli draži poželjivost in tako strasti podžiga in vnema s satansko hudobijo.

4. Vedi pa tudi, duša krščanska! da pri vseh pripomočkih, pri vsi previdnosti nikakor drugače ne moreš ohraniti te predrage, toliko lepe, tako koristne in potrebne čednosti, nego le z božjo pomočjo. Zatorej prosi za ta božji dar; prosi zanj v prisrčni molitvi po priprošnji deviške Matere Božje, po priprošnji deviškega rednika Gospodovega,

po priprošnji svojega angelja variha in vseh nebeških prebivalcev.

Hudobni duh vé, da se s čistostjo človek povzdigne med kore angeljske, in da si tam pridobi kraj, katerega je nečisti duh zapravlil in izgubil; zato je v svoji zavisti ves zdivjan in počne vse, da bi človeka oropal ravno te čednosti. O vsem tem pa se ti ni treba bati in naj se ne bega tvoje srce; božja pomoč ti je zadostna, ako le ne zane-mariš potrebnih pripomočkov.

5. Bodi torej vedno pazljiv, da nikdar predrzno ne greš v nevarnost; pa tudi po premagani skušnjavi nikdar ne pripisuj zmage sebi; kar bi sejal v napuhu, to bi gotovo žel v sramotnem ponižanju. S pomočjo božjo pa boš toliko čistejši, kolikor ponižnejši si. Le ponižnost zamore prislužiti dar čistosti. Tega nikdar ne pozabi!

Ako pa hočeš doseči popolnost te prelepe čednosti, imeti moraš gorečo ljubezen do Jezusa. Le kdor je v ljubezni do Jezusa popoln, dosegel bo popolnost prelepe čistosti, ki vsem drugim čednostim daje lepoto. Ohrani to skrivnost v svojem spominu in v svojem srcu!

M o l i m o .

O Jezus, moja ljubezen in moj Bog, ki si me stvaril po svoji podobi, o ne

dopusti, da bi kedaj to podobo oma-
deževal ali oskrnil s kako nečistostjo.
O ne dopusti, da bi za hipno veselje,
katero mi precej ali gotovo pozneje na-
koplje sramoto in kazen, zapravlil tisto
čednost, ki je zdaj in bo v prihodnje
moja čast in moja sreča!

O presladki Jezus, ako bi pa kedaj
v meni pešala ljubezen do tebe in bi
se ne zmenil za lepoto in plačilo svete
čistosti, o potem te prosim, presrčno in
nadležno prosim: stori vendar s svojo
božjo pomočjo, da vsaj strah pred več-
nim peklenkim ognjem v meni zaduši
ogelj grde nečistosti!

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca,
prosi za nas!

11. dan.

Presveto Srce Jezusa, v jaslicah ležečega, nas uči
svete pokorščine.

1. Danes, o človek! odpri svoja ušesa
in poslušaj, kaj te Sin Božji sam uči, kar

še nisi nikoli zadosti spoznal, kar si nisi nikoli zadosti k srcu vzela.

Uči se enkrat od Jezusovega Srca, pa se tudi dobro nauči, kaj je pokorščina? Glej, od jaslí do zadnjega izdiha mu je bila pokorščina jed in življenje. Pobožno pa pazljivo preišluj njegov vzgled in vzemi si k srcu občutljeje njegovega presvetega Srca.

Ko so ga položili v trde jasli, bil je s tem zadovoljen, da je tam ležal. Ko so ga vzeli na naročje, bil je zadovoljen, da so ga pestovali in nosili. Kamorkoli so ga položili, tam je bil rad. Storil je, kar so hoteli oni, katerim je nebeški Oče dal oblast čez-nj; kar so hoteli oni, hotel je tudi on; kar niso hoteli oni, tudi on ni hotel. Njegovo Srce ni vprašalo, zakaj ga hočejo imeti zdaj tukaj, zdaj tam, zakaj poprej tukaj, potem drugod. Kakor so sodili oni, ki so čez-nj imeli oblast, tako je sodil tudi on sam.

2. Glej, moj sin, moja hči! kliče Jezus, jaz vsegavedni in vsemogočni Bog sem se preponižno podvrgel stvarém, da se ti, tako reven v sodbah in v izvrševanju svoje volje, učiš slušati nje, kateri so namestniki moji.

Bodi jim torej pokoren s ponižnim srcem v vsem, v čemur imajo oblast čez te; naj bo že deželska ali duhovska gosposka, zakaj vsa oblast je od Boga. Ako slušaš svoje višje,

pokoren si Bogu, ker se podvržeš božji oblasti, njim podeljeni.

3. Ako bi tvoj višji imel tudi manj čednostij, manj dobrih lastnostij, vendar nimaš nobenega uzroka, da bi mu bil manj pokoren; njegova oblast zato ni nič manjša, tudi zato ni jenjal biti namestnik božji. Zatorej stori in spolni vse, kar ti veli, dokler ti nič očitno grešnega ne zapove. Po njegovih delih pa se nikar ne ravnaj. Ne glej na osebo tega, ki ti zapoveduje, ampak glej le na to, kar ti zapoveduje, in spolni vse tako natančno, kakor bi ti bil ukazal storiti Jezus sam. Naj bo potem tvoj višji tak ali tak, naj dela in počne tako ali tako, kaj te vse to skrbi? Ti ubogaj; glej, da boš podoben Jezusovemu presvetemu Srcu, da spolniš njegovo voljo; vse drugo pa pusti, za vse drugo se ne zmeni.

4. Da bi le voljo družih spolnoval in vse storil, kar hočejo drugi, to pa še ni čednost pokorščine. Tako dela tudi živina; tako delajo tudi stroji. Potrebno je za pravo pokorščino, da pri spolnovanju volje svojega višjega to, kar zahteva, sprejmeš s podvrženo voljo; da božjo po višjem razodeto voljo radovoljno spolniš s pripravnim srcem. Mogoče je, da bi ti tvoj višji kaj zapovedal iz hudobnega namena ali iz spridenega nagiba,

vendar je volja božja, da storiš, kar je ukazano, dokler ni pregrešno; zakaj le Bog je, ki bo sodil predstojnika in podložnika ter bo vsakemu povrnil po pravici.

Nikdar ne posnemaj njih, ki želijo višjega, kakor si že bodi, pridobiti na svojo stran, da se ravna po njihovi volji. Če jim obvelja, da se višji ravna po njihovi volji, potem ne spolnujejo volje božje, ampak le svojo voljo. Taki se ne vadijo v pokorščini ter nimajo te čednosti; oni strežejo le svoji lastni ljubezni. Taki nočejo, da bi jih vodil Bog, vodijo se sami.

5. Da bo pa pokorščina resnična, popolna, potreba je še, da sodbi božje oblasti podvržeš tudi svoj um in svojo sodbo; da namreč meniš: tako je prav, kar in kakor Bog tirja po pokorščini. Kolikor manj razvidiš, da je potrebno, kar se ti ukaže, kolikor manj spoznaš, da je ravno tako prav, toliko popolnejša je tvoja pokorščina, toliko večje tvoje zasluženje. Stori, kar ti ukaže tvoj višji in ne vprašaj, pa tudi ne ugibaj, zakaj? čemu? zakaj tako?

Brez vsega premisleka zavrzi vse, kar ti navdaja napuh in natorno upiranje; verjemi, da ima po tvojem višjem razodeta volja božja dobre, najboljše namene, če jih tudi zdaj še ne razumeš in ne spoznaš. Zgodi

se velikrat, da ne vesta pravega namena ne podložnik ne predstojnik, čemu Bog hoče, da podložnik kaj stori na povelje višjega. Velikrat sta obadva slepo orodje, da se spolni skrivnostni namen previdnosti božje.

Ako bi imel resnično, prisrčno ponižnost in gorečo ljubezen do Boga, ne bi ti bilo težko, popolno se odpovedati svoji sodbi in svoji volji; bilo bi ti pa neizrečeno tolaživno — sladko bi ti bilo, da bi svoj slabi um podvrgel neskončni modrosti božji, naj te vodi ona; — sladko bi ti bilo, da bi svojo k slabemu toliko nagnjeno voljo uravnal po božji volji, ki je vodilo vsega dobrega. O da bi si ti to vzela k srcu!

M o l i m o .

O Jezus, kako sveto, kako čudno je tvoje presveto Srce! kako pomenljivi, kako skrivnostni so tvoji nauki! pa tudi lahki za spolnovanje. O presrečen, kdor to spozna! Zares presrečen je, kdor poučen po vzgledu tvojega Srca veselo spolnuje voljo božjo! Zakaj njega vodi tvoja neskončna modrost, pomaga mu tvoja vsegamogočnost, zanj skrbi tvoja božja dobrota. Kdo se lože udeležuje

teh prednostij, kakor ravno podložnik, če se vadi v sveti pokorščini? Naj tedaj drugi zapovedujejo, ki imajo za to oblast, za me je bolje, za me sladkejše, da sem podložen in slušam.

O presrečen sem, če sem resnično pokoren; zakaj Gospod Bog me vodi in nič mi ne manjka. (Ps. 22, 1.) Postavljen sem na božjo pašo; brez vse skrbi sem; brez nehanja mi tu tečejo studenci žive vode; z nebes mi pada vsak dan sladka mana; tu živim za te, o Jezus! tu si lahko in gotovo prislužim nebesa. Le ti, o moj Bog, mi daj svojo pomoč!

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!

12. dan.

Presveto Srce Jezusa, v jaslicah ležečega, nas le še uči svete pokorščine.

1. Zares kaj velikega je sveta pokorščina! Samega sebe zatajiti, brez vse izjeme,

brez vsega pridržka se udati in popolno kot žgavni dar se posvetiti, to je velikanska čednost. Gospod Bog tirja pred vsem pokorščino. „Pokorščina je boljša, kakor darovi.“ (I. kralj. 15, 22.) Kdo neki je močnejši, kakor pokoren človek? „Pokoren človek zmagovalno govori.“ (Preg. 21, 28.) On vse dožene; zakaj on ne išče nič družega, kakor le to, da se spolni volja božja; in ravno to vselej doseže. Saj je pokoren človek pripraven za vse. Le čaka, da mu kdo zapové, in urno vse stori. On stori obilo in veliko, za kar nepokornež nima ne srčnosti ne moči.

2. Nobena pot ni tako gotova, kakor pot pokorščine. Pokorni človek se nikdar ne zmoti. Kdor svojo sodbo in svojo voljo podvrže postavni oblasti, ne more se pogubiti. Kdor pa ne sluša, temveč zameta voljo svojega višjega in dela po svoji glavi, tak večji del zajde in se pogubi. Pokorni človek vé, da dobi plačilo za svoje dejanje; odgovora mu za to še treba ni dajati; zakaj odgovorni so višji, ki ga vodijo.

3. Pokorščina je tako potrebna, da vse, kar je pokorščini nasprotno, naj bo samo na sebi še tako dobro, nima nobene veljave v božjih očeh in nam ne pridobi nobenega zaslužka.

Ni ga stanu, ni ga poklica, ni ga človeka na zemlji, ki mu ne bi bilo treba biti pokornemu. Brez pokorščine bi se razrušil red, postavljen od Boga samega, ki red hoče in ljubi.

Kjerkoli torej bivaš iz pokorščine, bodi prepričan, da nikjer ni bolje za te; in ti ne moreš početi nič Bogu bolj dopadljivega, sebi bolj koristnega, kakor je to, kar ti vele-
leva pokorščina.

Blagor pokornim! Oni so zares prosti; oni uživajo sveti mir ter hodijo, prave poti gotovi, neprenehoma proti nebesom. Nepokorneži pa vzdihujejo pod neprenosnim jarmom svoje lastne volje, nikdar niso mirnega srca in utrujeni gredo po težavni poti v pogubljenje.

4. Zakaj pa je pokorščina marsikomu tako težka? Zato, ker se podložnik ozira na osebo svojega predstojnika, vidi njegove lastnosti, njegovo obnašanje, ali pretehtuje njegova povelja; ne ozira se pa s priprostim očesom svete vere edino le na veljavo osebe in na voljo božjo.

To pa ni po vzgledu Jezusovega pre-svetega Srca; tako on ni delal. Bil je modrejši in boljši od vseh onih, ki so imeli čez-nj oblast; pa jim je bil vendar iz Srca udan

in podložen. On ni gledal na lastnosti osebe; on ni preiskaval uzroka danih povelij.

Glej! kako je bil pokoren povelju cesarja Avgusta, danemu sicer iz napačnega namena; pokoren tako natanko, kakor da bi bil njegov nebeški Oče sam dal to povelje. Ravno tako je zares spolnil voljo svojega Očeta, da je bil rojen v Betlehemu, kakor so prerokovali preroki. In ako premišljujemo Gospodovo življenje, lahko spoznamo, da je vse polno take pokorščine.

Ozirajmo se na presveto Srce Jezusovo in delajmo po vzgledu, katerega nam daje. Ako posnemamo Gospoda, spoznali bomo, da je pokorščina lahka, sladka, polna tolažbe. Pa tudi ta čednost je dar božji, prositi moramo zanj.

M o l i m o .

O Jezus, ti najponižnejši, najkrotkejši! prosim te pri tvoji presveti pokorščini, dodeli mi svojo milost in pomoč, da sem popolno pokoren v zatajevanju svoje volje in svoje sodbe, in da v udani veri ponižno spolnujem tvojo voljo, razodeto mi po predstojnikih.

Spoznam, da padem in se pogubim, ako se svojeglavno udam lastni ljubezni, katere sodba in nagnjenje je slepo. Po vseh udih se tresem, o Gospod! ko premišlujem, da so oni izgrešili pravo zveličansko pot in se vekomaj pogubili, kateri so bili morebiti obdarovani z veliko modrostjo in vednostjo, zraven pa nepokorni.

Glej, o Gospod! tebi se vsega izročim, tvoji božji, tvoji presveti in premodri volji se vsega udam. Prosim te, dodeli mi priprostost tvojega duha; dodeli mi udanost, ponižnost in ljubezen tvojega presvetega Srca, da bom tebi enak in tudi zadovoljen, naj me denejo ali postavijo sem ali tja; naj mi zapovedujejo in počnejo z menoj po tvoji presveti volji!

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!

13. dan.

Presveto Srce Jezusovo nas ob obrezovanju uči zatajevati svoje srce.

1. Komaj je presladki Jezus, radost nebeška, stopil med nas, že je prelival svojo presveto rešnjo kri. — O premili Jezus! prosim te, povej mi, kaj je ob tem mislilo tvoje Srce? odkrij mi čutila, s katerimi je bilo takrat presunjeno. Prisvojiti si želim misli in želje tvojega Srca.

O človek! ako hočeš zvedeti čutila, katera je imelo Gospodovo Srce o bolečem obrezovanju, ne razodeva ti njih to, kar vidiš ali slišiš, ampak pogledati moraš v Gospodovo Srce samo.

Zato poglej in premisli, kako se je Gospod ponižal, kako se je zatajil. Vedel je, da ga ne veže zapoved obrezovanja; vedel je, da se grešnikom prišteje, spolnovaje to zapoved, in da ga bodo zato malo čislali. Vedel je, kako boleče bo obrezovanje njegovemu telesu in kako poniževalno njegovi duši. Vendar je njegovo Srce, podvrženo volji božji, vneto v ljubezni, premagalo vse te pomisleke. Take so bile misli in čutila Gospodovega Srca. O da bi si jih pač zamogli prisvojiti!

V njegovem Srcu je bilo vse lepo urejeno; v vsi njegovi človeški natori ni bilo

nič nerednega; a vendar nikdar nič ni storil le po golem nagnjenju človeške nature. Nikoli ni ravnal po natornem nagnjenju ali natornem studenju, ampak vselej in v vsem, tudi v samo natornih rečeh, je delal le iz čeznatornega nagiba. Volja nebeškega Očeta mu je bila edini nagib, da je vse z udanim Srcem storil in trpel le po njegovem dopadenju.

2. Glej torej, o človek, vzgled, katerega moraš posnemati, ako hočeš biti pravi učenec presvetega Jezusovega Srca.

Ako premišljuješ svoje srce, zapaziš, da je razdeljeno v dva dela, da ima nekako dvojno moč, katerih vsaka hoče gospodariti. Eno teh močij vodi mesena poželjivost, drugo pa pamet. Prva je spridena že z izvirnim grehom; druga je razsvetljena z nebeško lučjo. S prvo je navadno v zvezi hudobni duh; z drugo pa dela dobri Duh. Prva, nižja moč si hoče naše srce podvreči z napuhom in s samosvojo ljubeznijo, iz katere pridejo vse druge hudobije in strasti. Višja moč pa se ustavlja tej sovražni moči ter si jo tudi hoče podvreči, in to s ponižnostjo in s sveto ljubeznijo, katera za seboj vodi vse druge čednosti.

3. Ti dvojni moči ste tisti domači sovražnici, ki se skoraj neprenehoma bojujete

s čisto nasprotnimi nagibi; druga drugo sicer včasih premagate, nikdar pa popolnoma ne uničite, dokler živiš.

Višja moč pameti je v svoji prostosti z božjo pomočjo tako močna, da je ne more prisiliti ne nižja moč, ne ves svet, ne pekel, da bi se udala. Zato jo pa vedno napada, moti, slepi in muči nižja moč poželjivosti s pomočjo hudobnega duha: zdaj z vso silo, zdaj zvito priliznjeno; zdaj očitno hudobno, zdaj na videz pobožno; včasih sovražno, včasih hinavsko prijazno.

Ako ne paziš dobro, komaj spoznaš, katera moč te vodi. Vendar je čez vse potrebno, da ji razločiš; zakaj le tako zamoreš prav ravnati svoje srce, ubežati slepariji, pregnati nepotrebni strah, ohraniti notranji mir in premagati tudi največje bridkosti. Kolikor bolj se premaga in zatara ena teh dveh močij, toliko bolj oživi in zmaga druga.

4. Pred vsem moraš zatorej v svojem srcu zatirati nižjo moč, to je neredno poželjenje svoje nature, svojo poželjivost. Nikdar ne prejenjaj v boju. Ako bi se kedaj sovražnik, oplasen po tvoji srčnosti, tudi v beg spustil ali kako umaknil za bolj ugodno prilžnost, ne zaupaj mu, poišči ga skrbno v njegovem zavetju ter preganjaj ga z novo srčnostjo.

Svojega sovražnika spoznaš po tem, ako te z neredno mržnjo ali z neredno udanostjo vabi previsoko ali prenizko, čez meje reda, postavljenega od Boga. Včasih v svojem napuhu gre previsoko in oprt na svojo lastno misel hoče pretresovati in izpreumevati celo nerazumljive sklepe božje; akoravno ne razume niti tega, kar je pod njim, pa hoče s svojim oslabelim, oslepelim umom premeriti modrost, moč in po bistvu nerazumljive popolnosti božje.

Spoznaš sovražnika po tem, da noče sprejeti, kar ne vidi in kar ne ljubi. Sram ga je spoznati, da se je zmotil; in če je tudi prepričan svoje zmote, ostane trdovraten ter le svojo tišči. Vedno hlepi po odlikovanju in ne prenese tega, da bi ga kdo prekosil v kaki reči, ali da bi bil on zadnji. V svoji predrznosti misli, da vse vé in zna; če se mu kaj posreči, sam sebi dopada in se hvali, kakor da bi bil čudeže delal. Če mu pa kaj izpodleti, je čmeren, izgovarja se ali vse zavračuje na druge. Ne zmeni se za resnico; le to mu je mar, kar bi rad. On hoče, da bi ga vsi spoštovali; na to dela, da o njem govore, in želi, da bi drugi mislili nanj. Hvalo si domišljuje za dobiček; in če ga nihče drugi ne hvali, se pa sam.

Svojih pregreškov res ne vidi ali jih noče videti, nad svojim bližnjim pa povsodi

najde kaj pomanjkljivega. Druge rad zaničuje, sumniči in vse obrača le na hudo.

Njegovo življenje je pa le res nizko in revno; strastno ljubi in uživa, kar dopada in ustreza njegovemu mesu, kar ugaja poželjivosti in kar je po duhu sveta.

Vse preudarja in sodi po svojem natornem nagnjenju, ne po resnici. Ker si je sam sebi namen in konec, išče povsod in po vsem le svoj dobiček, le svoje veselje; večkrat celo v božjih rečeh, ker služi Bogu, le da bi sebi stregel. Zato pa se lahko vanj splazi duh temote, ki se hlina angelja luči in mu podvrže marsikaj, kar je sicer na videz pobožno, lepo, milo, v resnici pa služi le napuhu in samosvoji ljubezni.

5. O človek, ako v tvojem srcu tako gospodari natora, potem te tira le v pogubljenje.

Poželjivost moraš torej krotiti in premagovati. Ne misli pa, da je to tako težko. Neprimerno lože in slajše je, ukrotiti jo in premagati, kakor če te ona nadvladuje in trpinči.

6. Človeški um pa ne more sam iz sebe doseči čeznatornega namena; zato moraš tudi višji del svojega srca čistiti in boljšati z zatajevanjem. Zakaj, ako delaš le po natornem nagibu, ne moreš si ničesa prislužiti za ne-

besa; pa se tudi ne moreš imenovati učenca Jezusovega Srca.

Zatorej moraš zatajevati svoje srce in podvreči milosti božji, da se v vsem ravna le po božjem dopadenju. V vsem, kar misliš, govoriš, delaš in trpiš — v vsem te mora voditi le milost božja; le čeznatornega nagiba se moraš držati, in tvoj namen mora biti le Bog sam.

Nikdar naj te k delu ne priganja samo natorni nagib, ampak slušaj le milost božjo in delaj v božjem strahu. Tvoje natorne moči naj ti ne služijo kot nagib, ampak le kot sredstvo, kot pripomoček k čeznatornemu življenju.

To sveto zatajevanje pa ne sme biti silno, tudi ne boječe; ampak zatajaj se z mirnim, Bogu udanim srcem.

Neredna nagnjenja tvojega srca, katera moraš ukrotiti, pa so tako mnogotera, tako mogočna, ob enem pa tako skrita, da jih še spoznati ne moreš brez luči božje milosti; ako bi jih spoznal, oplašil bi se o samem pogledu njihovem in brez pomoči božje obupal.

Zato moraš pa brez nehanja moliti, da od zgoraj dobiš razsvetljenje in pomoč.

Mili Bog dobro vé, da bi naenkratni pogled vseh nepopolnostij našega srca nam bil neprenosen; zato v svoji ljubezni tako

uredi, da jih sčasoma spoznamo in odstranimo; k temu nam dodeljuje vedno več razsvetljenja, pa tudi vedno več moči. Ali pazi in varuj se, da ne prezreš tega višjega razsvetljenja in da delaš z božjo močjo; drugače bi bilo to lahko začetek tvojega pogubljenja.

Bodi torej zvest in glej, da te po vsem in k vsemu vodi milost božja; potem boš skusil, kar so skusili svetniki; gotovo se povzdigneš do Srca Gospodovega, povelečaš Boga in sebe posvetiš. In to tem popolnejše, čim podobnejši postajaš Jezusovemu Srcu.

M o l i m o .

O predobrotljivi, o presladki moj Jezus! kako velika je dobrota tvojega Srca! Tudi meni, o vsi moji nevrednosti, kažeš pot notranjega življenja, po kateri s teboj hodijo vsi tvoji svetniki. Gospod! moje srce je pripravljeno in voljno, za teboj hoditi po tej sveti poti; vodi me po svoji resnici in uči me, ravnati po tvojem dopadenju. Dosti dolgo sem hodil po nagnjenju svoje nature; delal sem po natornem studenju,

ali po natorni udanosti, tako, da je bilo moje življenje zgolj natorno.

O Gospod, prosim te, dodeli mi, da vsaj odslej živim življenje tvoje mi-
losti, da me vodi le tvoj Duh v vsem,
kar delam ali trpim. Stori, da se moje
srce, katero si ti stvaril, in katero si
odrešil s ceno svoje srčne krvi in ka-
tero z novimi dobrotami obsiplješ o
vsakem njegovem udarcu — stori, da
se to moje srce nad vse stvarjene reči
prosto k tebi povzdigne, tebi edinemu
živi, tebe edinega čez vse ljubi. Amen.

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca,
prosi za nas!

14. dan.

Po modrih moljeno presveto Srce Jezusovo nas uči
premagovati strah pred ljudmi.

1. Prišli so modri iz Jutrovega ter so našli majhno dete, z Marijo njegovo deviško Materjo. Premislimo, kaj je takrat občutilo presveto Srce Jezusovo in posnemajmo ga.

Gospod je neizpremenljiv; kakor se je razodeval svojim, tako tudi tujim ljudem; kakoršnega se je kazal revnim pastircem, takega tudi imenitnim modrim. Ni se sramoval uboštva svojega rojstva, ne svojega skritega življenja, ne drugih čednostij.

Pri vsem tem se Gospod ni zmenil za to, kaj rečejo ljudje; delal je le po dopadenju svojega nebeškega Očeta.

2. Srečen je, kdor posnema močno Gospodovo Srce in neprestrašeno premaguje ves strah pred ljudmi. Nebeški Oče je Jezusa spoznal pred ljudmi, ker je Jezus spoznal svojega Očeta; tako bo tudi Gospod pred svojim Očetom spoznal vsakega, kdor tudi njega spozna pred ljudmi.

Gorje pa njemu, kateri se boji in sramuje Gospoda, njegovega nauka in njegovega vzgleda; tudi Gospod se ga bo sramoval pred Bogom, pred angelji in pred ljudmi in ga ne bo spoznal, ko pride poln veličastva k sodbi.

3. Kaj, o človek, se vendar bojiš? Saj te uči že pamet, da častiš čednost, hudobije pa se sramuješ. Čemu se torej bojiš, uriti se v čednosti, kakor da bi to bilo za te sramotno?

Pomisli, da je Bog priča tvojega dejanja, in tudi angelji in ljudje gledajo na te. Na koga se boš torej oziral? Ako delaš kot

srčen služabnik božji, veselijo se dobri angelji, hvalijo tvojo velikodušnost in prosijo za te stanovitnosti. Ravno tako sodijo o tebi tudi ljudje, svetniki v nebesih in resnično modri in bogoljubni ljudje na zemlji. Hudobni duhovi pa, in nespametni in hudobni ljudje te vsaj v duhu, če tudi zoper svojo voljo, občudujejo, naj bi te tudi z jezikom zaničevali, hoteč zakriti svojo lastno slabost in boječnost.

Mar te moti spačena sodba teh in njihovo ničemurno žlobodranje? Hočeš li z njimi potegniti, z njimi hoditi? In naj bi tudi vsi ljudje slabo govorili o tebi; si li zato morebiti drugačen, kakor si v resnici? Ti nisi več ne manj, kakor le to, kar si pred Bogom, in vsi človeški jeziki te ne storijo ne boljšega, ne slabšega.

4. Kdo bo neki storil vsem po volji? Jezus Kristus ni dosegel tega. Pa tudi ti tega ne poskušaj; ker to ni mogoče. Stori, kolikor premoreš, da dopadeš Bogu, in v tej svoji sveti želji se ne meni za to, kako svet sodi o tebi. Ako se oziraš na ljudi in poslušajš, kaj o tebi govoré, dokaz je to, da se nisi še naučil ponižnosti, ne ljubezni od Jezusovega Srca. Kdor je ponižnega Srca in poln ljubezni do Boga, ne želi dopasti ljudem, pa se tudi ne boji, zameriti se jim;

kajti drugače ne more služiti Bogu. On se ne zmeni za sodbo, ne za zaničevanje tega sveta; on je odkritosrčen, in kedar gre za božjo čast, govori s sveto priprostostjo, kakor misli.

On ne deluje zato, da bi ga kdo videl, pa tudi ne opusti ničesar, da bi ga kdo ne videl; on se nič ne zmeni za to, naj ga neumni svet hvali ali graja, visoko ceni ali črni. Zanj je svet, kakor da bi ga ne bilo; le Boga ima pred očmi. On vse pripisuje le Bogu, poln ljubezni vse obrača na Boga, in le to željo ima, da ga Bog hvali in poplača po njegovem zasluženju.

Nasproti pa je suženj strahu pred ljudmi, kogar vodi napuh in lastna ljubezen. Zares ni bolj revnega sužnja, kakor je on, katerega plaši strah pred ljudmi; zakaj on ima toliko gospodov, kolikor vidi ljudij. Pri tem pa ne stori nič, kar bi Bogu dopadlo in njemu koristilo.

5. Zato, o človek! bodi si kjerkoli, ali med svetom ali v samoti, varuj se strahu pred ljudmi. Zakaj ta pošast je povsodi; ni le med svetnimi ljudmi, splazi se tudi v samoti in se vrine v svetišče, kjer je zares prava gnusoba. Marsikdo samega sebe gojlufa ter se pod plaščem ljubezni ali modrosti udá strahu pred ljudmi. Ako bi prav

premisli, lahko bi spoznal, da ga ni vodila modrost, ne sveta ljubezen, ampak le skrit napuh in lastna ljubezen.

6. Smemo li vselej in povsod očitno pokazati in spoznati čednost? — Primeri se včasih, ko ne kaže tja v en dan očitno kazati svojo bogoljubnost; nikoli in nikjer pa ni pripuščeno, zatajiti jo.

Gotovo in negoljufivo vodilo je: V očitnem spoznanju svoje čednosti ne išči nikdar svoje časti, ampak glej le na božjo čast; nikoli ne smeš spoznanja opustiti zavoljo lastnega osramotenja; opustiti pa smeš, ako bi drugače kaj trpela božja čast.

7. Sploh pospešuj po tem vodilu povsod, kjerkoli si, čast božjo in svoje lastno zveličanje z resnobnim, odkritosrčnim spoznavanjem svoje bogoljubnosti; tako bodo spoznali tvoje resnično mišljenje dobri in hudobni, goreči in mlačni ljudje. Prvi se ti bodo pridružili, da bi te podpirali, drugi te pustili pri miru ter ti ne bodo stavili novih zank.

Ako bi ti kdo pod plaščem pobožnosti očital tvoje odkrito in blago obnašanje, naj te to ne moti in naj ti ne odvzame srčnosti, ampak pomisli, ko bi hotel omadeževavši svojo vest dopasti ljudem, da ne bi bil služabnik božji, ne učenec Jezusovega presvetega Srca. Kaj pa bi ti neki pomagalo, ko bi te nihče

ne grajal in bi ustrezal vsem? Bode te mar kdo izmed njih zagovarjal, ko te bo sodil Bog? Ali te zamore kdo rešiti, če te Bog pogubi? Oj, koliko jih je vekomaj pogubil strah pred ljudmi! Ako bi se ne bili zmenili za svet, bili bi zdaj med svetniki.

8. Verjemi, o človek, da je bolje za te, ako poslušáš sodbo božjo, nego sodbo tega sveta; zakaj, če dopadeš Bogu, srečen si; če pa dopadeš ljudem, to je gola ničemurnost in slepilo. Zatorej bodi srčen in zaničuj neumno govorjenje ljudij; zakaj govorica leti le po zraku in zadene tistega, ki jo lovi.

Ako se naučiš, premagovati strah pred ljudmi, le malokedaj te bo še kaj nadlegovalo; potrpljenje boš imel z neumnostjo tega sveta in z duhovno slabostjo ljudij, ki se tako tlačansko dajo potegniti v pogubljenje. Ko pa toliko dosežeš, da strah pred ljudmi nič več ne opravi pri tebi, potem si se iznebil največjega zadržka svojega zveličanja in svoje popolnosti, in z vso gotovostjo boš napredoval po poti svete čednosti.

M o l i m o .

O kako resnični, kako sveti so tvoji nauki, o najboljši Učenik! O presladki Jezus! pomagaj mi vendar, prosim te,

da jih dejansko spolnujem. Pač se moram sramovati svoje nekdanje boječnosti in malosrčnosti! Kolikrat me je bilo sram, ali pa sem se bal storiti, kar je srce spoznalo za dobro in častno, nasproti pa se nisem sramoval in sem iz strahu pred ljudmi storil, kar sem spoznal za hudobno, mene nevredno. Iz nespametne boječnosti, kaj porečejo ljudje, sem velikrat zatajil tvojo čast, opustil tvojo službo, ter sem si s tem nakopal sramoto in veliko kazen.

O moj Bog, usmili se me in odpusti mi grehe, katere sem storil, ko sem iz strahu pred ljudmi odstopil od tvoje volje in sem raji s svetom potegnili zoper svojo vest! Ker me tako milostno nazaj kličeš in ljubeznjivo učiš, sklenil sem za trdno, slušati te; saj ti sam me zamoreš večno zveličati. Naj posvetnjaki dobro v hudo in hudo v dobro prevračajo; naj merijo čast po negotovi in premenljivi sodbi spridenih ljudij; in naj se poganjajo za ničemur-

nost tega sveta! ti si me naučil in tega se hočem držati, da je tebe slušati vselej dobro, za teboj hoditi resnično častno, in tebe uživati zares zveličansko; le ti, o presladki Jezus! si studenec življenja in vsega dobrega.

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!

15. dan.

V skrivnosti darovanja v templju nas uči presveto Srce Jezusovo, naj imamo v vsem čist namen.

1. Ko so bili dnevi dopolnjeni, da so nebeško Dete postavili pred Gospoda, postavil se je Jezus z vsem pred svojega nebeškega Očeta in daroval se mu s čistim hrepenenjem, da bi le njemu dopadel. Gospod Jezus je že v svojem učlovečenju nebeškemu Očetu za zmeraj posvetil vse svoje življenje; vendar ni prenehal ter mu je še posebej posvetil vsako svoje dejanje in je v vsem iskal le njegovega dopadenja.

Ker je dober namen v duhovnem življenju tolike veljave, da brez njega nihče ne more biti pravi učenec Jezusovega Srca,

zato ga je Jezus vedno kazal, učil in priporočal s svojim vzgledom. Ako pregledamo vse življenje njegovo od začetka do konca, lahko spoznamo, da nikdar ni želel sam sebi dopasti, da nikdar ni iskal posvetne časti. Celo svoje življenje ničesar ni storil iz golega nagiba človeške nature, ali le iz navade, ali po sili. Naj je bilo njegovo dejanje veliko ali malo, nikoli ni nameraval družega, kakor le-to, da je dopolnil voljo Očeta nebeškega in njemu dopadel.

2. Blagor mu, kdor se navzame teh željâ presvetega Jezusovega Srca! On ima več en dobiček ter postane vedno bolj dopadljiv Jezusu, svojemu Bogu in Zveličarju.

Kaj se bo plačalo v večnosti? Ne delo tvoje nature, katera te naganja in katero ubogaš, ampak poplašal se bo sad pomoči božje, katera te napeljuje k dejanju in s katero storiš kaj dobrega.

Božja milost nagiba našo voljo, da storimo, kar Bog hoče in želi. Bog hoče, da je vsako dejanje čeznatorno, dobro in zaslužno; zato nam daje svojo pomoč, brez katere nič ne premoremo. Kedarkoli h kakemu dejanju napeljuje misel, da Bog tako hoče in se hočemo Bogu dopasti, tedaj delamo s čeznatornim nagibom, s pomočjo božjo.

Namen razsodi, je li naše dejanje kaj vredno ali nič; ali z drugo besedo: kakoršen je namen, tako je iz tega namena izhajajoče dejanje. Ako imaš dober namen, želiš pri vseh rečeh, pred vsem in v vsem dopasti le Bogu, ki je največja dobrotá, ki je edini tvoj cilj in konec.

Zgoditi se pa more, da je prvi namen tvojega dejanja dober; pa imaš zraven še napačne postranske namene. Takrat dobrotá, veljava tvojega dejanja ni popolnoma izgubljena; ali zmanjšana je. Kdor tako dela, greši toliko, kolikor so ti postranski nameni slabi in neredni.

„Jaz sem Alfa in Omega, začetek in konec,“ pravi Gospod. (Skr. raz. 1, 8.) Zato mora vse izhajati od Boga, pa vse se vračati nazaj v Boga. Ako že ni prav, če ne storiš česa le zavoljo Boga, koliko bolj si še le kriv, ako kaj storiš zavoljo sebe ali zavoljo sveta, ali celó iz hudobnega namena.

3. O človek, zares je drag in imeniten ta dober namen, in njegova moč je zares prečudna. Z dobrim namenom postane vsako dejanje, naj bi bilo samo na sebi tudi le natorno in brez veljave, čeznatorno in zasluživo, ker se stori po nagibu božje milosti. To je prečudna skrivnost, katera svinec, železo in drugo rudo izpreminja v čisto zlato.

Vse torej začenjaj s tem namenom, da bi Bogu dopadel, in tako delaj naprej. Brez dobrega namena ti nič ne pomaga nobeno dejanje, naj bi bilo še tako veliko pred svetom. Kar pa se zgodi z dobrim namenom, to je požlahtnjeno, zaslužno, če je samo na sebi tudi le slabo in revno. — Oj, da bi si to vsi vzeli k srcu!

M o l i m o .

O Gospod Jezus, začetnik vsega dobrega! presrčno te prosim, dodeli mojemu umu razsvetljenje in luč; daj mojemu srcu pravo ljubezen; daj celi moji duši živo moč, da vedno in vselej prav delam, kar je tebi dopadljivo.

Dodeli mi, da imam vselej resničen in čist namen, da v vseh rečeh delam po tvojem dopadenju, da hodim pravo pot in ne zajdem ne na levo ne na desno.

O Marija, ki si vse delala le po božji volji in zavoljo Boga, izprosi še meni to milost, da vse storim le iz dobrega namena.

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!
 Naša ljuba Gospa presvetega Srca,
 prosi za nas!

16. dan.

Presveto Srce Jezusovo nas le še uči, naj vse storimo iz dobrega namena.

1. O kako se veddar peha svet, kako se trudi in dela! Ne dá si miru ne po noči ne po dněvu. O da bi pač ljudje znali in vedeli prav delati in se ne truditi zastonj! Kako lahko bi si prislužili svetlo krono v nebesih!

Oj koliko je ljudij na svetu, ki veliko delajo, pa si malo pridelajo! Koliko jih je, ki se vsega lotijo, na zadnje pa nič nimajo: delajo kakor nespametne stvari brez vsega namena, ali pa imajo nevreden, napačen namen.

Koliko jih je, ki ves sad, ves dobiček svojega truda dajo za ničemurni dim človeške hvale ali občudovanja, s čimur želijo nasititi svoje lačno srce! Marsikdo tako visoko ceni prazni dim puhle časti, da dá zanj toliko, da bi si s tistim lahko kupil večno slavo nebeško.

Mar ni takih brezumnežev brez števila veliko? O človek, glej, da ne boš tudi tak brezumnež. —

Drugi so pa, ki na videz storé čisto kaj malega, dosežejo pa veliko svetost. Ti delajo prav pametno, ker vedó, da voljo božjo spolniti se pravi, veliko storiti.

2. Ako se torej Bogu daruješ v tihi vaji bogoljubnosti, naj bo tvoj prvi namen, Bogu dopasti in njegovo voljo spolniti; le tako boš imel pravi mir, bodi si potem v zapuščenosti ali pa v tolažbi; in le tako boš imel gotov dobiček in pospeševal boš božjo čast.

Ako opravljaš dela ljubezni in kaj dobrega storiš bližnjemu, išči tudi v tem le Boga; tako ne boš nikoli izgubil svojega plačila, in tvoje srce bo mirno, naj ima tvoj bližnji kaj dobička od tvojega dela ali pa ne.

Ako imaš vedno le božje dopadenje pred očmi, zadovoljen in srečen boš v vseh primerljajih; saj veš, da Bog od tebe nič drugega ne tirja, pa ti tudi nič drugega ne poplača, kakor le tvojo delavno, resnično dobro voljo; izid tvojih dejanj pa je odvisen od Boga, to je od naredeb božje neskončne modrosti.

Ako imaš le dober namen, potem si lahko brez skrbi in miren, naj pridejo tudi bridkosti in težave ali še tolike skušnjave. Ker te čistost tvojega namena čez posvetnost povzdiga k Bogu, naj te nič ne bega, kar čutiš zoper svojo voljo.

Z eno besedo, zapomni si, naj delaš ali počivaš, naj čuješ ali spiš, naj ješ ali piješ, ali karkoli počneš, vse stori le zavoljo Boga, da le njemu dopadeš. Potem je zaklad tvojega zasluženja velik in se vedno več.

3. Ne pozabi vsako jutro storiti splošnega dobrega namena, da hočeš vse delo in trpljenje, vse dejanje in nehanje celega dneva opraviti le zato, da iz ljubezni do Boga spolnuješ njegovo voljo in le njegovo dopadenje iščeš. Ta dobri sveti namen je duša vsakega dela skozi ves dan ter oživlja tvoje vsakdanje delo.

Vendar je prav dobro in koristno, da ta namen čez dan ponoviš pri posameznih delih; tudi med delom, kedar se lahko zgodi.

Toliko bolj pa boš vse storil iz dobrega namena, ako naprej presodiš, kje in kako bi si kaj prislužil; kje in kod je nevarnost, da bi kaj ne zagrešil; kje in kako boš napredoval v čednosti; kje in kdaj se moraš ogniti zankam napuha in lastne ljubezni.

Pri marsikaterem delu imaš lahko več in različnih namenov, ki pospešujejo zveličanje tvoje ali tvojega bližnjega, zraven pa tudi čast božjo. Lahko si torej pridobiš neskončen zaklad zasluženja, katerega se sami oropajo oni, ki delajo brez vsega dobrega namena.

Z vsakim delom se lahko vadiš v mnogoterih čednostih. Ker se torej v tolikih čednostih vadiš, v kolikerih hočeš, za vsako čednostno dejanje pa je odločena nova stopnja milosti v tem in nova stopnja slave v onem življenju, lahko izprevidiš in spoznaš, kaj in kolikega pomena je — dobri namen.

Vendar pa pazi, da se to vse godi brez boječnosti, brez razdraženja notranjega miru in brez izgube dušnega pokoja; drugače bi ti to več škodovalo, kakor pomagalo.

Slednjič še pomisli, da moraš vse svoje dejanje in nehanje zediniti s tistim duhom, s kakoršnim je Gospod delal in trpel tukaj na zemlji; tako boš kot pravi učenec Jezusovega Srca vreden te visoke službe.

4. Ne pozabi, da je ničemurna lastna ljubezen tako zvita, da se poslužuje vsakovrstne podobe, da bi se splazila v vsako dejanje. Ako nisi posebno previden, prav lahko se zgodi, da te namesto Duha božjega prevzame in vodi nesrečni duh lastne ljubezni. Ni zadosti samo človeško spoznanje in človeška modrost, ker ta sama iz sebe ne more razločiti čeznatornega; k temu potrebuješ višjega razsvetljenja, pomoči božje.

Za to razsvetljenje od zgoraj, za to pomoč božjo moraš pa prositi, moraš zvesto

moliti, da bo tvoj namen zares čist, da le Boga samega iščeš v vsem.

M o l i m o .

O preljubeznjivi Jezus, o Gospod in začetnik vsega dobrega! ne pripusti, da bi odslej bil tako nespameten, da bi zasluženje svojega dejanja dal za puhlo, ničemurno čast; o ne pripusti, da bi bil tako hudoben, da bi tebi dolžno čast jemal.

Prosim te, vlij v moje srce tisto čistost namena, katero si ti gojil v svojem Srcu: da pred vsem iščem le tebe in te tudi najdem in počivam v tebi, o moj Bog, moj začetek in moj konec, ti moje središče in mir moje duše!

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!

17. dan.

Presveto Srce Jezusovo nas na begu v Egiptet skrivnostno uči prostosti srca.

1. Naš ljubi Jezus je bil še majhno dete, in že ga je hotel kralj Herod umoriti. Jožef Šmarnice.

pa, po angelju opomnjen, je vzel njega in Mater njegovo in je bežal po noči v Egipet.

Lahko bi Srce božjega Deteta bile vznemirile okoliščine, v katerih je moral bežati, namreč: Ponočni čas, mladost njegova, stan njegovih starišev, zapuščenje domače dežele, bivanje v tuji deželi, stanovanje pri nevernikih, ki so živeli njemu celo nasprotno, uboštvo in zapuščenost z vsemi bridkostmi in težavami.

Pa pri vsem tem je njegovo presveto Srce ostalo mirno in niso ga mogli motiti ali zbegati ne čas, ne kraj, ne ljudje, ne kaj drugega.

2. Gospod nas uči, da si tudi mi čez vse prizadevajmo posnemati to sveto prostost presvetega Srca. Jezusovega Srca se ni prišla nobena zunanja stvar; bila mu je skrb samo za to, da dopade nebeškemu Očetu. Tako mora biti tudi naše srce povzdignjeno nad vse zemeljsko, oklenjeno pa edino le na voljo božjo.

Ako naše srce ni odvisno od nobene stvari, ampak le od Boga, potem uživa največjo prostost, kakoršne je zmožno človeško srce. To je prava, popolna prostost; ona človeka povzdiguje nad svoje predstojnike, v katerih vidi le izpolnjevalce božje volje.

Kdor uživa tako prostost, zavarovan je zoper vse napade stvarjenih rečij, zavarovan zoper vso nestanovitnost in izpremenljivost človeško, zoper vsako neugodnost časa in kraja in zoper vse drugo; nobena stvar si ga ne more podvreči, ako se ji le sam ne podvrže.

Te prednosti se veseli, kdor je svoje srce popolnoma odtrgal od vseh stvarjenih rečij in se vsega posvetil Bogu.

Dokler pa neredno kaj poželiš ali se česa bojiš, uklenjeno je tvoje srce, in tako dolgo vzdihuje v sužnosti, dokler se ravna po natornem nagnjenju ali dokler išče svoj namen v katerikoli, če tudi dobri stvari.

Nahajajo se duše, ki so proste greha in tudi niso navezane na svet, ki si prizadevajo, služiti le Bogu, pa vendar ob vsem tem vzdihujejo, kakor pod težkim jarmom. Krivo je temu to, ker so v zmoti in mislijo, da je Bog le ojster Gospod, ki vedno pazi, kje bi česa našel, kar bi kaznoval. Ti delajo krivico Bogu, plašijo še druge ter jih odvrčajo od službe božje, sami sebe pa nepotrebno trpinčijo.

3. Ali Bog ni Oče? In kje je kako očetovsko srce, kakor je njegovo? Kje je oče, ki bi bil podoben Bogu? On je Oče, neskončno moder, ki vse ve, kaj hasne otrokom

in kaj jim škoduje. On je Oče, neskončno mogočen; zoper njegovo voljo ne more noben sovražnik, bodisi viden ali neviden, škodovati otrokom. On je Oče, neskončno dobrotljiv, ki otroke z vnetim Srcem ljubi in vse, dobro in slabo, obrača v njihov prid.

Služi torej Bogu kakor dete takemu očetu; ne jemlji mu časti s tem, da bi se ga bal, kakor se boji suženj čemernega, neprenosnega gospoda. Pokaži samo dobro voljo, da se ogiblješ vsega, kar veš, da ne dopade Bogu in da vse storiš, kar spoznaš, da je Bogu po volji. Razširi svoje srce, ne odpiraj ga krivi prostosti, težavni sužnosti posvetnih ljudij; ampak odpri ga resnični prostosti, ki je sladka prednost srečnih otrok Jezusovega presvetega Srca.

4. Bogu je ljubo, da njegovi otroci uživajo sveto prostost; tako pospešujejo čast božjo. Prizadevaj si, Bogu dopasti, pa ne skrbi boječe, če li mu res dopadeš ali ne; pusti vse tuhtanje in vso boječnost, ampak z vsem zaupanjem se prepusti božjim rokam in nasloni se na presveto Srce Gospodovo. Ta srčna prostost, ki je sad čiste ljubezni, ne žali Boga, ona ga le razveseljuje.

V božjem varstvu, v njegovi očetovski skrbi iznebi se vsega nepokoja; ne boj se ne sveta ne pekla, tudi samega sebe ne pre-

več; zakaj, dasi tudi nič ne premoreš sam iz sebe, premoreš pa vse v Bogu, v katerega veruješ, v katerega zaupaš in katerega ljubiš.

Ko bi tudi kedaj padel v kak greh, ne delaj, kakor navaden suženj, ki se boji, da bo tepen, in beži ali se obupno skriva. Stori kakor otrok, ki ljubi očeta, pa hoče zopet poravnati in popraviti svoj pregrešek: s toliko večjo prostostjo se zateče k očetu, kolikor bolj spozna dobroto njegovo. Kedarkoli in kolikrat koli se v čem pregrešiš, vselej se urno vrni k Bogu in prosi ga, da ti odpusti, ter ponovi sklep resnične zvestobe. Nikakor ne pripuščaj, da bi se ti skalil mir tvojega srca, ali da bi se ti zmanjšala tvoja prostost.

5. Tudi pripomočki popolnosti ti ne smejo begati ali težiti srca. Ako ti vzamejo sveto prostost, bili bi zadržki, ne pa pripomočki. Kolikor torej zveš voljo božjo, takoj prostega srca popusti vse drugo in spolni edino le božjo voljo. Pazi pa, da pod plaščem svete prostosti ne strežeš nestanovitnosti svojega srca. Tako delajo oni, katere ne vodi duh, ampak le čut; urno jim kaj ugaja, pa ravno tako urno se naveličajo; z nekako gorečnostjo se poprimejo duhovnih vaj, pa kmalu vse popusté, ali le nekako zaspajo in mrzlo opravljajo; danes si izmislijo

nov red, jutri pa jim preseda vse to in zopet vse izpremené; zdaj gredo v nezmernem zatajevanju predaleč, zdaj pa spet vse privolijo svoji spačeni natori. — Taki niso otroci prostosti, oni so igrača nestanovitnosti, sužnji človeškega čuta.

6. Ti pa bodi stanoviten v sveti prostosti. Kedar delaš, prepusti se delu; pa vendar se delu ne udajaj tako, da bi bilo delo tvoj gospodar, da bi te vsega prevzemalo. Kedar te močno vleče nagnjenje, da bi kaj počel, kaj dognal, zmeren bodi, zatajuj to gnanje; ako tega ne storiš, skusil boš, da je tvoje srce omejeno, ugnano in da se ti ne izide prav dobro.

Noben kraj na vsem svetu naj ne ujame tvojega srca, ampak povsod ga ohrani prostega; zakaj če res iščeš Boga, veš, da je Bog povsod, veš, da Bog povsod skrbi za svoje otroke; in kjer je božji Duh, tam je prava prostost. Bodi torej povsod sam svoj gospod; v vseh rečeh, v znotranjih in zunanjih, v telesnih in duhovnih, v visokih in nizkih ohrani svoje srce prosto in sklenjeno s presvetim Srcem Gospodovim.

7. Brani in ohrani prostost svojega srca tako, da ti ne morejo te prostosti vzeti ne tvoji predstojniki, ne tebi enaki ljudje, ne tvoji podložniki. Zato se varuj, da ne sodiš

in ne poželiš ničesa po zunanji bliščobi, po sodbi nespametnih ljudij, ali po svojem čutu, ampak presočaj vse, kakor Bog sodi, kakor je v resnici. Le volja božja naj bo vodilo tvojemu dejanju in nehanju. Tako boš v resnici prost. Volja božja te bo vodila in zares prostega ohranila.

Kolikor bolj je sveta prostost tvojega srca Bogu na čast, tebi in bližnjemu v korist, toliko skrbnejše se poteguj za njo, toliko srčnejše jo varuj zoper vse sovražnike. Ne le satan in svet, tudi tvoja natora se vzdiguje zoper njo. Napuh išče vsakovrstnih izgovorov, samosvoja ljubezen odkriva na stotine sredstev, da bi te prevarila, naj bi pojenjal v tem ali v tem. Vendar izpodbiješ in premagaš vse te napade, vse zvijače sovražnikov, ako se le srčno ustavljaš in delaš le po božji volji. —

Kdor se v vseh rečeh ravna le po božjem dopadenju in le v to stavi svojo srečo, on uživa pravo in sveto prostost. Gospod Jezus jo želi vsem učencem svojega Srca in ne more je vzeti ne pekel, ne svet, ne kaka druga stvar.

M o l i m o.

O sveta prostost! kako sladka si!
kako sladek je tvoj sad! O dobrot-

ljivi Jezus! da bi vendar jaz imel to prostost!

Pa, o jaz nesrečnež! kolikim rečem sem še suženj! V svojo sramoto spoznavam, da moje srce velikrat prevzemajo, vznemirjajo in oklepajo vsakovrstne malenkosti, večkrat celo gole domišljije. Prosim te, razsvetli me, in daj mi moč, da spoznam in pretrgam vse te verige in da vendar enkrat dosežem resnično sveto prostost.

Dodeli mi pa tudi v svoji veliki milosti, o predobrotljivi Jezus! da se v obrambo te srčne prostosti trdno in neprestrašeno ustavljam vsem peklen-skim skušnjavam, da se skazujem nepremagljivega, neprestrašenega v sreči in nesreči, v besedi in v dejanju, in da prost vse lastne ljubezni vedno nahajam svoj mir le v tvojem presvetem in presladkem dopadenju.

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!

18. dan.

Presveto Srce dvanajstletnega Jezusa v templju nas uči moliti.

1. O kako skrbno je presveto Srce Jezusovo, da nas s svojim vzgledom očitno in skrivno uči pripomočkov zveličanja in popolnosti! Od svojih mladih dnij je molil velikrat sam, pa šel je tudi očitno molit v tempelj, kakor je bila navada.

Vse njegovo življenje je bilo vedna molitev. Molitve nikdar ni opustilo njegovo presveto Srce, vedno in povsod jo je opravljalo. Glej, Marija in sveti Jožef, ko sta ga bila izgubila, našla sta ga v templju, v hiši molitve. Njegovi učenci in prijatelji so ga srečali, ko je prišel ravno od molitve in je v svojem Srcu še molil. Tudi njegovi sovražniki so ga ujeli, ko je v samoti molil na vrtu Getzemani. Če pregledaš vse dneve njegovega zemeljskega življenja, zapaziš, da ga je vzhajajoče solnce posijalo že v molitvi, s katero je posvetil delo celega dneva. In ko je končal svoje vsakdanje delo in se je vsa narava vlegla k počitku, molil je zopet v ponočni temoti ter je nebeškemu Očetu v molitvi odpiral svoje presveto Srce. Kolikrat je Gospod po dnevi zapustil množice, da je molil,

in kolikrat je ob svojih opravih k Očetu povzdigoval svoje Srce!

2. O človek! posebno skrbno si prizadevaj, pridobiti si duha molitve, ki je sveta obhoja z Bogom samim. Vsi svetniki in vsi posnemovalci svetnikov, vsi učenci presvetega Jezusovega Srca so si pridobili to sveto in zveličansko obhojo z Bogom. Niso molili le z ustmi, ampak z duhom in s srcem. Povsodi in v vseh opravih svojega življenja so na tihem k Bogu se zatekali v molitvi; v sreči so Bogu razodevali svojo hvaležnost in svoje veselje, v nesreči pa so ga prosili pomoči in tolažbe, v dvomih sveta in razumnosti. — Tako moraš delati tudi ti, ako se hočeš posvetiti, ako si hočeš zagotoviti svoje zveličanje.

3. Vsak dan torej moli z duhom in s srcem, to je moli pobožno. Varuj se pa, da tvoja molitev, tvoje premišljevanje ni le golo mišljenje, ampak da je resnična molitev; da ni le bogoljubno preiskavanje, ampak da je veliko bolj obhoja z Bogom.

Ko premišljuješ, prav je, da tvoj um pretehtuje kako resnico; pred vsem pa naj tvoje srce obuja pobožne nagibe ter se vadi zdaj v veri, v upanju in v ljubezni; zdaj v kesanju, v ponižnosti, v zatajevanju; enkrat v srčnosti, v dobrem in trdnem sklepu, drugokrat v hvaležnosti in v svetem veselju,

družeč se z angelji in svetniki; naj se uri v udanosti, v enakosti s presveto voljo božjo, v čisti ljubezni, počivajoči v božjem dopadenju, ali v katerikoli drugi čednosti. Zraven pa stanovitno moli za-se, za druge, za sveto cerkev in njene služabnike, za pomoč do vedno večje popolnosti vseh pobožnih duš na zemlji, za stanovitnost pravičnih, za spreobrnjenje grešnikov, vseh nevernikov in krivo-vercev.

Kolikor bolj napreduješ v duhovnem življenju, kolikor višjo stopnjo dosežeš, toliko bolj puščaj v stran mišljenje svojega uma ter se udajaj prisrčnosti, da s svojim srcem občuješ z Bogom v pobožnih vzdihljajih in prošnjah in slednjič zamaknjen v svetem miru.

Tako premišluj, tako moli. Ako pa moliš le duševno ali pa tudi ustmeno, vselej pazi na to, da je posebno srce delavno, da je res pazljiva in pobožna tvoja molitev. Če ne moreš moliti tako lepo, kakor bi rad, zato ne ceni slabo svoje molitve in nikakor je ne opuščaj. Bog je ne zavrže, je ne izpregleda. Le z dobro voljo stori, kolikor premoreš, in bodi prepričan, da je dobra in zaslužna tvoja molitev; tako boš v čednosti, pa tudi v molitvi napredoval.

4. Ne zadovoljуй pa se s tem, da bi molil samo o svojih časih; treba je vedno

moliti in ne jenjati (Luk. 18, 1.), pravi Gospod. Vidiš, to je tista sladka zapoved, ki ti veleva, da lahko vselej stopiš pred Gospoda, svojega Boga, in se z njim pogovarjati zamoreš zaupljivo, kakor dete s svojim očetom.

Povsodi nam žugajo nasprotovanja, notranja in zunanja; od vseh strani nas napadajo skušnjave, skrivne in očitne; povsodi pretijo nevarnosti, da bi le ne dosegli krone, ki je obljubljena stanovitnim. Zato nam je toliko potrebna pomoč božja; prejmejo jo pa navadno le oni, ki prosijo za njo. Od molitve je skoraj vse odvisno. Brez molitve ni pripomočka zoper hudo, ni gotovosti v dobrem. Kdor pa moli, tekne mu vse, hudo in dobro, v zveličanje.

Le v molitvi se naučiš, sebe in Boga prav spoznavati. Brez molitve nikdar ne dosežeš ne prave ponižnosti ne resnične ljubezni. Brez molitve nikdar ne boš Gospodovega Srca prav razumeval, pa si tudi ne pridobil njegovega Duha. Brez molitve ne spoznaš mislij Gospodovega Srca v velikih rečeh, in kar je še bolj nevarno, njegovega Srca ne moreš primeriti svojemu.

Ako bi se k molitvi zatekal pri vseh svojih opravilih, prav gotovo bi velikrat sodil in storil drugače; zakaj luč božje milosti, ki v molitvi razsvetli dušo, je neskončno

bolj čista, nego luč človeškega uma. V molitvi bi velikrat spoznal, da je marsikaj delo spačene nature, kar pripisuješ pomoči božji; da je le lastna ljubezen, kar se ti zdi čednost; da je le nasičevanje skritega napuha, kar misliš, da storiš v povišanje božje časti.

5. Notranji človek se v vseh težavah obrača k Bogu in ga prosi pomoči — in pomagano mu je; velikrat pa celo prejme posebne milosti. Kdor pa poprej išče pomoči pri ljudeh, pomnoži si navadno težave, dokler ne izpregleda, da brez Boga bolnemu srcu ne more pomagati vse človeško prizadevanje; po tem spoznanju še le pri Bogu išče pomoči.

Ako se v sleherni bridkosti zatečeš k presvetemu Jezusovemu Srcu, pač ti ni treba tolažbe iskati pri ljudeh. Edina kapljica tolažila Jezusovega Srca ti da več sladkosti in moči, kakor celi potoki človeške tolažbe.

Ako bi se tudi zgodilo včasih, da bi ti Gospod v svojo čast in v tvoj prid ne dal občutiti svoje tolažbe, vendar dobiš v njegovem Srcu vselej pravo tolažbo, da se udaš v njegovo presveto voljo in da prejmeš novih milostij. Akoravno je ta sveta udanost nekako zoperna natori in grenka, pa je zopet z božjo pomočjo tako sladka, da tega ne razume nihče, kakor on, ki skusi.

6. Kdor rad moli, tega ravno skušnjave bolj prisrčno navežejo na Gospoda in ga sklenejo z njim; bridkosti mu ne vzamejo srčnosti, ne užalijo ga in ne omamijo, ampak še le bolj povzdignejo, vnamejo in okrepčajo.

Ako te torej kedaj zgrabi huda nevihta skušnjav ali obdaja črna temota duha, išči pomoči pri Gospodu, okleni se ga zaupljivo — in ti boš na trdnem sredi nevihte in temote; zdaj in zdaj te bo od zgoraj obsijal žarek preljubeznjive svetlobe, tako da ne boš nič na škodi, ampak boš celó dobiček imel tam, kjer si se poprej bal pogube.

Kedar misliš kaj povedati ali storiti, pa dvojiš, bi li bilo prav, pojdi v se in poslušaj, kaj ti poreče Duh Gospodov. Ko se tako sčasoma naučiš razločiti božje razodenje, vselej boš dobil natančen odgovor, katerega smeš brez vse skrbi spolniti.

Duša, katera se v vsem zateka h Gospodu, ima povsod pri sebi svojega variha, svojega svetovalca in svojega tolažnika, katerega rada pokliče, za svet vpraša in se ga zvesto drži ne le v samoti, ampak tudi v družini.

7. Zato se v vseh skrbeh zatekaj k pre-svetemu Jezusovemu Srcu, da vse obračaš nanj kakor na svoje središče, vedno ostani z njim sklenjen s svojim srcem in pobožno

v molitvi z njim občuj. To je duh prave molitve. Ta duh te bo razveseljeval v samoti, v občevanju z drugimi varoval, v nesreči tolažil, v sreči zmernega ohranil, v nevarnosti te bo branil; povsodi ti bo koristil in te bo dovedel k svetosti.

Oj, da bi spoznali, kako neizrečeno imenitna in dobrotljiva je molitev! Molitev je ena največjih skrivnostij notranjega življenja. Ali malokdo prav vé, kako bi si prisvojil to sveto vajo.

8. Pred vsem moraš Boga prositi darú molitve, prositi tega največjega darú, ki ima vse druge darove v sebi. Z molitvijo dobimo, kakor vse drugo, tudi ravno ta veliki dar pobožne molitve.

Prav dobro in koristno je, da si svoja vsakdanja opravila, kolikor je le mogoče, urediš tako, da vmes večkrat opraviš vsaj kako kratko pobožnost. To ti bo oživilo in utrdilo duha molitve. Potem si k srcu vzemi, da so vse notranje in zunanje težave in skušnjave le opomini, da se obračaš k Jezusu, svojemu Bogu, njemu skazuješ svojo ljubezen, ga prosiš pomoči in ponavljaš svoje dobre sklepe.

Slednjič ne smeš odjenjati; vedno si prizadevaj, dotlej, da ti bo molitev sveta in pri-
ljubljena, ne pa težavna in nadležna, dotlej,

da se po notranjem nagibu v vseh rečeh zatekaš h Gospodu in iščeš pri njem pomoči, kakor pri ljubljenem očetu.

9. Zatorej le srčen bodi, in brez nehanja si prizadevaj, prilastiti si to učenost izvoljenih, za katero se toliko trudijo vsi učenci Gospodovega Srca. Zakaj toliko in še več je vredna ta vednost.

Glej, v molitvi dobiš pomoč v vsaki potrebi; ona ti je zdravilo zoper vse pregreške tvoje; ona ti je podpora v vsem napredovanju; ona ti je gotova zastava stanovitosti; ona ti je vse, karkoli ti le kaj zamore koristiti. Molatev je mila hrana njim, ki so žejni in lačni pravice; molatev je radost čistim dušam; molatev je delo in ob enem pokoj vsem svetnikom. Kedar moliš, častiš in poveličuješ Boga, delaš tukaj na zemlji, kar delajo angelji in svetniki v nebesih; delaš že zdaj, kar bo nekdej tvoje lastno, blaženo opravilo skozi vso presrečno večnost.

M o l i m o .

O Gospod Jezus Kristus! kako sladko je vse, kar me učiš o molitvi; vse to je balzam mojemu srcu; vse to napolnjuje moje srce z ljubeznijo do molitve. Zato hočem po vsi svoji zmožnosti rad

moliti; moliti hočem v duhu; moliti hočem s srcem in z ustmi; pomagaj mi pa in dodeli mi svojo pomoč k molitvi.

Prosim te pri tvojem presvetem Srcu, daj mi duha molitve, da bode molitev moje življenje v vseh mojih raznih vajah. Ne prosim te nobenih posebnih milostij, ne prosim te daru prerokovanja, ne daru čudežev; te in take darove daj, komur hočeš, nikomur jih ne zavidam. Eno pa te presrčno prosim, eno mi milostljivo dodeli: daj mi dar molitve, daj mi dar, ki mi je ljubši, ki je več vreden, kakor vse drugo. Saj imam v tem daru vse druge darove; ta dar mi je studenec vseh dobrot, ta mi je ključ do svetišča tvojega premilega Srca! O Jezus, daj mi ta dar!

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!

19. dan.

Presveto Srce Jezusovo nas v Nazaretu uči ljubiti samoto.

1. Ko je naš mili Zveličar Jezus Kristus bil zaostal v Jeruzalemskem templju, dokler je hotel njegov nebeški Oče, vrnil se je v Nazaret in je tu v samoti rasel v milosti pri Bogu in pri ljudeh.

Oj, da bi mi spoznali to skrito življenje njegovo! Potopimo se v duhu v mišljenje presvetega Srca njegovega, pa prizadevajmo si, da ga tudi po moči posnemamo.

V tistem Nazaretu gledamo, kako Jezus dela prijaznega obličja in veselega srca v hišici svojega rednika, kako opravlja vsakovrstna domača opravila, kako tudi zunaj hiše dovršuje razna dela; vidimo, kako je pripravljen za vse, zmeraj in povsod pokoren, vedno najradostnejši prizor nebeškemu Očetu, deviški Materi Mariji, redniku Jožefu in angeljem nebeškim.

Tu glej, o človek! in vzemi si k srcu, kako je Sin Božji toliko časa opravljal prav navadna človeška dela; glej, kako je vzrastel v samoti, kakor lilija na polju, neznan sicer svetu, nebesom pa preprijetna daritev.

2. Marsikdo se čudi, da je Gospod toliko let preživel v tihi samoti in se svetu

razodel in očitno učiti začel še le tako pozno. A ravno ta vzgled resnične ljubezni do samote je bil toliko potreben ljudem.

Brez ljubezni do skritega, samotnega življenja zabredejo ljudje po svoji spačeni natori le v zunanji blišč. Nekateri vodi samo lastna ljubezen, da se poprijemljejo domišljenih, nenavadnih pripomočkov zveličanja in popolnosti; s tem pa le slepijo sami sebe in zajdejo od pravega duha svojega poklica. Nekateri slepi nekak skriven napuh, da se spenjajo više in prevzemajo opravila in službe, za katere nimajo ne zmožnosti, ne pripravnosti. Taki ne iščejo časti božje, ne iščejo Boga, ampak le sami sebe.

Ti zajdejo od pravega pota in ker v vednem šumu zunanjih opravil preslišijo navdajanja božja, padejo z ene napake v drugo, zamotajo se vedno bolj v svoje zmote ter so sami krivi, da jim nič ne pomagajo vsi pripomočki zveličanja in popolnosti.

3. Vzglede Gospodovega skritega, samotnega življenja ima ta namen, da bi nas obvaroval tega velikega zla, te nevarne napake, in da bi nas učil hoditi po trdni poti zveličanja in da nam kaže pravo, resnično popolnost.

Marsikdo misli, da pospešuje čast božjo in da je v spodbudo ljudem samo kaj po-

sebnega, nenavadnega, namreč kar ima zunanjo bliščobo, kar oči vleče na-se, kar dela hrup, kar opazuje ali občuduje svet. Vse to pa je sama zmota in veliko slepilo. Tako mnenje izhaja iz skritega napuha in ni nič družega, kakor gola lastna ljubezen.

Prava, resnična popolnost je v tem, kar nas uči presveto Srce Jezusovo, da v ponižnosti in v ljubezni iščemo in spolnujemo le edino voljo božjo. Toda če ne ljubimo tihe samote, ne moremo vselej in prav spoznati volje božje; pa tudi nimamo ne ponižnosti, ne prave odkritosrčne ljubezni.

Zato nam je silno potrebno prositi Boga, da bi zadobili in ohranili ljubezen do samote. Ta dar nam je nad vse potreben, ako hočemo v pravem duhu delati in moliti.

Ako pregledujemo življenje svetnikov, ne najdemo nobenega, ki ne bi bil ljubil svete in skrite samote.

4. Res, da je ta samota, v kateri naj bi živeli verniki, različna po stanu in okoliščinah vsakega; lahko se na enem hvali to, kar se na drugem graja. Vsem pa, naj si bodo stanu ali poklica kakoršnega koli, vsem velja to gotovo vodilo: Ljubi samoto tako, da se potem, ko si natanko opravil dolžnosti svojega stanu, rad odtegneš posvetnemu

šumu, v Bogu zbereš in občuješ z njim, dokler te zopet nazaj ne pokliče volja božja.

Ako se odtegneš nepotrebne obiskovanju, ničemurnemu razveseljevanju, posvetnim, lahkomišljenim pogovorom; ako se odtegneš vsemu, kar te nič ne skrbi, tebe nič ne zadeva, imel boš prav dosti časa, pogovarjati se z Bogom.

Kedar se pa odtegneš ljudem in se zbereš v Bogu, ne zapusti samo ljudij, ampak tudi vse druge skrbi. Marsikdo je v samoti ravno tako raztresen in zbegan, kakor sred posvetnega šuma, ker vsa vrata odpira svoji nestanovitni lahkomiselnosti, svojemu radovednemu umu in svoji slabi volji.

Zatorej je pred vsem treba, da dobro razdeliš svoj prosti čas; vsak oddelek časa naj ima svoje gotovo opravilo, da se ne boš dolgočasno ukvarjal in mislil, kako bi občeval z Gospodom in se z njim pogovarjal. Red je povsod koristen, red prežene dolg čas, obvaruje mnogoterih skušnjav in težav ter nas uči, kako lahko storimo veliko in vse dobro; red nam pomaga zares ljubiti Boga.

5. Kdor v samoti, v družbi svetih angeljev občuje z Bogom, popravi pregreške, katere je morebiti storil, utrdi se v dobrem ter s premišljevanjem samega sebe in svojega dejanja zajema veliko razsvetljenja in pre-

vidnosti; več hasne čistost premišljevanja in molitve, nego dolgost časa in mnoga opravila.

Kdor se odtegne posvetnemu šumu in se zbere v duhu, zadobi zopet izgubljeni mir ali pa se v njem utrdi, zadobi obilno milost in že naprej uredi svoja opravila, da jih potem opravi koristno in zaslužno.

Le v takem samotnem zedinjenju z Bogom zadobivajo po notranjem življenju hrepeneči ljudje toliko moč, da so v najtežjih zadevah toliko trdni, da jih mnogi občudujejo, da neprestrašeno dovršijo svoje sklepe.

O koliko pregreškov bi ne imel, pa koliko čednost bi si prisvojil, ako bi ljubil samoto! Vsi pravi učenci presvetega Jezusovega Srca so bili prepričani, da se toliko bližajo temu presvetemu Srcu, kolikor se odtegujejo stvaram.

6. O človek, ako si zares ponižen, ljuba ti bo samota; ponižnost je rada sama in skrita, kolikor le more ter se ogiba vsega, kar bi jo poviševalo.

Ako imaš resnično ljubezen božjo, hrepnel boš po samoti; zakaj če je plamen svete ljubezni izpostavljen vsaki posvetni sapi, lahko ugasne, ako se ne oživi večkrat v samoti. Samota postaja vedno ljubeznjivejša, vedno sladkejša in rodi neprecenljive dobre. Ona je varhinja nedolžnosti, hiša miru,

stanovanje notranjega življenja; ona je učilnica svetosti, zakladnica nebeških skrivnostij in izvoljeni vodotoč božjega razodenja. Ako se hočeš udeležiti teh dobrot, ljubi sveto samoto. Bog te sam večkrat kliče v samoto, da bi ti na srce govoril.

7. Nič te ne sme odvracati od ljubezni do svete samote; naj te tudi ljudje pikajo in grajajo zato. Naj govore, kar jim je ljubo, ti stori, kar ti je dobro. Ako bi hotel svoje življenje ravnati po mislih ljudij, moral bi se tolikokrat izpreminjati, s kolikerimi ljudmi občuješ. Zakaj kolikor glav, toliko mislij.

Kedar ne spoznaš, da je volja božja, da naj greš med ljudi, ostani raji v samoti, pri Bogu. Tako so delali svetniki, ki bi bili raji v samoti ostali do zadnjega izdiha, ako bi jih ne bila iz samote klicala volja božja. Kedar pa veš, da je volja božja, da naj kam greš, pa zapusti samoto tako radovoljno in s tisto prostostjo svojega duha, kakor si se odtegnil v samoto. Ko bi delal kaj še tako dobrega, pa te Bog kliče drugam, urno zapusti svoje delo, ali prav za prav zamenjaj ga z boljšim delom, da se udaš božji volji, ne da bi kazal kako nevoljo.

Pazi, da se ne ravnaš bolj strogo in natančno po odločenem načrtu, nego po volji božji; kajti po neugodni natančnosti in po

neredni ostrosti bi se ti mogla pristuditi pobožnost. Kdor si prisvoji pravega duha notranjega življenja po vzgledu presvetega Jezusovega Srca, tak ne zajde ne na levo, ne na desno, ampak hodi varno srednjo, zlato pot.

Zato ne posnemaj njih, ki so vneti le za zunanje reči, in mislijo, da je izgubljen čas, katerega bi preživali v samoti. Pa tudi ne posnemaj njih, ki pod plaščem pobožnosti zanemarjajo vse zunanje reči in se tako zarivajo v samoto, da jih iz nje ne more potegniti ne vabljenje božjega Duha, ne ljubezen, ne pokorščina. In ako pride sila, ki jih moti ali potegne iz samote, postanejo nevoljni in godrnjajo.

Ti spolnuj edino in samo voljo božjo; bodi z Gospodom rad v samoti; pa bodi iz ljubezni do njega tudi rad s stvarmi, kakor Bog hoče in se njemu dopade.

M o l i m o .

O sveta samota! kolike dobrote imaš v sebi! O duša moja! ali si jih spoznala? O potem se velikrat zateci v samoto, hiti tja, kolikorkrat le moreš; odtegni se posvetnemu šumu, če tudi le za kratek čas, pa veliko bolj s sr-

cem, kakor s telesom. Tam išči oživenja, tam išči pomnoženja milosti božje, tam v družbi angeljev občuj le s svojim ljubim Jezusom.

O ljubljenec mojega srca, o pre-sladki Jezus! prosim te, dodeli mi in pomnoži v meni ljubezen do svete samotote, da te v samoti najdem, s teboj občujem in sem srečen v tebi. Tvoja družčina ne napravlja grenkobe in studenja, kakor marsikatera druga družčina, in obhoja s teboj ni nikdar zoperna, ampak rodi duhovno radost, čisto veselje in nebeško sladkost.

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!

20. dan.

Presveto Srce Jezusovo nas pri krstu v reki Jordanu uči bivati v pričujočnosti božji.

1. Ko je bil Gospod tridesetih let, zapustil je po volji nebeškega Očeta tihi Nazaret ter je prišel k reki Jordanu, kjer je sveti Janez krščeval. (Mat. 3.)

Po krstu je molil. In glej! ko je molil, odprla so se nebesa vpričo velike množice; in sveti Duh se je v podobi goloba prikazal nad njegovo glavo, in glas nebeškega Očeta se je slišal z nebes: „Ta je moj ljubi Sin, nad katerim imam dopadenje!“ (Mat. 3, 17.)

O zares velika in veličastna slovesnost! Ali pomisli, ta slovesnost ni bila zavoljo Sinu Božjega. Gospod sam pravi: „Ne zavoljo mene, ampak zavoljo vas je prišel ta glas.“ (Jan. 12, 30.)

To se je zgodilo, da bi mi spoznali svojega Zveličarja, da bi verovali, zaupali vanj, ljubili ga in večno življenje imeli v njem.

Gospod ni potreboval teh zunanjostij. Kar se je vidno razodelo pri njegovem krstu, to on nevidno zmeraj okuša, saj je vedno in povsod z njim Oče in sveti Duh. Njegovo Srce ima vedno v sebi vso zadovoljnost, svoje najpopolnejše veselje, svojo največjo radost. Njegovo presveto Srce, z božjo natoro sklenjeno, je v nepretrgani ljubezni vedno vtopljeno v Bogu.

2. O človek! posnemaj, posnemaj, kolikor premoreš, ta vzgled presvetega Jezusovega Srca. Prizadevaj si, da si zmeraj v pričujočnosti božji, da imaš povsod Boga, svojega Zveličarja pred očmi.

Ako res ljubiš Boga, prava radost bo tebi uživanje njegove pričujočnosti. Ali se je slišalo kedaj, se je li kedaj zgodilo, da bi kdo ne bil rad pri tem, kar ljubi?

Zdaj pa pomisli, da je Gospod, ki je Bog, vedno in povsod pri tebi, da te nikdar ne izpusti izpred očíj. Njemu ni nevidna nobena stvar; njegove oči gledajo dobre in hudobne; one vidijo celo v srce slehernemu človeku. Kdo se skriva božjim očem? Naj bi se zagrnil v temoto, naj bi zbežal v skrajno puščavo, naj bi se spustil v sredino zemlje ali morja, naj bi stopil celo v pekel: povsodi ga vidi oko božje. Tako blizu je Gospod vsem in vsakemu, da slehernega zadene mogočna roka njegova: bodisi, da ga udari ali kaznuje, ali pa mu pomaga in ga plačuje.

3. Oh! In kaj še le tam v tabernaklju! Glej, tukaj je Gospod zavoljo tebe, pričujoč ne le z božjo natoro, ampak pričujoč tudi z vso ljubeznjivostjo svoje človeške nature. — Kamorkoli se obrneš, na desno ali na levo, kjerkoli si, doma ali na tujem, povsodi, kjer je zakrament presvetega Rešnjega Telesa, povsodi je Jezus Kristus, tvoj Gospod in tvoj Bog, z dušo in s telesom, s krvjo in z mesom, kot pravi Bog in človek skupaj. Tukaj je Gospod z istim obličjem, z istimi očmi, ustnicami in ušesi, tudi z istim

sočutjem svojega presvetega Srca, s kakoršnim je nekdanj tukaj na zemlji bival med apostoli, in s kakoršnim je zdaj v nebesih pričujoč z angelji in svetniki.

O duša moja! premisli in k srcu si vzemi vso skrivnost Gospodove ljubezni! Glej, kjerkoli si na zemlji, iz svetega tabernaklja sem je Gospod z ljubeznijo svojega presvetega Srca pričujoč pri tebi; iz tabernaklja sem se s teboj pečá njegovo Srce, in povsod te spremlja ljubezen njegova. O duša moja! ne pozabi tega in oziraj se proti svetemu tabernaklju.

4. Kako vendar zamoreš kedaj pozabiti svojega Gospoda? Kako bi se vendar ne pečal z njegovo ljubeznijo? kako bi mu vendar odtegnil svojega duha, svoje srce? — Le tako hodiš pred Gospodom, ako se tvoj duh res spominja pričujočnosti njegove, ako se tvoje srce v ljubezni ukvarja z božjo pričujočnostjo. —

V tej vaji, bivati v pričujočnosti božji, je pa več stopinj, katere si sčasoma prisvojijo pobožne duše, da se vedno više povzdignejo k Bogu. Prva stopinja je v tem, da se človek postavi v pričujočnost božjo, ali da se tako zbere v duhu, da dela vse kakor pred božjimi očmi, pa pri tem večkrat k Bogu povzdigne svoje srce.

Kdor je pa svoje srce očistil vsega nerednega nagnjenja in ga v posebno svetišče posvetil Bogu, tak bo na drugi stopinji pobožno poslušal notranje navdajanje božje, vedno pripravljen, natanko se ravnati po tem navdajanju.

Tretja stopinja pa je, da duša, v Boga nekako pogreznjena, tako živi za Boga, da le v Bogu misli na-se, le v Bogu sebe ljubi, v Bogu sklenjena počiva in njegovo pričujočnost bolj popolnoma uživa, nego ptica zrak, po katerem leti, nego zdrav človek svoje zdravje, čegar moč v sebi čuti.

To dovršeno zedinjenje z Bogom presega vse naše misli; z božjo pomočjo je dosežejo resnično čiste duše, ki so se zato pripravile z velikodušnimi, notranjimi in zunanji darovi, ki s celim srcem zapustijo vse stvari in tudi sami sebe, in se oklenejo le Boga samega.

5. Misel na pričujočnost božjo je tudi najgotovejši pripomoček, da se obvarujemo greha. Kdor vé, da ga gleda božje oko, kako bi si upal grešiti? kako bi se predrznil, žaliti njega, ki ga tisti trenutek lahko pogrezne v pekel?

Ako bi Boga videl v vidni podobi pred seboj, ali bi hotel, ali bi mogel kak greh storiti pred njegovim obličjem? Mar bi se

ne obnašal zares dobro pred njim? Z očmi svete vere pa moraš njegovo pričujočnost spoznati bolj gotovo in bolj čisto, kakor bi ga videti zamogel s telesnimi očmi.

O le spominjaj se z ljubečim srcem božje pričujočnosti in vekomaj ne boš grešil. Zakaj nebeški prebivalci ne morejo grešiti? To pa zato, ker Boga gledajo in ljubijo. Ako si tvoj um v veri pred oči stavi Boga in ga ljubi tvoje srce, ne boš nikdar žalil njegovega veličanstva. Čeravno si po natori slab in grešen, misel na Boga te bo obvarovala vsake prevare, ljubezen njegova vsakega padca. „Nobeden, kdor v njem ostane, ne greši.“ (I. Jan. 3, 6.)

Dokler torej v veri in v ljubezni bivaš pred Bogom, ne grešiš; a to ne po pravici svoje nature, ampak zavoljo pričujočnosti božje. In ako bi grešil, gotovo le zavoljo tega, ker bi v takem nesrečnem trenutku bil misel na Boga in ljubezen do njega popustil. „Vsak, kdor greši, ni ga videl in ga ne pozna.“ (I. Jan. 3, 6.)

6. Slednjič, kaj je prijetnejšega, kaj sladkejšega, sploh kaj koristnejšega, nego pričujočnost božja? Ona je vedni raj. Angelji in svetniki v nebesih Boga sicer gledajo z obličja v obličje in ga resnično uživljajo, ti pa ga na zemlji gledaš v veri in

uživljaš v ljubezni; on ti tudi pomnožuje tvoje zasluženje.

Če se ne vadiš, bivati v pričujočnosti božji, ti je samota večinoma nevarna in obhoja z ljudmi škodljiva; misel na pričujočnost božjo pa podpira in posvečuje oboje. Težko je katera pobožna vaja, ki bi podpirala tolike in tako razne čednosti, kakor ravno sveta vaja, živeti v pričujočnosti božji.

Bodi torej srčen in vadi se, vedno bivati v pričujočnosti božji; ona ti bo ščit v nevarnostih, luč v temoti, tolažba v samoti, bramba v obhoji s svetom; ona je vedna vaja vseh čednosti; vedna obhoja z Bogom.

7. Ali, o moj Bog! kako hočem začeti? kaj mi je storiti, da si pridobim to sveto navado? — Pred vsem moraš veliko moliti, pristrčno prositi te milosti, z živo vero in z zaupljivo ljubeznijo moraš misliti na pričujočnost božjo. Potem moraš pa tudi brzdati svoja čutila in zatajevati neredno radovednost. Paziti moraš tudi na svoje dušne moči; odtegniti moraš svojemu duhu ne le vse hudobne, ampak tudi nepotrebne misli; svoje srce pa moraš zapreti ničemurnim željam, lenemu pohajkovanju.

Potem se večkrat k Bogu zatekaj s kratkimi pa pristrčnimi vzdihljeji; taki ti tem

več koristijo, čim bolj so primerni tvojemu dušnemu stanu.

Išči v vseh vidnih stvareh nevidnega Boga, ki je ljubljenec tvojega srca. Saj te vse stvari opominjajo pričujočnosti božje. Kamorkoli se ozreš, povsod zapaziš, kako ti vse stvari, vsaka po svoje, oznanjajo božjo pričujočnost. Jasno nebo in nevihta, cvetje in sad, tolažba in žalovanje, čednosti in studenci milosti, — vse ti oznanja božjo pričujočnost.

Ako si zares pravi učenec Jezusovega presvetega Srca, nagibalo te bo vse, karkoli se ti prigodi, da se v ljubezni spominjaš pričujočnosti božje. Povsod boš nahajal Boga; vse zunanje stvari te bodo vodile k Bogu, v katerem edinem zadobiš mir in pokoj.

M o l i m o .

O Gospod, moj Bog, ti nevidni, ti vsegavedni, ti neskončni, ti povsod pričujoči! Kam morem bežati pred tvojim obličjem? Ako stopim v nebesa, tam gori si ti; ako stopim v pekel, tam doli si ti; ako bi vzel zarji peruti in bi prebival ob krajini morja, tudi tja bi me peljala tvoja roka in me držala

tvoja desnica. (Ps. 138.) Temota ni temna pred teboj in noč ti je svetla kakor dan. Povsod me vidi tvoje oko; odprta ti je vsa moja notranjost in moja zunanost.

Kamorkoli se ozrem, vse stvari budijo mojo vero ter me opominjajo tvoje pričujočnosti, tvoje moči, tvoje ljubezni in tvoje ljubeznjivosti; če je že senca tvojega bitja tako ljubka, tako lepa in tako dobra, kakšno mora še le tvoje bitje samo biti? — Glej, ena stvar je ljuba, druga je močna; ena je lepa, druga je dobra; pa nad vse nepri- merno ljubeznjivejši, močnejši, lepši, slajši in na vse strani boljši si ti, o moj Bog, katerega ljubi moja duša. (Vis. pes.)

O Jezus, moj Bog in moj Odrešenik! ti veseli raj moji duši! prosim te, dodeli mi, da vendar zmeraj in povsod mislim na te, zmeraj in povsod ljubim tebe pričujočega. Prestvari moje srce sebi v čisto in sveto stanovanje, v katerem te imam, posedem in uživam v

posvečenje svoji duši in v večno pove-
ličanje tvojemu presvetemu Srcu.

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca,
prosi za nas!

21. dan.

Presveto Srce Jezusovo nas s svojimi skušnjavami
v puščavi uči, kako naj ohranimo mir srca.

1. Ko je bil Jezus krščen, zapustil je reko
Jordan, in je bil od Duha peljan v puščavo.
(Mat. 4, 1.) To je prigodba, katero občudu-
jejo tudi angelji. Daleč od ljudij, sredi divjih
zverij postil se je v puščavi štirideset dnij
in nočij. Podvrgel se je vsi ojstrosti in vsi
vremenski nezgodi.

Srce njegovo pa je bilo vtopljeno v ob-
hojo z nebeškim Očetom, vtopljeno v svetem
premišljevanju, v vedni molitvi. Gospod je
bil od sveta pozabljen in zaničevan; hudobni
duh pa ga je predrzno napadel, celo zgrabil
ga in postavil na samotni kraj, raznotero in
hudo ga skušal. Kaj je Gospoda naklonilo k
temu družega, nego ljubezen njegovega Srca,
da bi nas tolažil in poučil s svojim vzgledom.

Tako poučen in spodbujen ne čudi se,
če tudi tebe skuša hudobni duh in nadleguje

svet. Pazi pa, da ne izgubiš miru svojega srca, ne v nezgodah življenja, ne v skušnjavah hudobnega duha. Glej, Gospodovega Srca ni moglo nič premotiti, nič zbegati; čisto mirno je bilo v vseh poskušnjah, s trdno voljo se je odvracalo od vsega, kar ga je hotelo zapeljevati.

2. Prizadevaj si tudi ti pred vsem drugim za sveti mir svojega srca. Srečna je duša, katera ohrani resničen mir! Jezus prebiva v taki duši, kakor v svojem kraljestvu, rad je v takem srcu, kakor na svojem sedežu. Presveto Srce Jezusovo se rado razodeva mirnemu srcu, ker mirno srce posluša in ohranjuje njegove navdihe, da sad obrodi.

Ako hočeš zmanjšati svoje pregreške, ako hočeš iz takih pomanjkljivostij celo imeti korist, ako hočeš rasti v čednostih, ohrani ljubi mir srca.

Ako se hočeš zmagovalno ustavljati skušnjavam hudobnega duha in izpodbiti vse zvite napade peklenške, ostani v svetem miru.

3. Satan dobro vé, da malo opravi pri duši, dokler je v svetem miru; zato jo pa skuša na vse strani, da bi jo premotil in zbegal. Zato vse poskusi in jo nadleguje po vsem. On bega domišljijo, draži strasti, zaganja se zdaj v to, zdaj v ono čednost; zdaj

se prilizuje, zdaj zopet plaši in straši; včasih pa kaže nenavadno trdovratnost.

Ako te zadene kaj takega, o ne daj se premotiti in glej, da ne izgubiš miru. Dokler si v svetem miru, ničesar se ti ni bati. Kakor hitro pa si zbeگان, nevarno je za te; če tudi z božjo pomočjo ne privoliš v greh, dosegel je satan že toliko, da je za tistikrat zadovoljen. Hudobni duh je zvit, zato te o prvem napadu ne vrže, ampak je vesel, da te le polagoma podira; najpopred vznemiri tvoje srce, potem ga utruđi, oslabi in slednjič pogubi.

Zatorej pazi, da te ne premoti, da te ne zbega, naj pride kakoršna koli skušnjava, in naj te še tako dolgo nadleguje.

4. Naj se ti pripeti karkoli hoče, nobena stvar na svetu ne sme vzeti miru tvojemu srcu. Ako bi se tudi kedaj spodtaknil, ako bi tudi padel v kak greh, ne daj se zbegati; zbeگان ne popraviš pregreška, ampak zabredeš v nov, še bolj nevaren greh.

Ako si nesrečno padel, ne vznemirjaj se in ne obupavaj, ampak s ponižno ljubeznijo in skesanega srca se vrzi v naročje božje; zateci se v presveto Srce Jezusovo, da se tvoj greh pokonča na tem svetem ognjišču in se očisti tvoje srce.

Najbolj pa potrebuješ trdnega, nepremagljivega srčnega miru, ako Bog pripusti v večje počesčenje svoje in v tvoj dušni prid, da te napade notranja zapuščenost, da je tvoj duh v neki temoti, tvoja volja pa nagibana k hudemu, kakor da bi bil prepuščen samemu sebi in svojemu grozovitemu sovražniku. Ako se v takem stanu udaš zbežanju, potem oviraš presveti namen božjega Srca in se postaviš v veliko nevarnost, da ne zamudiš samo najlepše priložnosti, napredovati v zasluženju in v svetosti, ampak se lahko zmotiš in pogubiš.

Ako pa napreduješ mirnega in nezbežanega srca, kakor te vodi Duh božji, in ga slušaš tudi v tem, kar se ti zdi zoperno, srečno boš hodil in ravno s tem se spopolnil.

5. A tudi zunanji svet ti bo podvrgel marsikaj, kar bo vznemirjalo in begalo tvoje srce, ako ni zadosti utrjeno v miru.

Zgoditi se more, da se ti izneverijo ali celo zoper tebe vzdignejo ljudje, kateri bi ti morali udani biti po svojem stanu ali po svoji službi, ali iz hvaležnosti in po prijateljstvu. Ako se tvoj mir naslanja na misli in obnašanje drugih ljudij, propadel boš v žalostno zbežanje.

Mnogi sodijo po svojem srcu; zato vedi, da marsikdo slabo misli o tebi, slabo sodi

tvoje dejanje, graja tvojo skrb za notranje življenje; vedi, da te mnogi mnogotero preganjajo ali ti nasprotujejo. Ali vse to naj ne bega tvojega srca; bodi miren in pusti, naj vse to kakor oblak splava nad tvojo glavo.

Kaj bi ti tudi pomagalo, ako bi te užalilo to? Saj bi le pomnožilo hudo in sad tvojega truda bi bila le grenka bridkost.

Navadi se potrpežljivo prenašati vse nasprotnosti, nehvaležnosti tiho trpeti in vedno miren ostati med nadležnimi ljudmi in med posvetnim šumom.

6. Pa, o moj Bog! težko je — pri najboljši volji je težko, zvest ostati; pri najtrdnejših sklepih je težko, da bi človek neobčutljiv, nezbezan ostal v vseh znotranjih skušnjavah in o vseh nasprotnostih, katere nam napravljajo ljudje ali hudobni svet. Skoraj se nam to zdi nemogoče.

Toda vedi, da to ni greh, ako čutiš, kar je težkega in kar ti zamore užaliti srce. Celo potrebno je, da to čutiš, da se zamoreš ustaviti. Naj bi bil še tako pobožen, vendar bi mogel tako čutiti. Saj pobožnost ne zatira in ne mori dušnih močij, ampak jih uri in spopolnuje.

Ni mogoče, da bi, kakor pravijo učeni, nižji del srca včasih ne bil nekako zdražen in zbezan. Ali to zbežanje ti ne škoduje,

dokler v to ne privoli višji del srca. To še-le pripomore, da se mir bolj utrdi. Bolj pogosto ko namreč premagaš ta del svojega srca, bolj ga boš v lasti imel in v miru ohranil; torej boš imel tem večjo gotovost.

Vselej pa je v tvoji moči, da si ohraniš mir srca; zakaj vedno si prost in vedno dobivaš zadostno pomoč od Boga, da zoper tvojo voljo ne more tvojega srca zbegati ne peklena hudoba, ne sprijenost ljudij in tudi ne nobena bridkost. Torej je pri tebi, da zmeraj ohraniš to dobroto, ki je tolika, da jo poleg milosti božje smemo imenovati največjo dobroto tega življenja.

7. Oj, da bi nas vse Gospod naučil hoditi pot svetega miru, ki je tako potreben in tako koristen.

Mnogoteri so pripomočki, s katerimi si pridobimo in ohranimo ljubi mir srca. Gospod pa nam kliče: „Učite se od mene, ker jaz sem krotak in iz srca ponižen, in boste pokoj našli svojim dušam.“ (Mat. 11, 29.)

Pred vsem zamore pravi mir in pokoj imeti le dobro srce, ki je v milosti božji in si prizadeva posnemati čednosti Gospodovega Srca; saj „hudobneži nimajo miru.“ (Iz. 48, 22.)

Potem zamore resnični mir neskaljen ohraniti le ponižno srce, ki je med ljudmi rado le na zadnjem prostoru in se, nezapajoče sebi, k Bogu zateka v vseh potrebah.

Naposled pa okuša sladkost miru in ga resnično in gotovo ohrani le tisto srce, katero gori v ljubezni božji, katero je vse sklenjeno z voljo božjo ali ji vsaj vse udano.

Kdor si kolikor mogoče prisvoji mišljenje in duha Gospodovega Srca, da tu na zemlji rad trpi z njim, hoteč se mu bolj upodobiti in mu bolj izpričati svojo čisto ljubezen, tak obilno okuša sladkost miru, veden pokoj ima v sebi in se raduje povzdignjen nad vse zunanje izpremembe posvetnih rečij. Tako se sveti mir utrjuje ravno s tem, kar navadno bega človeka.

Glej, to je prava pot miru, ki vodi k popolnosti. Srečen, kdor hodi po tej poti. Drugače pa ne prideš k pravemu, resničnemu in stanovitnemu miru.

Ako nimaš čistega, volji božji ponižno in ljubeče udanega srca, ne najdeš sreče svetega miru nikjer in nikdar; počni kar hočeš in obračaj se, kamorkoli hočeš.

Ako tvoje srce ni spodobno urejeno, ne prinese ti pravega miru ne beg pred nevarnostjo, ne izpremen kraja, ne samota, ne pobožno branje, ne noben človeški svet.

8. To moraš vedeti, da notranjega zbe-
ganja niso krive zunanje stvari; ampak vzrok
zbezanju tiči v tebi samem, v nerednem stanu
tvojega srca. Ako odstraniš ta notranji vzrok,
ne bodo te več motile in begale zunanje
stvari.

Zatorej imaš toliko vzrokov, odtegujočih
ti pravi mir, kolikor imaš nerednih nagnjenj
svojega srca. Med temi ni samo navezanje
na slabe in ničemurne stvari, ampak tudi
lahko nagnjenje do dobrih, svetih rečij, ke-
dar bi bilo zoper voljo božjo.

Kedarkoli torej v sebi začutiš kaj ne-
rednega, urno se zateci k molitvi; izprašuj
svojo vest, poslužuj se še družih pripravnih
pripomočkov, ter delaj mirno pa stanovitno
na to, da iz svojega srca spraviš vse, kar je
neredno.

Marsikatera dobra duša si mnogo pri-
zadeva, poskuša raznotere in to ne slabe
pripomočke, da bi si pridobila pravi mir;
pa je vendar vedno bolj nemirna, vsa zbe-
gana. Kako je to? — Take duše ne delajo
prav. One presilno, preboječe hrepenijo, da
bi se iznebile vsega notranjega trpljenja in
bi živele čisto mirno; ali pa se bojé, da ne
rabijo pravih pripomočkov; ali pa želé ne-
kak občuten mir ter niso zadovoljne z na-
vadnim.

Išči mirú pohlevno in ne pozabi, da pravi mir najdeš le v višjem delu svojega srca, kjer gospoduje pametna volja, katero vodi vera in milost božja.

Tako zamoreš zmeraj uživati sveti mir, „Gospodov mir, katerega svet ne more dati“; ta mir je nekaka predpravica vsem pravim učencem Jezusovega Srca, je zapopadek prave sreče, je polajšanje v bridkostih, je potreben pa sladak pripomoček do svetosti.

M o l i m o .

O Jezus, Bog miru in Oče vse tolažbe! kako veliko je moje poželenje in moje hrepenenje po tvojem presladkem, presvetem miru! Vse druge dobrote tega življenja rad prepuščam drugim; samo tega ljubega miru si želim; on mi je največja dobrotá v življenju; on mi nadomešča vse, karkoli si drugzega zamorem želeti.

Dodeli mi milostljivo, da se poslužim pravih pripomočkov, da zadobim ta sveti mir, in da postanem pravi učenec tvojega presvetega Srca, da sem

zmeraj v miru in zmeraj krotak in iz srca ponižen.

O presladki Jezus, kralj miru! tvoja radost je, da kraljuješ v čistem in mirnem srcu: utrdi svoje kraljestvo v mojem srcu, dokler mi dovoliš, da bom s teboj kraljeval v nebeškem zveličanju, kjer v večnem miru kraljuješ z angelji in svetniki. Amen.

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!

22. dan.

Presveto Srce Jezusovo nas v začetku svojega očitnega življenja uči, kako goreče je bilo za zveličanje naših duš.

1. „Bog je poslal svojega Sina na svet, da bi se svet po njem zveličal.“ (Jan. 3, 17.)

Slišavši take besede ne bomo se čudili, da je presveto Jezusovo Srce vedno gorelo za zveličanje naših duš, da je Jezus množil in širil kraljestvo božje ljubezni v človeških srcih po vseh načinih, odkazanih od nebeškega Očeta.

Doslej je bil Gospod v sveti tihoti skrit, da se je nekako pripravljaj na svoje delo in tako vse učence svojega Srca učil, da naj poprej skrbijo za svoje zveličanje, preden hočejo zdatno skrbeti za zveličanje svojega bližnjega.

O kolikokrat in kako presrčno je molil Gospod Jezus v tem času, ko se je tako posvečeval za naše zveličanje, da bi mi živeli za svojega Boga in Gospoda, da bi ne stori nič hudega in napredovali v čednosti.

Zbral je potem okrog sebe učence in apostole, navdal in napolnil jih z duhom svoje gorečnosti, razodel jim svoj namen in veselega Srca videl, da delajo za zveličanje naših duš z veliko gorečnostjo.

Sam je povsod hodil okoli, učil in govoril je o kraljestvu božjem ter na tihem in očitno se poprijel vsake prilike, da bi boljšal ljudi in jih zveličal. Vzglede njegovega življenja je svetil, kakor luč, ki vzhaja ljudstvu, katero je bilo v temoti. Hodil je okoli, povsodi dobrote delil in vsem kazal ponižnost in ljubezen svojega Srca.

Presunjeni in ganjeni so bili dobri ljudje, ko so videli, kako se je Gospod ves dan trudil za njihovo zveličanje, in kako je včasih zapustil množico, da je molil v samoti; ko so zvedeli, da je po delu in hoji celega dneva

večkrat premolil vso noč, dočim so spali in počivali utrujeni apostoli.

Ker mu je dana vsa moč v nebesih in na zemlji, poslužil se je te moči le zato, da je pokazal gorečnost svojega Srca, poviševal čast božjo in pospeševal zveličanje naših duš; zato je storil toliko čudežev, kolikor jih je bilo potrebno in koristno v zveličanje vseh ljudij.

To so bili pripomočki, katerih se je posluževalo Gospodovo vneto Srce, da bi pridobilo naše duše. — Pomisli, o človek! niso li tudi tebi dani ravno ti pripomočki, bodi si v kateremkoli stanu? Poslužuj se jih tudi ti goreče, da pospešuješ čast božjo in zveličanje duš, odrešenih s krvjo Gospodovo.

2. Moli veliko, naloži si včasih kako, če tudi le majhno zatajevanje, ali opravi kako delo bogoljubnosti ali usmiljenja; daruj svoje duhovne vaje, tudi svoja vsakdanja opravila včasih za to, da bi se izgubljeni ali zaslepljeni neverniki, krivoverci in grešniki skoraj proste volje povrnili v Srce Gospodovo. Včasih pa to daruj Bogu v namen, da bi dobri napredovali v čednosti, udeleževali se novih in posebnih milostij; in stanovitni ostali na poti popolnosti.

O da bi ti vedel, koliko premore molitev za zveličanje duš! Koliko je pobožnih

duš in takih, ki so svet zapustili, ki so svojo molitvijo na tisoče duš odtrgali neveri, krivoveri in grehu ter jih privedli v večno zveličanje. Toliko, glej, premore tudi tvoja molitev.

Ako še druge tako ogreješ, bodo oni nekako tvoji učenci in apostoli, katere razpošlješ, da pridobijo veliko duš. Tako storiš veliko, ne le neposredno in sam, ampak tudi posredno, po družih. A oni bodo vnemali in razpošiljali zopet druge, in delo za zveličanje duš se bo množilo od roda do roda.

3. Imej pobožne pogovore: govori večkrat kaj svetega, kar pospešuje bogoljubnost in navaja k čednosti. Veliko jih je v nebesih, ki so po pobožnih pogovorih prišli tja. Vendar ne bodi nikoli nadležen drugim; z nadležnostjo bi jih lahko le odvrnil od čednosti, ne pa jih pridobil. Prava in živa gorečnost pa je že tako sveto izurjena, da povsod najde priliko za svete pogovore.

4. Čudno uspešen je dober vzgled. Dober vzgled daje vsem drugim zunanjim pripomočkom življenje in moč. Brez dobrega vzgleda vse drugo ne pomaga nič. Marsikaj družega zdraži, srca pa ne more vneti. Zato kaži z lepim vzgledom svojega življenja, kako neprecenjeno sladka je božja ljubezen, in da je že tukaj na zemlji presrečen, kdor Bogu

služi v ljubezni. Tako nekako prisiliš bližnjega, da naj poskusi in okusi, kako sladko je, služiti Srcu Gospodovemu, služiti ljubezni njegovi.

Če tudi ne moreš v natornem redu nobenih čudežev delati, pa jih delaj v redu milosti. Mar ni to nekaj zares čudnega, ako iz čiste ljubezni do Boga pozabiš na svoj dobiček in delaš le za dobiček svojega bližnjega; ako hudo z dobrim povračuješ; ako si vesel in srečen, če si z Jezusom zaničevan in ponižan? Velikrat so taki čudeži milosti božje namah ganili in spreobrnili srca, ki so se ustavljala vsem drugim pripomočkom.

5. Vedno in povsod kaži svojo gorečnost za zveličanje duš, tako da vsakega, s komurkoli občuješ, nagibaš k čednosti ali potrdiš v popolnosti. Nikakor ne moreš biti pravi učenec Jezusovega Srca, ako nimaš resnične in delavne gorečnosti za zveličanje in popolnost neumrjočih duš. Ta gorečnost je pa gotovo spričevanje, da ljubiš in posnemaš presveto Srce Jezusovo. In kaj neki bi mogel prijetnejšega storiti Jezusovemu Srcu, kakor če delaš za zveličanje in popolnost človeških duš, ki so zato stvarjene, da bi večno ljubile in povelečevale Boga?

Ako le eni sami duši nebesa odpreš, skazal si Bogu večjo čast, nego jo vsi ljudje

na zemlji skazati morejo. Vsa čast, katero ljudje na zemlji Bogu skazujejo, je omejena; neskončna pa je čast, katero Bogu skazujejo svetniki v nebesih.

6. Le pomisli, kako visoko je Gospod sam cenil zveličanje naših duš! Zavoljo njih je prišel z nebes, iskal jih je z velikim trudom in slednjič za nje dal svoje življenje. Oj da bi spoznal, koliko je vredna ena duša, ves bi gorel za njeno rešenje. Spoznaj njeno veljavo vsaj po ceni, s katero je odkupljena. Ako rešiš eno dušo, storil si neprimerno več, kakor ko bi ves svet pridobil z vsemi njegovimi dobrotami. Če rešiš dušo svojega bližnjega, rešiš tudi svojo lastno dušo; kdor grešnika odvrne od njegove krive poti, ohrani svojo lastno dušo pred smrtjo in pokrije veliko svojih grehov.

Koliko veselje ti bo, ako po tem življenju tam gori v nebesih najdeš izvoljene, katerih eni bodo po milosti božji tebi pripisovali svojo večno srečo, eni višjo stopnjo svoje svetosti in njej primerjeno večno slavo, ter ti bodo vso večnost dajali stoterno hvalo! Zares! to je med človeškimi deli najboljše delo, in celo med božjimi deli je najbolj božje delo to, ako z Bogom sodeluješ za zveličanje in večjo popolnost svojega bližnjega.

7. Prosi torej in moli za to milost, da boš ves gorel za zveličanje svojega bližnjega; to gorečnost ponižnost goji, ljubezen podpira, učenost razsvetljuje, modrost vodi in stanovitnost utrjuje.

Varuj se pa tiste gorečnosti, ki ni sad milosti božje v ponižnem in krotkem srcu, ampak ki le iz kake strasti izhaja kot golo natorno delo. Kogar vodi taka napačna gorečnost, tak bo le množil število grešnikov, katere misli poboljšavati; tak s svojo razdraženo gorečnostjo druge le pohujšuje, namesto da bi jihboljšal.

Prizadevaj si, da kolikor je človeku mogoče boljšaš hudo in množiš dobro. Ko si pa storil, kar si premogel, potem pa potrpežljivo prenašaj, kar prenarediti, zboljšati ne moreš; prepusti božji previdnosti in moli, da se slednjič vse izteče v večjo čast božjo. Bog gleda bolj na tvoje srce, nego na izid tvojih dobrih želj.

Ako ti delo tvoje gorečnosti prvokrat izpodleti in nisi nič dosegel, poskusi drugič, poskusi še tretjič. Večkrat se zgodi, da marsikateri grešnik v začetku nič noče slišati o poboljšanju, ker posluša raji hudobnega duha, ali ker dremlje v nesrečni mlačnosti; sčasoma pa, ako ga zaporedoma spodbuja dober duh in nekako sili vanj s svojim navdaja-

njem, uda se stanovitni gorečnosti in milosti božji ter se poboljša.

Dokler še Bog v svoji milosti čaka na spreobrnjenje grešnikovo in ga pri življenju pusti, ne smemo obupati nad njim. Če je tudi neveren, če je v zmoti in ločen od svete cerkve — mar veš, če kmalu ne postane veren, dober kristjan in otrok svete katoliške cerkve?

Pavel je bil v jutro preganjavec cerkve, na večer pa je bil izvoljena posoda. Magdalena je bila grešnica, drugi dan pa je bila vzgled vseh čednostij in je ljubila Gospoda s serafinsko ljubeznijo. O koliko jih je, rekel bi, obupno živelo v zmoti ali v grehu, pa so se spreobrnil in dosegli tukaj srečno življenje milosti božje, tamkaj pa večno zveličanje! Mar se je zmanjšala moč milosti božje? Mar je minila prostost človeške volje?

8. Ako se pa ljudje ustavljajo tvojemu prizadevanju, da se nočejo spreobrniti, vendar zato ne bodi nemiren v svojem srcu; posnemaj svetega angelja variha, ki stori, kar ve in zna, pa nič ne izgubi svojega miru in svojega zveličanja, če se tudi ne spokori ali nič ne napreduje njemu izročena duša. Naj bi si kdo tudi ne obrnil tvojega truda v prid svoji duši, vendar boš ti vse eno poplačan za to; zakaj pri Bogu velja resnična volja že za izid.

Cvetlicam božje milosti ti le prilivaj; da bi pa rastle, to ni tvoja skrb. Torej pridno prilivaj, goreče delaj: naj potem raste ali ne, tvoje delo za te ni brez sadu in je v čast božjo.

9. Vendar glej in pazi, da ob delu za zveličanje ali za popolnost družih ne zane-mariš skrbi za svojo popolnost, da bi sam ne bil zavržen. Misli si, da oni, za kojih du-hovni prid delaš, so že zdaj boljši, ali da bodo skoraj boljši, nego si ti. Samega sebe pa imej ob vsem prizadevanju za druge le kakor za zvonček, ki bi še glasu ne mogel dati od sebe, ako bi ga ne gonila druga, višja moč.

S kolikor čistejšim namenom iščeš le Boga samega in kolikor ponižnejši si, toliko pripravnejši si, pospeševati zveličanje in po-polnost svojega bližnjega. Bog si voli v iz-vrševanje svojih čudnih del taka sredstva, ki so slaba v svojih očeh; zato da nihče ne hvali svoje moči, ampak da vso čast in hvalo daje le Bogu.

M o l i m o .

O moj Gospod Jezus! ni torej za-dosti, da bi te ljubil jaz sam. Tudi drugi — vsi naj te ljubijo. Ti si po

vsem vreden, da te vsa srca ljubijo čez vse. O Jezus, ali bi te ljudje še kedaj razžalili, ako bi te poznali? Gotovo bi te ljubili iz celega srca!

O zares sladko delo je, tebi srca pridobivati! To je delo angeljsko, to je delo božje. Kdo mi da moč, da prehodim ves svet in tebi pridobim vsa srca, jih užgem v ljubezni do tebe? — O presladki Jezus! da bi pač imel vsa srca, da bi jih zamogel posvetiti tebi, darovati tvoji ljubezni!

Prosim te, sprejmi želje mojega srca, da bi ti vsi ljudje na zemlji skazovali toliko ljubezni, kolikor ti je skazujejo angelji in svetniki v nebesih. Daj, da sem apostol tvojega Srca; daj, da povsod oznanjujem tvojo ljubezen. Dodeli mi moč, da se ne ustrašim ne dela, ne truda, ampak da se z velikodušnim in znajdljivim srcem poprimem vsakega pripomočka, da se celo darujem za duše, da tebe vso večnost ljubijo in poveličujejo. Amen.

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!
 Naša ljuba Gospa presvetega Srca,
 prosi za nas!

23. dan.

Presveto Srce Jezusovo nas na ženitnini v Kani uči
 biti duhovno veselim.

1. Gospod je prišel na svet v zveličanje vsem; postal je tudi vsem vse, da bi zveličal vse. Kakor solnčna svetloba vse razveseljuje in na vse strani širi gorkoto in življenje, tako je delil Jezus, solnce duhovnega sveta, tako je delilo njegovo življenje le veselje, ljubezen in pristrčno radost. V celem njegovem življenju ne vidimo nikjer, da bi bil kedaj neprijazen ali čemereren, ali da bi se nevoljen ogibal drugih ali jih odganjal od sebe; vidimo pa, da je bil povsod vesel, da je po božji volji veselo občeval z ljudmi, vse napolnjeval in posvečeval s svojim Duhom.

Ko je bil povabljen, ni se branil, ampak je s svojo Materjo in z učenci šel na ženitnino v Kani, veselil se je s prijatelji ter porabil vsako priliko, da bi le duše pridobil, učil čednost in resnično, pristrčno veselje.

V šoli njegovega Srca so se učili svetniki, kako jim je biti duhovno veselim in s

tem boljšati bližnjega, da z veselim srcem služi Bogu. Vedeli so, da je Gospod dober Oče, kateremu je ljubo, da otroci napredujejo z veselim srcem in so zadovoljni in srečni. — Tako delaj, tako posnemaj Gospoda, da bo njegovo veselje v tebi.

2. Kolike so prednosti duhovnega veselja! To ravno je Bogu v čast, ako mu služimo veselega srca in kažemo vsemu svetu, da je sladka in vesela njegova služba.

Pravo, srčno veselje zaljša vse čednosti, lajša težave, oslaja delo, razsvetljuje pamet, podpira voljo in dela človeka zmožnega za vse dobro.

Brez srčnega veselja malo zaležejo vse zunanje dobrote, dušne moči slabé, celo telo hira; tako je človek o vsi zunanji sreči znotraj vendar nesrečen. Ako si pa duhovno vesel, dopadljiv si Bogu, ki ljubi veselega darivca; koristiš bližnjemu, ker ga tako ljubeznjivo navajaš k dobremu; koristiš tudi samemu sebi, ker združuješ s to vajo veliko drugih čednostij.

Kaj naj še rečem? Hočeš li v življenju videti dobrih dnij? Prav! Veselje srca je življenje človeku. Dobri, najboljši dnevi so tisti, katere človek preživi v milosti božji, v raju blagoslova božjega. Najbolj gotovo znamenje pa, da je kdo v prijaznosti, v milosti

božji, je duhovno veselje ali vesel duh; on je sedanja sreča pravičnim, on je zagotovilo njegove večne sreče.

3. Kaj pa je duhovno veselje drugega, kakor tisti stan duše, ki razodeva, da je resnično zadovoljna zavoljo Boga? To veselje ne izvira iz nature, ampak iz milosti božje, ni odvisno od nravnosti, ampak od uredbe srca in ne išče posvetnih, ampak duhovnih dobrot.

Veselje posvetnjakov je škodljivo, napravlja gnus in bridko očitaje; veselje natorno je nestanovitno in se mora velikrat umakniti žalosti; veselje duhovno pa je stanovitno in zveličavno. To veselje izhaja iz dobrovoljnega srca v moči milosti božje, svojo rast ima v resnični bogoljubnosti in svojo stanovitnost v zmagi čez natorno nagnjenje.

4. Hudobni duh ljubi in podžiga otožnost; on dobro vé, kako duhovno veselje nasprotuje njegovim nakanam; zato se na vso moč upira temu veselju ter ga skuša uničiti z vsakovrstnim slepilom ali ga vsaj zmanjšati z nepotrebnimi skrbmi zaradi malenkostij.

Glej torej, da te satan ne ujame v svoje zanke. Če poslušáš njegovo zvito šepetanje, ne bo zadovoljen s tem, da te cropa zaklada svetega veselja, ampak napadel te bo tako zbezanega in skušal z vso prekanje-

nostjo. Kakorkoli bi te skušal in karkoli bi se ti pripetilo, ne udajaj se otožnosti, katera vznemirja srce. Ta pogubna kuga gloda na drobu, tare duha, duši mu zdravo razsodbo in ugonablja celega človeka.

Mogoče je, da postaneš včasih čemerem, žalosten in da ne veš, kako in zakaj? Takrat moli, moli stanovitno, obujaj v sebi vso mogočo gorečnost in poslužuj se vseh pripomočkov, ki ti zamorejo pridobiti in ohraniti toliko drago veselje srca.

5. Večkrat nastajajo nasprotnosti, bridkosti, katerè zadevajo tvoje srce. Ako pripuštiš, da te užalijo, pomnožiš jih; ako pa ohraniš mirno srce, pomanjšaš jih. Kolikor le premoreš, obračaj jih v večno zveličanje svoji duši, da svojega duha odvrneš od njih in se v Bogu veseliš velikega dobička.

Duhovno veselje pa duši, ki zares hoče dobro, najbolj motijo pregreški, v katere pada in katerih se po svojih mislih ne more iznebiti. To je grdo slepilo hudobnega duha, s katerim prav veliko škoduje neizkušeni. Prav sam si kriv, ako si ne znaš pridobiti novega dobička iz enkrat storjenih pregreškov in z njim ne veš pomnožiti resničnega srčnega veselja. Velika prednost je, celo veliko zasluženje, ako precej iz ljubezni do Boga obžaluješ storjene pregreške in se ve-

seliš nastalega ponižanja, ker vse to zopet nadomesti Bogu odvzeto čast. Naj te torej napade kakoršenkoli zadržek, posluži se vseh pripravnih pripomočkov, da se le obvaruješ otožnosti. Ko se pa ogiblješ otožnosti, pazi, da na drugi strani ne padeš vanjo. Varuj se torej vse raztresenosti, ne zanemarjaj duhovnih vaj; ne išči posvetnega razveseljevanja; tako veselje se večinoma z žalostjo konča.

6. O človek, ako si v stanu milosti božje in si hočeš pridobiti in ohraniti duhovno veselje, potem je najboljši pripomoček, da si iz ljubezni do Boga krotak in iz srca ponižen. Bodi zares ponižen, pa ne boš nikoli otožen; ljubi Boga prisrčno, pa boš imel vedno veselo srce.

Ako se udaš natornemu nagnjenju, ako si mlačen ali len v službi božji, ne boš nikdar imel srčnega miru in veselja, naj bi bil v sredi posvetnega razveseljevanja.

Tudi zunanji pripomočki so, ki pripomorejo k duhovnemu veselju. Taki so: nedolžne dobrovoljnosti, s katerimi se budi duhovno veselje, petje pobožnih pesem, obhoja z ljudmi, ki so duhovno veseli, srčno lotenje dela, udanost v trpljenju in nekaka sveta prostost v vsem dejanju in nehanju.

Moli in prizadevaj si, da prav rabiš te pripomočke, da si tako pridobiš resnično veselje v Bogu, ki je edino pravo veselje; vsako drugo veselje v primeri s tem je le žalost, in vsaka druga sladkost v primeri s to je le bridkost. To je tisto sveto veselje, o katerem pravi sveto pismo: „Veselite se vselej v Gospodu; še rečem, veselite se!“ (Fil. 4, 4.)

M o l i m o .

O Jezus! tvoje presveto Srce je neusahljiv studenec presladkega veselja, iz katerega zajemata nebo in zemlja; kje dobim pravo, resnično veselje svojemu srcu drugod, kakor le v tebi? O presladki Jezus, ki imaš tudi v usmiljenju toliko veselje, usmili se mene, svojega nevrednega otroka in napolni moje srce s svetim veseljem. Brez tebe je moja duša vsa suha, vsa revna, kakor zemlja brez vode. Ti edini si mi resnično in blaženo okrepčevanje.

Ako ti ne razveseljuješ mojega srca, ne ugaja mi nič, karkoli mi dati zamorejo stvari. Ako me pa ti razveseljuješ, potem poskakuje moja duša in

vesela lahko prenaša vse, kar ji naložiš; potem ji je vse po volji, vse ugodno; celo grenkoba se ji zdi sladka.

Prosim te, razveseljuj torej vedno mojo dušo; daj mi tako resnično ponižnost, da ne bom otožen nikdar, nikdar čemerren; in napolni me s toliko ljubeznijo, s toliko gorečnostjo do tebe, da bom zmeraj vesel, pa le za te živel.

O Jezus, ljubljeneč moje duše! ti si moje vse, ti si moje edino veselje! S tako veselim srcem ti hočem služiti, da bo v čast tvoji službi, v spodbudo bližnjemu in da se posvetim v večno veselje tvojemu Srcu.

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!

24. dan.

Presveto Srce Jezusovo nas v obhoji z ljudmi uči prenašati napake drugih.

1. Dokler je bil Gospod na zemlji in je občeval z ljudmi, živel je med spridenim

ljudstvom. Koliko napuha in nevere, koliko nečistosti in druge hudobije je zapazilo njegovo vsevideče oko v človeških srcih, v katerih je bila sama posvetna ljubezen in grda samopridnost! Kako hudo je ranilo njegovo presveto Srce, ko je videl zadolženo nevednost, razbrzdano prostost, nemarnost za nebeške reči, pa toliko skrb za pozemeljske stvari, zanemarjenje vse čednosti in ploskanje vsi hudobiji.

Primerimo Gospoda s temi ljudmi: njegovo ponižnost z njihovim napuhom, z njihovo ošabnostjo; njegovo gorečnost z njihovo nemarnostjo in trdovratnostjo, njegovo dobrotljivost z njihovo otrpnelostjo in nehvaležnostjo, njegovo ljubezen z njihovo mrzlotu in zaničljivostjo, vse njegove čednosti z njihovimi pregrehami in hudobijami. — Po takem primerjanju nekoliko posnamemo, kakšnega srca je občeval z njimi. Naj so bili kakoršni koli, Gospod se ni utrudil med njimi živeti, z njimi občevati. Naj so ga tožili, naj so ga bili nejevoljni, vendar je ves zadovoljen živel z njimi.

Ako si k srcu vzamemo to Gospodovo obnašanje, naučimo se tudi tako občevati s svojim bližnjim.

2. Ti in tvoj bližnji, mi vsi skupaj smo otroci ravno tistega nebeškega Očeta; vsi

smo odkupljeni s ceno Kristusovega življenja, namenjeni smo, da se z vezjo tiste ljubezni v svetem Duhu sklenemo na večno. Vsi smo poklicani v eno in tisto nebeško kraljestvo, da bi zveličani bili v popolnem miru in veselju večnega zedinjenja.

Živimo torej tukaj v miru, da ne bomo enkrat izključeni iz nebeškega stanovanja zveličanih in izročeni prestrašnim trinogom.

To nas uči Gospodov vzgled, to nam velewa njegova zapoved, da nosimo eden drugega bremena, eden drugega ljubimo, kakor je on nas ljubil, s čeznatorno, splošno in resnično ljubeznijo.

„Ako me ljubite, spolnjujte moje zapovedi.“ (Jan. 14, 15.) „Ako moje zapovedi spolnjujete, ostanete v moji ljubezni.“ (Jan. 15, 10.)

„Vsak, kdor sovraži svojega brata, je ubijalec.“ (I. Jan. 3, 15.) „Kdor se jezi nad svojim bratom, kriv bo sodbe.“ (Mat. 5, 22.) Kdor ne odpusti, mu ne bo odpuščeno; kdor je nepotrpežljiv, nalletel bo na nepotrpežljive. „S kakoršno mero namreč boste merili, s tako se vam bo odmerjalo.“ (Luk. 6, 38.)

3. Le pomisli, da ne živiš med angelji, ampak med ljudmi, ki ne morejo biti brez vseh napak. Ne čudi se torej, ako se motijo

in padajo revni ljudje; čudi se pa, da se ob mnogoterih svojih napakah, katere morajo drugi prenašati zaradi tebe, večkrat huduješ zaradi pregreškov družih. Temu se čudi! — Ako si nepotrpežljiv s tujimi napakami, mar ne zabredeš ravno s tem sam v napako?

Včasih Bog pripusti, da si v čem nasprotujejo ljudje, ki so dobri, da tako brez zadolženja prenašajo eden družega pomanjkljivosti, se vadijo v čednosti in si množijo zasluženje.

Sodi svojega bližnjega po samem sebi in ravnaj z vsakim, kakor sam želiš, da bi drugi ravnali s teboj; kar pa ti nočeš, da bi drugi storili tebi, tudi ti ne stori drugim. Glej, tudi ti imaš marsikaj na sebi, kar želiš, da ne bi imel; in vendar se, kakor dobro veš, ne moreš tega iznebiti. Torej prenašaj še na drugih, kar sam na sebi nosiš zoper svojo voljo; če imaš le količkaj ponižnosti in ljubezni, lahko si misliš, da tudi bližnji sam s seboj ni zadovoljen zovoljo svojih pomanjkljivosti.

4. Nekateri sicer voljno prenašajo pregreške in napake takih, ki so jim v rodu ali so njim enakega značaja, pa se radi spodtikajo nad slabostmi družih. Kakšna čednost pa je to? Mar ne delajo tudi neverniki tako? Saj tako počenja še celo neumna žival. Kako

pa boš učenec Gospodov, ako ne storiš nič boljšega, kakor neverniki, ali delaš le po živinskem nagonu?

Ti pa se navzemi čeznatorne ljubezni Jezusovega Srca, s katero je on prenašal in ljubil do smrti vse, sovražnike in prijatelje. Povzdigni se nad golo natoro in prenašaj vse, ljubi vse brez izjeme. Moli za nje, ki te preganjajo in obrekujejo; moli tudi za nje, ki te preklinjajo. Stori dobro njim, ki te sovražijo, premaguj hudo z dobrim. Sovraži hudo, ne pa človeka, ki dela hudo; naj še tako sovražiš greh svojega bližnjega, njega samega moraš le ljubiti.

5. Svetniki, ki niso ravnali po svoji spačeni natori, ampak po navdajanju božje milosti, navzeli so se ljubezni Gospodovega Srca tako, da niso samo ljubili sploh vseh ljudi, ampak ljubili še posebno svoje sovražnike. A vendar so bili tudi svetniki ljudje, kakor si ti, istega natornega nagnjenja; pa premagali so svoje nagnjenje ter so velikodušno delali po vzgledu Gospodovem.

Bodi torej srčna, o duša moja! delaj, kakor se spodobi učencu Gospodovega Srca, ter posnemaj velike in blage duše.

Ako te dejanje tvojega bližnjega sili v nejevoljo, bodi tiho in lepo molči, da ne pride čez tvoje ustnice kaj nerednega, kar

bi škodovalo tebi in njemu. V svojem srcu moli zanj; pa zvesto zavračaj svojega duha, da ne premišljuješ njegovih pregreškov. Nikdar se ne naveličaj odpuščati svojemu bližnjemu, ves čas voljno prenašaj njegove napake in vedno ga ljubi s čeznatorno ljubeznijo; tako boš svoje srce upodobil presvetemu Jezusovemu Srcu.

Ako moraš mnogo in kaj težavnega prenašati od drugih, spomni se, da je Gospod veliko več in veliko težavnejšega prestal za te in ti še zdaj prizanaša. Glej, Gospod ti je odpustil neizmerni dolg, deset tisoč talentov; mar se ne boš tudi ti usmilil svojega bližnjega, kakor se je on usmilil tebe? (Mat. 18, 33.) Le premišluj, kako dolgo in s koliko ljubeznijo te je že prenašal ljubi Jezus in te le še prenaša; to naj te uči, kako in doklej imaš tudi ti prenašati napake svojega bližnjega.

M o l i m o .

O moj Jezus! kako prizanesljiv in kako usmiljen si bil z menoj noter do današnjega dne! Pač bi mogel solze presrčne hvaležnosti točiti o spominu na toliko ljubezen tvojo! Če sem tudi še tako reven, vendar mi je vselej od-

prto tvoje presveto Srce; jaz pa — sram me je! — svojemu bližnjemu toliko zapiram svoje srce.

O Jezus, ki si krotak in iz srca ponižen, ti veš, da zato tako nepotrpežljivo prenašam slabosti svojega bližnjega, ker sam sebe previsoko cenim, preveč ljubim. Prosim te, vlij v moje srce ponižnost in ljubezen svojega Srca, da iz ljubezni do tebe ljubim vsakega, kakor samega sebe. Daj mi to milost, da se, zapazivši na drugih kak pregrešek, povzdignem čez natoro, da nisem nevoljen, ampak da imam usmiljenje z njim in molim zanj.

Dodeli nam vsem, o preljubeznjivi Jezus! svojega Duha, Duha ljubezni, da drug družega ljubimo, v svetem miru živimo med seboj, da pridemo v kraljestvo večne ljubezni. Amen.

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!

25. dan.

Presveto Srce Jezusovo nas uči s svojo sveto priprostostjo v obhoji z ljudmi, da bodimo tudi mi priprosti z bližnjim.

1. Ko je naš Gospod Jezus Kristus živel tukaj na zemlji, občudovali so njegovo veliko priprostost in vsestransko poštenost v obhoji z vsemi ljudmi in z vsakim človekom. To pa je bila skrivnost njegovega Srca. Njegovo Srce je bilo odkrito, pošteno; ljubilo je Boga in zavoljo Boga vse drugo; ljubilo je njega v vsem in ljubilo je vse v njem. Ta priprostost njegovega Srca, katero je razodeval ljudem, je podoba njegovega Duha, je v sebi nerazdeljena ljubezen, ki je v sebi edina, dasi se na veliko obrača.

V tem Duhu je Gospod ljubil Boga in ljudi; v tem Duhu je gledal človeško revo in človeško srečo; protivil se je hudemu in pospeševal dobro; zvrševal je raznotera opravila; prenašal je čisto nasprotne značaje in se udajal najrazličnejšim zahtevam; vse to pa je delal v enem in istem Duhu.

Ta preljubljenost je napravila čuden vtis na ljudi: nikdar še niso videli in spoznali, kako se more tolika priprostost družiti s toliko častitostjo, in kako prečudne moči je vedno enaka ljubeznjivost. Gospod je studil vsakoršno dvojezičnost in vsakoršno hinav-

ščino. Njegovo govorjenje ni imelo nič izbrana ali posebnega na sebi, njegovo obnašanje nič prisiljenega ali neslano zvitega. Vsem je razodeval preblago odkritosrčnost. Njegovo zunanje obnašanje je bilo čisto ogledalo njegovega presvetega Srca.

Zato pa so radi k njemu hodili ljudje in mu odkrivali svoja srca. Celó otroci so prihiteli k njemu in v veliko začudenje svojih poslušalcev jih je zbiral okoli sebe, premilo se z njimi pogovarjal; blagoslovil jih je in napolnil z ljubeznijo do čednosti; vesele jih je spustil izpred svojega obličja.

2. O duša moja! uči se od Gospoda te svete priprostosti proti bližnjemu. V tem obstaja, da vse tvoje misli, besede in dejanja izhajajo le iz čiste božje ljubezni, in da vse misli, besede in dejanja družih vodiš zopet le v božjo ljubezen nazaj. Torej le v Srcu Gospodovem, v tem središču vse ljubezni, premišluj in ljubi slehernega človeka.

Kdor svojega bližnjega ne ljubi v Gospodovem Srcu, lahko se zgodi, da svoje srce deli med razne čisto natorne nagibe, ali ga uda raznemu zgolj človeškemu nagnjenju. Kdor pa bližnjega gleda in ljubi v ljubezni Jezusovi, vidi s priprostim očesom v vseh le enega, namreč Jezusa, ter nima mnogotero razdeljenega srca.

3. Bodi torej vselej priprost, kedar pre-mišljuješ ali sodiš o svojem bližnjem in varuj se, da ne sodiš predrzno in ne deliš svojega srca.

Kdo te je za sodnika postavil tvojemu bratu? Kdo ti je dal pravico, da ga sodiš? Kako se predrzneš, s svojo sodbo pogubljeni njega, katerega varuje Srce Gospodovo, katerega imaš ljubiti kot svojega brata, ki je v očeh božjih lahko boljši, nego si ti, ali vsaj v večnosti more boljši biti?

Nisi brez greha, ako predrzno sodiš; mar s tem ne obsodiš samega sebe? Ravno s tem, da predrzno natolcuješ bližnjega, sam sebi nakladaš dolg.

Vendar ti je razločiti med golo sumnjo in natolcevanjem; tudi ti je razločiti med natolcevanjem in sojenjem. Slaba sumnja, ki ne izhaja iz proste volje človeške, ampak je le podpihovanje hudobnega duha, ni še pregrešna, dokler je nimaš rad. Natolcevanje pa, kaj je družega, kakor o bližnjem slabo misliti iz neutemeljenih vzrokov. Soditi pa se pravi, po verjetnih vzrokih kaj za gotovo in resnično spoznati.

Ako je torej zadosti gotov vzrok za sum ali za sodbo, potem nista ne sum ne sodba ne predrzna, ne pregrešna. Ako pa ni zadosti gotovega vzroka za sum ali sodbo, pa

vendar ne zapaziš tega, tedaj je zmeta nepremagljiva in nekriva.

Ako pa si čez druge postavljen, ni le pripuščeno, ampak čisto prav, da so ti tvoji podložniki sumljivi pri le kolikanj mogočih vzrokih; in ako se ti le kaj verjetni zdijo taki vzroki, moraš se hudemu modro ustavljati.

Vselej pa moraš na dobro obračati in kolikor mogoče zagovarjati obnašanje, besede in dejanja svojega bližnjega. Ako pa nikakor ne moreš zagovarjati bližnjega, posvari ga z ljubeznjivo besedo in z znamenjem, da ti ne ugaja. Pa tudi tu delaj modro in pomisli, je li kaj upanja, da se poboljša.

Sveta, iz ljubezni izhajajoča priprostost ne misli nič hudega, pa se tudi ne užali, kedar se zmoti, ker v svoji nedolžnosti tudi hudo obrne v dobro.

4. Bodi tudi priprost v svojem govorjenju. Ne moti svojega srca z jezikom, kakor delajo posvetnjaki, ki se zadovoljujejo s sleparijo in se ponašajo, kako se znajo zvito hliniti. Ti pa iz zaklada svojega dobrega srca le dobro nudi svojemu bližnjemu.

V tvojih besedah naj ni nikakoršne zvižaje, nobene dvojezičnosti, nobene prekanjenosti, ničesar, kar bi zamoglo bližnjega slepiti; ničesar, kar bi ga navdajalo z nezaupnostjo iz bojazni, da je kje neresnica skrita;

ničesar, kar bi ga v odkriti zvijači zdražilo, ali kar bi mu v njegovi lahkovernosti kaj škodovalo.

Duša moja! tvoja usta naj govoré, kar misli srce! S tem pa ni rečeno, da bi moral razodevati vse neredno gnanje svojih strastij, katere morebiti čutiš v sebi. To bi bilo popolnoma napačno. Slabih nagnjenj še v svojem srcu ne smeš imeti, še manj pa jih smeš oglašati s svojim jezikom.

Bodi proti vsem enak. Resnična in sveta priprostost je vsem prijazna, zmerom dobrodelna, zmerom enaka.

Če bi tudi še toliko vzrokov imel, vendar ne kazi složnosti lepe ljubezni zavoljo rečij, ki so nepomenljive ali le malenkostne, ki tebe ne zadevajo; ampak spomni se, da eno samo dejanje ljubezni visoko presega celo vrsto takih vzrokov.

Ako si koga užalil s svojo besedo, ponižaj se v očitni priprostosti in glej, da mu prej ko prej zadostiš ali se izgovoriš. Le s ponižanjem se užaljena ljubezen zopet zaceli.

5. Pa tudi v svojem dejanju bodi priprost. Ne kazi nič zvijačnega, pa tudi nič lenega; vsa tvoja zunanost naj razodeva resničnost tvojega srca. Vse tvoje vedenje do bližnjega naj vodi sama ljubezen. Dasi je ljubezen edina, pa ima mnogo in različnih

dejanj. Sama edina in nerazdeljena zna vse zediniti, kar je razdeljeno, vé mirno prenašati, kar je neenako, vé v edinosti ohraniti in spopolniti, kar je že zedinjeno.

Ako imaš priprostost Gospodovega Srca, skazoval boš vsem dobrodelno ljubezen in vsakemu spodobno čast; iz čiste ljubezni do Boga boš rad drugim dajal prednost in rad postregel vsakemu.

Bodi torej odkritosrčen, da ne zajdeš ne na levo, ne na desno; nikar ne vrtaj, kaj je mogoče, kaj ni; nepotrebno ne pre-mišljuj, kaj drugi mislijo o tebi ali kaj bi lahko mislili. V vsem išči le Boga, najdeš ga lahko v vsem; ako imaš Boga, imaš vse.

6. Gorje dvojezičniku, ki drugače govori, kakor misli; ki ima med na jeziku, pa pelin v svojem srcu; ki na zunaj kaže poštenost, znotraj pa kuha zvijačo! Njegova dvojezičnost enkrat gotovo pride na dan in osramoti upanje lažnjivega hinavca.

Blagor pa njim, ki priprosto delajo; oni imajo mir zagotovljen! Še enkrat, blagor jim, ker Gospod govori, občuje z njimi! Kdor živi priprosto, živi varno in se zveliča.

7. Pazi pa, da skrbeč za priprostost ne zabredeš v nespamet. Sveta priprostost je sicer resnično odkritosrčna, pa je ravno zato

tudi modra. Zato kliče Gospod: „Bodite priprosti kakor golobje, pa razumni kakor kače. (Mat. 10, 16.)

Ne odkrivaj svojega srca vsakemu; razodeni se bližnjemu samo toliko, kolikor zahteva dobro urejena ljubezen. Kar ni potreba v splošno spodbujo ali kar prestopa navadni red, to razodeni le Bogu in namestnikom božjim. Tvoje srce naj ne bo podobno razbiti posodi, ki nič ne more obdržati. Ako ne znaš ohraniti nobene skrivnosti, ne zaslužiš, da bi bil pravi učenec Gospodov; pa tudi nisi vreden, da bi pri drugih imel zaupanje; še manj, da bi zvedel skrivnosti svojih prijateljev; najmanj pa, da bi vedel skrivnosti božje.

„Ako si slišal kako besedo zoper svojega bližnjega, naj s teboj umrje; zanesi se, da te ne bo razgnala. Le neumneža tišči beseda.“ (Sir. 19, 10.) Opravljivec omadežuje svojo dušo in postane drugim sovražen; on je dvakrat otrovano orodje hudobnega duha.

Resnica se ne sme vselej povedati; lagati pa nikoli ne smeš. Treba je torej modrosti, da ne raniš ne z nepriličnim odkrivanjem resnice, pa tudi ne z lažjo svete ljubezni in družih čednostij. V taki zadregi se zateci v presveto Srce Jezusovo, in njegova ljubezen ti bo prave besede položila na jezik.

Slednjič pa moli, prosi duha svete priprostosti in pridno se vadi v tej čednosti; priprostost dela tvojo obhojo z bližnjim prijetno in koristno tebi in bližnjemu, dopadljivo pa Bogu.

M o l i m o .

Ti, o Gospod, si resnično ogledalo popolne priprostosti! O da bi te mogel posnemati! O Jezus, ljubivec svete priprostosti, daj mi vendar priprosto srce, da po zmožnosti posnemam tvojo priprostost, da le tebe edinega v vsem in vse v tebi samem ljubim.

Dodeli mi priprostega duha, oslobodi me raznoterih krivih vodil tega sveta in moje lastne ljubezni, obvaruj me vsega hudobnega natolcevanja in vsake predrzne sodbe; vodi me ti sam v resnici v vseh rečeh, ki so gotove, in v ljubezni v rečeh, ki so dvomljive. Stori me zares priprostega zunaj in znotraj, da bom zmeraj in povsod enak, da vse le iz tebe začenj, pa vse le v tebi končujem, ki si začetek in konec vsemu.

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!
 Naša ljuba Gospa presvetega Srca,
 prosi za nas!

26. dan.

Presveto Jezusovo Srce nam je prelepo ogledalo s svojo ponižnostjo in s svojo ljubeznijo do ljudij.

1. Poslušaj, o človek! Gospod Bog je že po prerokih govoril o prihodnjem Zveličarju, svojem Sinu, in je rekel; „Glej, moj hlapec, sprejel ga bom, moj izvoljenec; nad njim ima moja duša dopadenje; svojega Duha sem mu dal; pravico bo oznanjal narodom. Ne bo kričal, tudi ne bo njegovega glasu zunaj slišati. Natrtega trsta ne bo zlomil, in tlečega prediva ne bo ugasnil; v resnici bo učil pravico. In ljudstva bodo zaupala v njegovo Ime. (Iz. 42, 1. 2.)

Tak je bil res prihod Gospodov, in tako je bilo njegovo bivanje na zemlji. Z vsemi je občeval tako ponižno in ljubeznjivo, da so ga spoznali in imenovali „Jagnje Božje.“ O da bi si vzeli k srcu, kako je Gospod živel z ljudmi, kako se je vedel med njimi! Bil je Gospod vseh stvarij, v sredi ljudij pa jim je bil služabnik. Iz vseh krajev so se zaupljivo zatekali k njemu, bodisi v kakoršni koli

sili; vedeli so, da ga je sama ponižnost, krotkost in prisrčnost.

In zares! tudi najbolj skriti vzdihljeje kakega nesrečneža je ganil njegovo Srce, da se mu je ljubeznjivo odprlo. Kdaj je zavrgel koga? Niti najrevnejšega, najslabšega človeka ni prezrl. Nikomur ni pokazal kake nejevolje. Vse in vsakega je vselej sprejel z največjo ljubeznjivostjo.

Pomislimo, kako prisrčen je bil nedolžnim otrokom, kako potrpežljiv, vedno postrežljiv nevednim, kako prizanesljiv in velikodušen svojim nasprotnikom, kako skrben posvetnjakom, kako usmiljen žalostnim in nadložnim, kako dober grešnikom, kako ljubeznjiv pravičnim, kako ponižen in prijazen vsem!

Ta ponižna ljubezen, ta lastnina njegovega presvetega Srca je tolikanj prevzela srca vseh, da je ves svet tekel za njim, kakor so tožili njegovi sovražniki. O zares! ta ponižna ljubezen njegovega Srca je premagala zemljo. Saj moramo pripoznati, da je tako čudno urno spreobrnjenje sveta bilo mogoče le po skrivnostni milosti in splošni, vse obsegajoči dobroti Gospodovega Srca.

Da so le slišali ljudje o dobroti njegovega presvetega Srca, že so hiteli k njemu od vseh strani, iz vseh stanov in v sleherni

dušni in telesni potrebi. In ravno tako se še zdaj godi. Saj vemo, da Gospod ne zaničuje revnega človeka, da ne zapusti žalostnega, da ne zavrže spokornika; da ne prezre skesanih solz očitne grešnice, da ne presliši klica kananejske žene, ne molitve cestninarjeve, ne pokore nezvestega učenca, ne spoznanja razbojnikovega, tudi ne kesanja svojih morilcev, ki verno trkajo na svoje prsi.

2. Zdaj, o človek! ako hočeš biti učenec Gospodovega Srca, moraš si prizadevati, da tudi ti tako občuješ z ljudmi, da tudi v tem posnemaš svojega Gospoda.

Bili so svetniki, ki so si tako popolno prisvojili obnašanje Gospodovega Srca, da so se ljudje, ki so občevali z njimi, Gospoda samega spominjali o njihovem pogledu.

Obhoja tvoja z ljudmi nikdar ni brez nasledka: ali jih napeljuješ k dobremu ali pa k hudemu. Nihče ne občuje z drugimi brez svoje ali brez tuje škode, ako se z resničnim srcem ne ponižuje pred ljudmi.

Da z drugimi ne prideš v neslogo ali navskriž, moraš večkrat ponižno zatajiti svojo misel; radovoljno moraš sprejeti, kar je nasprotnega tvoji natori, ako hočeš brez bridkosti živeti z njimi.

Od kod je needinost, od kod prepir in svaja med ljudmi? Ta izhaja iz napuha, iz

katerega drug drugemu nočemo prizanesti. Od kod toliko bridkosti, ako ne iz neredne samosvoje ljubezni, katera toliko spridi človeško srce.

Preženite napuh iz sveta in izginili bodo nemiri, kregi in prepiri med ljudmi. Potem zataji sam svojo ljubezen in videl boš, da bo nebeška sladkost kraljevala na zemlji. Ako si resnično ponižen, hitro si pridobiš svojega bližnjega. Ako te vodi čista ljubezen, potegnil ga boš s seboj, da bo tudi on napredoval v duhu ljubeznjivih čednostij.

3. Več premore ponižna ljubezen, nego vsa ojestrost. Ojestrost sicer na zunaj zabranjuje hudo, znotraj pa odvrča od dobrega; ponižnost pa boljša hudo in rodi ljubezen do dobrega.

Kateri vodijo druge, zabredejo najčešče ali v preveliko ojestrost ali pa v preveliko prizanesljivost. Prva je človeku škodljiva, druga pa pregrešna pred Bogom. V eno teh napak pa navadno zabredejo taki, ki nimajo nobenega notranjega življenja, ki jih bolj vodi le gola natora, nego Duh Božji.

Ako te je odločil Bog, da vodiš druge, skrbi pred vsem, da imaš notranje življenje. Milovanja vredni so vsi vodniki ali predniki, ki tega nimajo! Gotovo bodo storili marsikaj hudega in zanemarjali posest, katero jim je

izročil Bog; in ojster odgovor bodo dajali od vsega.

Gorje hiši, ako ima gospodarja ali vodnika, ki nima notranjega duha! V duhu bo zanemarjena; sčasoma bo razdejana: zakaj vsaki hiši preti velika nevarnost, ako je bolna njena glava. Vsi podložni se lahko nalezejo neredne ljubezni do zemeljskih dobrot, kar je slehernemu najbolj nevarna dušna bolezen.

Ako torej nadomestuješ Boga in si postavljen, da vodiš druge, vodi jih v duhu Gospodovem, da v njih in po njih pospešuješ božjo čast. Ako ne delaš v božjem Duhu, ne delaš v božjo čast, ampak skrbiš le za lastni dobiček. In tako zamoreš streči svojim željam, morebiti tudi drugim; božjemu Srcu pa ne boš ustregel.

Ako si notranj človek, ako te vodi Duh božji, družil boš odločnost s prizanesljivostjo. Kar si se namenil, po tem boš težil dotlej, da to dosežeš; to pa boš delal s tisto ljubeznjivo krotkostjo, katera spodbuja, ne da bi ranila, katera sili, ne da bi žalila, katera se posluži stoterih pripomočkov, da srečno doseže svoj namen, in katera slednjič premaga; vendar tako, da se premagani udá prostovoljno in torej zaslužno.

Glej, to je skrivnost Gospodovega obnašanja: Ne tirjaj od vseh ravno tistega;

pa vendar tirjaj v ravno tistem duhu od slehernega toliko, kolikor storiti zamore po svoji zmožnosti in po posebnih razmerah.

Zmožnosti svojih podložnikov moraš znati prav obrniti in vsakemu naložiti to, kar njemu pristoji in kar navadno najbolje stori. Varuj se, da svojih podložnikov ne odtegneš sebi, da jih ne zbegaš, jim srčnosti ne podereš. Delaj, kakor je delal Gospod z apostoli, da se zaupljivo k tebi zatečejo v vsaki težavi in vidijo, da te vodi duh božji, da jim hočeš dobro, da veselo in radovoljno služijo Bogu.

Vedi, da ni nič težjega, kakor s pridom kaznovati. Ako si primoran kaznovati, pazi, da ne pomnožiš hudega, da ne pobeliš morebiti le zunanjosti, a ne odpraviš notranje grôbne smrdljivosti.

Ako si razdražen ti ali tvoj bližnji, o takrat ne opominjaj in ne kaznuj. Ako koga zasačiš pri hudobnem delu, dosti je za tisti trenutek, da hudo odvrneš; kaznovanje pa odloži, da moreš brez strasti presoditi, kakšna kazen je primerna, in da se tudi krivec umiri in spozna, da je kazen zaslužil.

4. Ne žali nikogar brez sile. Ako moraš kaj reči ali storiti, kar ne ugaja drugim, polajšaj v ljubezni z gotovimi dokazi in odzemi opominu ali kazni s prizanesljivimi

besedami, kolikor moč, vso bridkobo in grenkobo.

Ako te kdo prosi česa, kar mu ne moreš privoliti, razodeni mu sočutno svoje obžalovanje, da mu ne moreš postreči; tako pojde zadovoljen spred tebe in bolj bode oveseljen, nego ko bi bil dobil, kar je želel.

Ne odpravi nikogar pod plaščem ljubezni s praznim prilizovanjem, pa tudi ne z nekako samopridno modrostjo; to je Bogu in ljudem zoperno. Kjer ni resnice, ni ljubezni; je le zvijača. Tudi iz ponižnosti ne stori ničesar, kar bi žaliti moglo bližnjega; to bi ne bila prava ponižnost, ampak pomanjkanje ljubezni.

5. Ponižno ljubezen svojega srca tako razodevaj, da se povsod vidi na tebi vzgled Gospodov. Naj tvoja luč tako sveti pred ljudmi, da vidijo tvoja dobra dela in časté tvojega Očeta, kateri je v nebesih. (Mat. 5, 16.)

Toda, bode si kdo mislil, ali ni Gospod priporočal svojim učencem, naj vrata zapirajo za seboj in zakrivajo svoja dobra dela?

Da prav zazumeš to dvojno zapoved, ravnaj se po tem pravilu: Kar ni potrebno in kar sploh ni v spodbudo, to stori na skrivnem; drugače bi lahko razžalilo bližnjega, tebi pa bilo nevarno. Kar je pa splošno in je potrebno, to stori očitno, vendar z željo,

naj bi ostalo na tihem; tako daš lep vzgled s svojim dobrim delom in vendar skrit ostaneš želeč, da bi dopadel le Bogu.

6. Ako iz ljubezni do Boga kažeš ponižnost in ljubezen vsem brez razločka, sladak duh si prelepih čednostij Gospodovega Srca vsem, ki vidijo tvoj vzgled. In ako bi tudi drugi ne imeli nobenega dobička od tvojega vzgleda, vendar si isto tako drag in ljub Gospodovemu Srcu.

Blagor mu, kdor drugim sveti z vzgledom ponižne ljubezni in jih tako napeljuje k ljubezni in posnemanju dobrote Gospodovega Srca! „Kateri mene pojasnjujejo, imeli bodo večno življenje.“ (Sir. 24, 31.)

M o l i m o .

O Gospod, o krotki in ponižni Jezus! veliko pomoči potrebujem, da bi spolnoval nauke, katere mi daje tvoje presladko Srce. Prosim te torej, pomagaj mi. Jaz moram imeti več ponižnosti in več ljubezni; in to prisrčno želim. Oh, velikrat — to moram spoznati v svoje osramočenje — velikrat razžalim bližnjega, ker imam premalo ponižnosti,

premalo ljubezni, a s tem se zamerim tudi tebi.

O preponižni, preljubeznjivi Jezus! ki z božjo dobrotto svojega Srca vse brez razločka potegneš nase, ter vse prenašaš z neusahljivo sladkostjo svoje ponižnosti in ljubezni; dodeli mi, da te posnemam in postanem popoln učenec tvojega Srca. Odvzemi mi surovost in odurnost napuhnjenega in samopašnega obnašanja, in stori, da bo moje srce podobno tvojemu presvetemu Srcu, da vsem, brez vse izjeme, vedno kažem ponižno in vselej enako dobrodelno ljubezen.

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!

27. dan.

Presveto Srce Jezusovo nas s svojim življenjem na svetu uči, kako naj tudi mi živimo na svetu, da nismo tega sveta in nam ne škoduje svet.

1. Gospod Jezus Kristus je sicer živel na tem svetu, pa vendar ni bil tega sveta;

bil je med dobrimi in hudobnimi, a vendar kralj tega sveta, in duh tega sveta ni imel deleža na njem. Akoravno Gospod ni mogel grešiti, vendar se je posluževal vseh pripomočkov, katerih naj se od njega učé njegovi učenci, da se obvarujejo posvetne spridenosti.

Njegovo presveto Srce je bilo toliko povzdignjeno nad svet, da ga ni doseglo nič na svetu; tako je gorelo v ljubezni do Boga, da se je kakor plamen vedno povzdigovalo nad vse stvarjene reči. Ob vseh zunanjih opravilih je bilo znotraj vse zbrano, in sredi zunanje obhoje z ljudmi je bilo znotraj vedno sklenjeno z Bogom.

Njegovo zunanje občevanje je bilo vse lepo urejeno, njegova čutila skromna, vse njegovo obnašanje premišljeno. Tako modra, tako sveta je bila njegova obhoja, da so celo njegovi sovražniki spoznali: „Nikoli ni noben človek tako govoril.“ (Jan. 7, 46.)

Nič neprevidnega, nič nespodobnega ni nihče zapazil na njem; nobene nepremišljene prijaznosti in nobene lahkomiselnosti ni bilo na njem, ampak družil je vedno mirno resnobo s prečudno krotkostjo. Vse na njem je razodevalo vzvišeno častitljivost, katera je ljudém vdihovala spoštovanje in ljubezen, katera je zavračala vso nespodobnost, pa je ukazovala modrost in zapovedovala čednost.

Velikrat se je odtegnil ljudem, da je sam molil; akoravno je v srcu bil vedno zbran v molitvi.

2. Oj, da bi mi to spoznali in ga posnemali, da bi brez greha in brez škode živeli na tem spridenem svetu.

Da bi si bolj prizadevali za to, premišljajmo vzgled svetnikov, ki so posnemali Gospoda; s svojim telesom so sicer živeli na svetu, s svojim srcem pa so se visoko povzdigovali čez vse posvetno. Svet jim ni škodoval, ker niso ničesar ljubili na tem svetu. Nasproti jim je svet koristil; zakaj, kolikor bolj so spoznavali spridenost sveta, toliko više so cenili in v sebi gojili prijateljstvo božje. Karkoli so videli na svetu, spoznali so za blato in z gnusobo vrgli od sebe, da so toliko lože okušali dobrote milosti in ljubezni božje.

3. Ako hočeš brez kvara živeti na tem svetu, skrbeti moraš pred vsem, da je tvoje srce prav urejeno. Živo moraš biti prepričan splošne spridenosti tega sveta in ga moraš zaničevati. Pa moraš tudi ravno tako živo spoznati neizmerno ceno božjega prijateljstva in se ga zvesto držati.

Navadi se, kolikorkrat te zapeljuje in mika svet, da svoje srce urno obrneš k Bogu in tako ali enako vzdihneš: „Bog mojega

srca in delež moj je le Bog vekomaj.“ (Ps. 72, 26.)

Ako je tako urejeno tvoje srce, kaj malo te bo mikalo vse, kar vidiš na svetu. Ravno svet sam ti bo v dobro služil celó zoper svojo voljo; opozoril te bo velikrat na Boga, ki je središče vsega zveličanja; tako boš vedno bolj spoznaval neizmerno revščino sveta, pa tudi neskončno srečo službe božje.

Obvaruj svoje srce tako, da ga ne zbega vsa hudobija ljudij, da se ne spodtika nad zanikarnostjo hudobnih in da ga v službi božji ne omaja ne zvijača posvetna, ne prekanjenost peklena.

Vedi, da ti hudobni ljudje, s katerimi živiš, nikakor ne morejo škodovati, ako se le srčno odvrneš od njih. Vsi hudobni skupaj ti ne bodo škodovali, ako le ti nočeš; nihče na svoji duši ne trpi škode, kdor si je ni kriv sam.

4. Vendar meso je slabo in srce k hudemu nagnjeno; zato se more zgoditi, da slabo zavarovana čutila dušnega sovražnika spustijo celo v tvoje srce, kar bi bila velika nevarnost za te. Zato je v obhoji s svetom silno potrebno, da skrbno paziš na vsa vrata svojih čutil; ako tega ne storiš, nalezeš sčasoma marsikaj, kar te omadežuje in lahko pogubi.

Vse mikanje, s katerim svet draži tvoja čutila, moraš prezreti, kakor da bi nič ne videl; moraš preslišati, kakor da bi nič ne slišal. Sploh, svoja čutila moraš rabiti, kakor da bi jih ne rabil.

Vedno pa moraš prav skrbno čuti nad svojim srcem. Ako bi kedaj obveljalo hudobnemu duhu, da bi se po zunanjih čutilih kako splazil pred vrata tvoje duše, vendar ne more naprej, da bi te pogubil, ako mu ti sam ne odpreš svojega srca.

Zato se trdno drži nepremagljivega sklepa, da hočeš s celim svojim srcem vedno zedinjen ostati z Bogom, in da hočeš previdno paziti ob vseh vratih svojega srca. Potem bodi brez strahu, pa vedno pripravljen, da se v sleherni nevarnosti zatečeš h Gospodu in si njemu ves udan v vseh rečeh.

5. Večinoma vsem nevarnostim uideš, ako ohraniš nekako častitljivo obnašanje, ki ni prisiljeno, ampak izhaja iz čednosti, in se spodobi slehernemu učencu Gospodovega Srca. —

Bodi si kjerkoli, obnašaj se vselej tako, da ne kažeš nič nespodobnega, nič lakomiselnega, pa tudi nič hinavskega, nič prisiljenega, ampak obnašaj se priprosto, prijazno; tako tudi druge ohraniš v spodob-

nosti, da imajo nekako častito spoštovanje do tebe.

Nikdar se ne spozabi tolikanj, da bi bil suženj kake stvari; ne daj se navezati na-njo ne zunanje s kakim dejanjem, ne znotranje z neredno ljubeznijo. Bodi vedno in vselej prost.

Ne zaupaj vsakemu sebe in svojih skrbij; preišči in premotri poprej duhove in še le, ko najdeš katerega potrjenega, moreš se mu zaupati. Spomni se, da se jih veliko preslepi in po nemodri zaupljivosti tudi pogubi.

6. Zares potrebno je, da dobro pregledaš opravila, katera imaš s svetom; da pazljivo preudariš, kaj ti je storiti, ali kako se obrniti, s kom in v kakšnih rečeh se ti je ukvarjati, in slednjič, katere pripomočke naj izvoliš, da vse srečno dovršiš, pa se vsega greha obvaruješ.

Vendar o vsem tem se ne zanašaj na svojo modrost, ampak zaupaj na božjo pomoč; zato se pogosto zatekaj k Bogu, njega vprašaj za svet in pobožno moli.

Delaj pa kar si že bodi, občuj s komur koli, vselej in povsod se vedi tako in imej svoje srce tako odtrgano od vseh stvari, da ko bi zapazil le senco greha, urno povzdigneš svoje srce k Bogu in se v vsaki nevarnosti skriješ v presveto Srce Jezusovo.

M o l i m o .

O preljubeznjivi, o moj presladki Jezus! ti veš, da sem le zato na svetu, ker ti hočeš; presrčno te torej prosim, obvaruj me v sredi umazanega sveta, da se ne vtopim v njegovi mlaki, da se ne oskrunim z njegovim blatom.

O moj Bog, čim bolj premišljujem svet, tem zaničljivejši se mi dozdeva. Čim pobožnejše pa premišljujem tebe, tem sladkejši si mi. In čim več dobrot najdem v tebi, tem večje in več jih le še vidim, katerih mi je še iskati.

O Jezus, moja največja dobrota! ohrani me pri sebi, ohrani me zedinjenega s seboj, da me hudobni duh s svojim zapeljevanjem nikdar ne loči od tebe, da me nikdar ne zmoti svet s svojo lažnjivo ničemurnostjo, da me nikdar ne premaga moja spačena natora in me nikoli ne izdajo moja nezačuvana čutila.

Potrdi me s svojo mogočno pomočjo, da nedolžno živim na svetu, dokler me

iz nevarnosti tega sveta ne sprejmeš v srečno nebeško prebivališče.

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!

28. dan.

Presveto Srce Jezusovo nas uči, da iz vere živimo, kakor zahteva od svojih učencev.

1. Ko pride Sin človekov, bode li na zemlji pač našel vero, to je živo, dalavno, gorečo vero? — Živo vero je zahteval od svojih apostolov, pa jo zahteva tudi še zdaj od svojih učencev; vedno isti Bog zasluži tudi vedno isto vero. Vedno je neskončno vreden, da ga vse ljubi, da mu je vse pokorno in da se mu vse posveti. Saj vse oznanja Gospodovo moč. Oznanjevali so ga že preroki in očaki od začetka; spričuje ga natorna zapoved in božje razodenje. Vse stvari ga spoznavajo svojega Boga: nebo, katero je o njegovem rojstvu poslalo čudno zvezdo; morje, katero se je utrdilo pod njegovimi nogami; zemlja, ki se je tresla o smrti njegovi; solnce, ki je o smrti svojega stvarnika žalostno zakrilo žarke svoje luči.

Tudi podzemeljske moči so ga spoznale svojega Boga, ko so očitno pričali hudobni duhovi, da še v najnečednejše stvari niso smeli brez njegovega privoljenja; krilo zemlje, ki je na dan dalo v sebi ležeče mrtvece.

Angelji so pričali o njem, ko so oznanili o njegovem učlovečenju, da je Sin Božji, ko so ga o njegovem rojstvu razglasili Zveličarja sveta, ko so mu stregli v njegovem življenju in so bili priče njegovega vstajenja.

Pa še eden mu je dal spričevanje: njegov nebeški Oče sam, ki je večkrat izrekel, da je njegov ljubeznjivi Sin. (Jan. 5, 32.)

Tudi sveti Duh vedno pričuje o njem, ki človeška srca vodi k njemu, razsvetljuje in krepčajoč jih s svojo milostjo.

Tudi njegova dejanja pričajo o njem; z njegovo močjo izpregledujejo slepci, hodijo kruljevi, očiščujejo se gobavci, spreslišujejo gluhi, ozdravljajo bolniki, vstajajo celo mrtvi.

2. Kdo nas pa uči vse to in še vse drugo, kar je potrebno k zveličanju? Uči nas nezmotljivo resnico sveta cerkev. Po njej nam govori Gospod natanko in razločno, kakor je nekdam govoril po svetih prerokih. Sveta cerkev so usta Gospodova, ki uči množice; ona je nezmotljiva in neizpremenljiva postava svete vere; ona je edina cerkev, v kateri je vera, iz katere pravični živi.

„Brez vere ni mogoče Bogu dopasti.“ (Hebr. 11, 6.) Zato je gotovo, da vsi pravični žive iz vere, katera deluje v ljubezni. (Gal. 5, 6.)

3. V življenju po veri pa je več stopinj. Na prvi stopnji je, kdor z božjo pomočjo zavoljo njene božje veljave veruje vse, kar uči sveta cerkev in je v milosti božji.

Vsak čudež je pričevanje božje, očiten glas božji, gotov pečat božje resnice. Sveta cerkev sama je viden čudež že v svojem začetku in v svojem razširjanju. Ustanovljena je čudesno, brez človeške pripomoči, kljubu nasprotovanju, kljubu človeškemu ustavljanju in vsakovrstnim človeškim strastem, ki so se va-njo zagnale z vso silo, enako blisku, ki se posveti od vzhoda do zahoda.

Cerkev je pa tudi čudež v svojem napredovanju in v svoji rasti. Akoravno jo njeni nezvesti otroci zvijačno in silno napadajo skozi vsa stoletja, akoravno jo zdivjani nasprotniki strastno preganjajo očitno in skrito, vendar je ne morejo ukončati. Dočim krog nje v teku časa razpadajo pozemeljska kraljestva, in izginjajo celi rodovi, stoji ona trdno in vstaja iz bojev le še krepkejša, večja in častitljivejša, tolikrat zmagovalno venčana, kolikorkrat napadena.

In glej, Bog, ki je čudovit v svojih čudežih, govori po ti svoji cerkvi, ki je vedno živ čudež. Blagor mu, kdor posluša edino, sveto, katoliško in apostoljsko cerkev! Kdor njo posluša, posluša Boga; on je gotov, da je na poti resnice in zveličanja. Kdor je pa noče poslušati, nevernik je in očiten grešnik (Mat. 18, 17); on ne posluša Boga ter je na poti zmote in pogube.

Ako hočeš torej živeti popolnoma brez skrbi, okleni se s srcem in z dušo svete cerkve, ki je zidana na trdno, nepremakljivo skalo in spojena s krvjo Kristusovo; pri njej je vedno Gospod, da jo vodi s svojim Duhom in greje s svojim Srcem.

Bodi vedno pripravljen, da se ponižno in voljno podvržeš vsemu, kar uči in tirja ona; prisrčno jo ljubi, kot svojo najboljšo mater, kot skrbno mater vseh izvoljenih.

Da bo pa tvoja vera zveličavna, voditi jo mora posvečujoča milost božja; brez te milosti vera ne zedini človeka z Bogom in ga ne stori uda svete cerkve, ki je skrivnostno telo Gospodovo. Zato je pač resnična beseda apostola, ki pravi, da je vera brez dobrih del mrtva. Vendar pa je tudi resnica, da z grehom, ki ni ravno zoper vero, grešnik z izgubo posvečujoče milosti ne izgubi tudi vere, in da je vera, ki še ostane v srcu ve-

likega grešnika, prava vera, dasi ne živi v posvečujoči milosti božji.

Zatorej hrani skrbno ta dar božji, hrani sveto vero; in da je tvoja vera živa, pokaži v delih, katere dovršuj z božjo pomočjo.

4. Na drugi stopnji verskega življenja je on, kogar pri vseh dejanjih, notranjih in zunanjih, vodi le postava žive vere.

Kdor ima živo vero, ravna se v vseh rečeh po večnih pravilih svete vere, katera mu daje spoznati, da je stvarjen v čeznatoren namen, to je za večno zveličanje v posestvu božjem; in da so vse druge stvari na zemlji stvarjene človeku v pomoč, da doseže ta svoj namen.

Marsikomu oslabi vera, ker se preveč ukvarja s tem, kar je od sveta in mesa, resnice svete vere pa zanemarja premišljevati. Kdor pazljivo premišljuje večne resnice svete vere in jih sprejme v svoje srce, gotovo bo ljubil Boga in skrbel za svoje zveličanje. Njegova vera bo živa, ki rodi prijeten cvet in dober sad.

Vsak učenec Gospodovega Srca ohranjuje in vzbuja to živo vero; on živi iz vere, zato ga krepi upanje, vnema ljubezen in on napreduje od čednosti do čednosti.

5. Kogar pa Gospod hoče povzdigniti k posebni svetosti, njega dovede sčasoma do

popolno čiste vere. Ta čista vera je tretja stopnja verskega življenja. Kdor je na tej stopnji, živi v popolnosti svete vere zgolj čeznatorno življenje; on hodi, tudi v temoti, in v skušnjavah, kakor mežé, ob roki pokorščine za lučjo svete vere ter služi Bogu z vso zvestobo; naj si tudi ne vidi in ne ve, ali mu služi ali ne.

Kogar Duh Božji vodi po poti tega verskega življenja, naj velikodušno nastopi to pot in naj se neboječega srca v pokorščini udá temu božjemu vodstvu.

Ako bi se prigodilo, da na tej duhovni poti krog sebe ne vidiš družega, nego sovražnike, o katerih se ti dozdeva, da te včasih že premagujejo, in vidiš pod seboj odprt prepad, v katerega pri vsaki stopinji misliš pasti, in nad seboj vidiš nebesa, o katerih meniš, da se hudujejo nad teboj; pa o vsem tem greš le naprej, če tudi prav ne veš, kam; morebiti se celó bojiš, da se bližaš le svoji pogubi: o takrat poživi svojo vero in hodi po veri, če tudi slepo, v vodstvu tistih, ki ti jih je Gospod postavil za svoje namestnike.

Nikakor te ne sme vznemiriti to, temveč utrjuj svojo srčnost z mislijo, da si na tisti poti, po kateri so pred teboj hodili naj-

večji svetniki, ki bi ne bili svetniki, ako ne bi bili prestali takih preskušenj.

Ako enkrat premagaš ves skriti napuh in iz korena poruješ vso lastno ljubezen ter se vsega očistiš po božjem dopadenju, potem se ti bodo odprle oči tvoje duše in čudeč se boš spoznal, da živiš novo življenje, ki je nekaka zastava večnega življenja.

Odslej boš živel v čistosti svete vere, kakor pod večno jasnim nebom; gledal boš, kar nikoli nisi spoznal poprej; skušal boš prej nepoznano veselje, v skrivnostih božjega Srca boš užival novo sladkost, in urno urno boš rasel v popolnosti.

M o l i m o .

O najvišje bitje vseh bitij, o Bog, ki ne moreš ne goljufati, ne goljufan biti; jaz verujem vse, kar mi verovati zapoveduješ po svoji sveti, katoliški cerkvi; zakaj ti si jo postavil, da ohranjuje, oznanja in razlaga tvoj zveličanski nauk; ona je nepremagljiva trdnjava resnici, katero ti varuješ, da je nikdar ne premagajo peklena vrata.

O ti edina, sveta, katoliška in apostolska cerkev! ti deviška nevesta Je-

zusa Kristusa, Sinu Božjega, ki je pri tebi vse dni do konca sveta; ti nosiš na svojem čelu njegovo Ime, na svoji roki imaš njegov božji pečat, v čegar moči se kažeš kot očiten, veden čudež; kdor tebe ne spozna, sramoti sam svojo pamet; kdor tebe ne ljubi, nima nobenega srca; kdor tebe ne posluša, je nesrečen nevernik.

O ti edina, sveta, katoliška in apostolska cerkev! ti preljubeznjiva in vse ljubezni vredna mati! Kdor tebe noče imeti za mater, tudi Boga nima za Očeta. Draga mi je domovina, draga mi je moja družina, drago mi je moje življenje; pa veliko dražja si mi ti, o mati moja, cerkev božja! O predraga mati! pred naj pozabim svojo desnico, nego tebe; pred naj onemore moje srce, nego da bi tebe ne ljubil, se tebe ne veselil in tebe ne častil.

O ti edina, sveta, katoliška in apostolska cerkev! ti milosti polna kraljica vesoljnemu svetu! Tvoje večno kralje-

stvo je razširjeno po vsem svetu, pod tvojo kraljevo palico so reveži in bogatini, so učenjaki in prostaki, Evropejci in Američani, Azijati in Afričani kot otroci ene in iste matere, kot bratje enega duha. Vsi so knezi, kralji v tvoji službi, kajti vsi tvoji podložniki so namenjeni, da večno kraljujejo. Tebe obseva slava apostolov, teh svetlo bliščečih lučij na zemlji. Tvojo zmago oznanjajo milijoni mučenikov. Tvoja čuda kažejo trume spoznavalcev. Tvojo lepoto razodeva v večni mladosti angeljska truma devic. Tvoje ime in tvojo slavo povelečujejo vsi junaki svete čednosti. Glej, tudi jaz se pridružujem milijonom tvojih otrok iz vseh štirih vetrov, iz vseh rodov, narodov in jezikov; z njimi te s srcem in z ustmi slavim in ti zakličem: »V svoji brdkoti in v svoji lepoti začni, srečno hodi in kraljuj.« (Psalm 44, 5.) Naj se tvoje zveličansko kraljestvo širi do vseh zemeljskih mej, da

mi ljudje, sleherni in vsi, z veselim srcem služimo Bogu, svojemu Zveličarju, da enkrat dosežemo srečo, stopiti v mesto živega Boga, v nebeški Jeruzalem in med množico veliko tisoč angeljev, v cerkev prvencev, kateri so zapisani v nebesih. (Hebr. 12, 22.)

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!

29. dan.

Presveto Srce Jezusovo, obetajoče stanovitnim večno življenje in pripomočke zaupljivi molitvi, nas uči živeti v svetem upanju.

1. Pridite k meni vsi; pridite zaupljivo; kdor pride k meni, njega ne zavržem, tako vsem kliče Gospod. A še pravi: Zaupaj v me, moj sin, in nič se ne boj; jaz, tvoj stvarnik, sem te odkupil in te poklical; ti si moj, in jaz, tvoj Bog, sem tudi tvoj Zveličar.

Upanje je vez življenja. Kakor sidro ladijo drži na morju, tako upanje ohranjuje našo dušo v Gospodu. Vse, kar delamo zdaj, delamo le v upanju na prihodnost. Ako človeku vzameš upanje, upade mu srce, ne zmeni

se več za nobeno stvar, ne hrepeni več po nobeni reči; vsa moč mu usahne in nemarno vse opusti.

Človek živi v upanju; upanje vnema njegovo srce in ga vspodbuja k velikodušnemu delovanju. Pozemeljsko upanje, negotovo in ničemurno kakor je, velikrat oslepi človeka in izgine; božje upanje pa, gotovo in neizpremenljivo kakor je, ostane in poplača stanovitnega, ker se opira na božjo negoljufivo besedo. Pozemeljsko upanje rodi navadno predrznost ali pa obupnost; božje upanje pa, oprto na ponižnost, daje stanovitno velikosrčnost.

Sveto upanje ti je potrebno, da se z močnim srcem bojuješ za krono in jo dosežeš kljubu vsem težavam. Živi v upanju in zanašaj se s celim srcem na Gospoda; pri njem je vse upanje življenja, čednosti in svetosti.

2. Prva stopnja svetega upanja je, da človek zanesljivo pričakuje večnega zveličanja in vseh pripomočkov, ki so potrebni za zveličanje. Ker je usmiljenje božje neskončno, nihče ne sme obupati v tem življenju. Obupnost je prestrašen greh, je hudobija, ki nečast dela božjemu Srcu in je nad vse pogubna človeku. Ona podere njega, ki je stal, in padlemu ne da več vstati.

Lahko pa zabredeš v nasprotni greh, v predrzno zaupanje; zato ne zaupaj sam sebi, zanašaj se le na Gospoda; Gospod kaznuje nje, ki predrzno na-se zaupajo, varuje pa nje, kateri le vanj zaupajo.

Bodi torej srčen, ravnaj moško in nikdar ne izgubi zaupanja, kateremu je obetano tako obilno plačilo. Vsem, ki zaupajo v Gospoda in v dobrem stanovitni ostanejo do konca, je zagotovljeno večno zveličanje; zakaj otroci božji so, katerim Gospod nebesa v delež obeta v svoji milosti; zato jih je tudi dati dolžan v plačilo za njihova dobra dela. — Torej, duša moja, zaupaj v Gospoda!

3. Druga stopnja svetega upanja je, da človek o raznoterih dogodkih in bridkostih zaupa na božjo premodro in preljubeznjivo previdnost, in se Bogu vsega prepusti, ko z dobro in resnično pošteno voljo stori, kar premore.

Ako torej ni kaj po tvoji volji, nikar ne izgubi srčnosti, ampak zateci se zaupljivo v Srce Gospodovo; to je Srce najboljšega Očeta, polno sočutja, katero rado pomaga, ker je neusahljiva dobrota sama.

Naj se ti nikdar ne omaje tvoje zaupanje zato, ker je tvoja revščina tolika. Bolj ko čutiš svojo revščino, več imaš pravice, da nič ne zaupaš sebi, ampak se zanašaš le na Go-

spoda. Ako je tvoja nezaupnost do sebe taka, kakoršna ima biti, obrodi zaupanje v Gospoda; zato pa urno izženi iz svojega srca, kakor nevarno skušnjava, vsako nezaupanje, katero napeljuje v boječnost ali v malosrčnost.

Zateci se v naročje božje previdnosti, kakor se vrže dobro dete v naročje svoji materi, svojemu očetu. V naročju nebeškega Očeta se nihče ne more izgubiti. To bi bil čudež, kakoršen se še ni zgodil in se ne bo, ko bi ga zapustilo in bi ne pomagalo božje Srce njemu, ki zaupa na njegovo pomoč.

4. Tretja stopnja svetega upanja pa je, da se duša sredi najhujših nasprotnostij in celo v največjih bridkostih popolnoma izroči Bogu, vsa se nanj zanašajoča; tudi takrat, ko ne vidi nikjer nobene rešitve, nego le v luči svete rere.

Kedar torej v hudih zadregah ne veš, ne kod ne kam, o takrat se povzdigni čez vse stvari in prepusti se s polnim zaupanjem Gospodu Bogu; saj Bog more, kar hoče, in on hoče, kar ti je koristno, tebi v zveličanje; le popolnoma se zanašaj nanj.

Bolj dvomljiva ko je kaka stvar, trdnejše naj bo tvoje zaupanje v Boga. Božje Srce obilnejše pomaga njim, kateri se k njemu zatekajo tem zaupljivejše, čim manj dobivajo človeške pomoči.

Kjer te hujše napada hudobni duh, tam ti najmočnejše pomaga Gospod. Zato bodi srčen! Čemu in koga bi se bal? Saj je Bog s teboj. Torej delaj zaupljivo in hodi brez bojazni naprej. Ako se ti tudi zdi, da vidiš vedno globokejši prepad povsod, kamorkoli se ozreš, okleni se le Gospodove roke, ostani v njegovem presvetem Srcu in bodi pripravljen za vse. Ko opustiš vse zaupanje na samoga sebe in po človeško misliš, da je vse izgubljeno, čutil boš nenadoma, da je Gospod blizu in da te je prečudno rešil. In urno se bo vse prenovilo v tebi; tvoje upanje bo junško, pa sladko; tvoje zanašanje v Boga bo polno tolažbe in ti prinese večni mir.

5. O duša moja! ne pozabi, da Bog vé, kaj je tebi koristno; on premore, kar ti nikakor ne premoreš; naj Gospod skrbi, ti pa delaj z njim v zaupljivi molitvi.

Marsikdo postane malosrčen, celo obupen, ako ne doseže takoj, česar upa in prosi. Kdor zaupljivo prosi česa in mu je to v zveličanje in v čast božjo, takega vselej usliši Bog. On dobi, kar prosi, ali pa kaj drugega, kar je zanj še boljše; prejme pa ravno takrat, kedar mu najbolj koristi; zakaj Bog včasih uslišanje odloži na pripravnejši čas. Ti pa velikrat sodiš le po človeško in imaš kaj za dobro, kar bi ne bilo dobro za te;

včasih pa tudi ne veš, kaj in kako bi bilo bolje za te; zatorej se vsega prepusti Gospodu in mirno pa zaupljivo prosi dalje. Nekateri se prepusti en čas Bogu; ko pa nastopi kaka težava, hoče pa le sam vse preskrbeti. Takim Gospod pripusti, da se zapletejo v sto in sto težav, hoteč jih dovesti k spoznanju, naj bi nič ne zaupali sebi, ampak se le nanj zanašali.

6. Kdo je kedaj zastonj zaupal na Boga? Kdo je bil osramočen, ko se je zanašal na božjo milost? Glej, zaupajoč na Gospoda je Mati njegova dosegla prvi čudež, da je Gospod vodo v vino izpremenil. Vedela je, da težko more pričakovati zaželene dobrote; vendar je upala, ker je poznala Gospodovo Srce. In prejela je, kar je želela.

Žena, ki je dvanajst let bolehal na krvotoku, bila je v svojem zaupanju rešena te dolge nadloge. „Rekla je sama pri sebi: Ako se le njegovega oblačila dotaknem, ozdravljena bom.“ (Mat. 9, 21.) Ozdravljena je bila.

V svojem zaupanju je kananejska žena dosegla tolažbo in pomoč v svoji bridkosti. Gospod njeno zaupanje postavi na hudo poskušnjo — vendar ona ne odjenja; še-le trdnejše zaupa, srčnejše prosi, naj se je Gospod vendar usmili in jej pomaga. Njena zaupljiva

prošnja ni bila zastonj. Kar je želela, prejela je. (Mat. 15, 22.)

V svojem zaupanju izpregledal je slepec. Ko je Gospod šel mimo njega, prosil je in zaupljivo klical. Ko so mu očitali njegovo klicanje, vpil je še bolj na glas: „Jezus, Sin Davidov, usmili se me!“ Gospod se ga je usmilil in mu odprl oči, da je videl. (Luk. 18, 35.)

V svojem zaupanju je bil očiščen gobavi človek. Zaupljivo je klical: „Gospod! ako hočeš, me moreš očistiti!“ Gospodovo Srce je bilo ganjeno in rekel je: „Hočem, bodi očiščen.“ (Mat. 8, 2. 3.)

Zaupajoč je ubogi, z ranami obloženi, od bogatina zavrženi Lazar potrpežljivo prenašal svoje trpljenje. Oziral se je na plačilo, ne zastonj. Ko je umrl, prenesli so ga angelji v naročje Abrahamovo.

Pa čemu še več vzgledov? Nihče ni bil osramočen, kdor je zaupal na Boga. Zatorej opusti vso boječnost, opusti vso nezaupnost. V življenju in v smrti zaupaj na Gospoda, zanašaj se na njegovo presveto Srce.

Molimo.

O Jezus, kako dober, kako sladak si ti! Dobrota, sladkost sama si ti! O Jezus, moj Bog in moj Zveličar! glej,

potolažen sem in nič se ne bojim, zapujoč na tvoje presveto Srce, čegar dobrota je neskončna, čegar usmiljenje je brez nehanja.

Spomni se, o Jezus! ki si krotak in ponižen iz Srca, da nihče ni bil zavržen, nihče zapuščen, kdor se je v kateri koli nadlogi zaupljivo zatekel k tvojemu presvetemu Srcu. S tem zaupanjem potrjen pridem, o Jezus! k tebi; ves v nadlogah in bridkostih se k tebi zatečem ter se z vso svojo revščino izročim tvojemu Srcu. O moj Bog in moj Oče! če sem tudi tvoje najbolj nevredno dete, vendar ne zavrzy me; sprejmi me v svoje Srce in nikdar naj se več ne ločim od tebe. Prosim te, pomagaj mi v vseh mojih potrebah, zdaj in vselej, posebno še ob moji smrtni uri, o predobrotljivi, o preljubeznjivi, o presladki moj Jezus!

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!

30. dan.

Presveto Jezusovo Srce nas uči živeti v božji ljubezni.

1. Ko je neki učenik postavil vprašanje Gospoda, skušajoč ga: „Učenik! katera je velika zapoved v postavi? rekel mu je Jezus: Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega svojega srca, in iz vse svoje duše, in iz vse svoje misli. To je največja in prva zapoved.“ (Mat. 22, 36—38.) Jaz sem Gospod tvoj Bog; jaz sem te stvaril; jaz sem te odrešil.

Zapoved Gospodova je, da ga ljubiš. Mar ni ta zapoved lahka, sladka in zveličanska? Mar ni polna vseh dobrot?

Kaj je pač laže, nego ljubiti? Saj je ljubezen življenje našega srca. Srce tvoje je tako stvarjeno, da ne more živeti brez ljubezni. Gospod ti ga je tako stvaril, da naj ljubi, in da naj ljubi njega samega.

Ti veš, o duša moja! kdo je Gospod; in veš, kakšno je njegovo Srce. Poznaš li na zemlji ali v nebesih kaj, kar bi bilo vredno večje ljubezni, kakor je Srce Gospodovo? Mar ni to presveto Srce sladkost sama?

Vprašaj nje, ki so skusili; vprašaj svetnike, ki so, vsi prevzeti božje sladkosti njegove ljubezni, zapustili in pozabili pozemeljske

stvari ter so imeli za sladko in tolaživno celo to, kar je po natori grenko.

Vprašaj angelje, ki so v ljubezni do Gospoda večno prepolni veselja in radosti.

Kje meniš slednjič dobiti toliko dobrega za časno in za večno življenje? Kaj pa je resnično dobrega, kar ne bi našel v Srcu Gospodovem? Razširi svoje srce in poželi, kolikor le moreš, in nasitijo se ti vse tvoje želje. Ako si želiš miru, tolažbe, čednosti, popolnosti, gotovosti v življenju in v smrti, ali karkoli dobrega: vse dobiš v Srcu Gospodovem, vse prejmeš, ako njega ljubiš.

Zatorej ljubi iz celega srca, ljubi iz vse svoje moči, pa ljubi Gospoda; on je tvoja največja dobrotta. Proč z vso boječnostjo pred kaznijo, proč z vso plašnostjo, ki nadleguje srce; ljubi, in oprostiš se; ljubi, in zveličaš se. Živi odslej življenje resnične ljubezni do Gospoda, kakor se spodobi učencu presvetega Jezusovega Srca.

2. Prva in najnižja stopnja božje ljubezni tirja, da imaš trdno, odločno voljo, spolnovati vse zapovedi, katere vežejo pod velikim grehom, in da prostovoljno nobene ne prelomiš, za nobeno ceno ne.

„Kdor ne ljubi, ostane v smrti.“
(I. Jan. 3, 14.) Življenje in smrt, ljubezen

božja in veliki greh ne moreta skupaj bivati v enem srcu.

Ljubezen se skazuje v dejanju. „Kdor moje zapovedi ima in jih spolnuje, tisti je, ki me ljubi“ (Jan. 14, 21.), pravi Gospod. V tem torej spoznaš, ali res ljubiš Gospoda, če spolnuješ njegove zapovedi.

Ta stopnja ljubezni je vsem potrebna za zveličanje. Ako bi kdo vedel vse skrivnosti, in bi imel vso učenost, in bi svoje premoženje razdelil ubogim, in bi dal svoje telo, da bi gorel, in bi govoril angeljske jezike in bi imel kakoršne koli čednosti: vse to mu ne pomaga v večno življenje, ako nima ljubezni. (I. Kor. 13.)

Tu gre za večno zveličanje. Kdor ljubi očeta ali mater, ženo ali otroka, brata ali sestro, premoženje ali tudi svoje življenje bolj, kakor Gospoda, on njega ni vreden in ne pojde v nebeško kraljestvo. (Mat. 10, 37.) Torej ako hočeš v življenje iti, spolnuj zapovedi (Mat. 19, 17.) in varuj se velikega greha, naj velja, kar hoče.

3. Druga stopnja božje ljubezni pa zahteva tako prisrčno, tako velikodušno ljubezen do Boga, da mu vedno želiš resnično dopasti, in da ga za nič na svetu nočeš razžaliti niti z najmanjšim grehom.

Zares, ako imaš srce, kakoršno naj ima učenec Gospodovega Srca, posvetil boš vse svoje nagnjenje Gospodu, hoteč mu po vsem in v vsem dopasti, pa se boš skrbno ogibal vsega, kar bi mu ne dopadlo.

Premisli, o človek, kakšno bi bilo tvoje življenje, ako bi brez skrbi, za ničemurno čast, za nasičenje svoje spačene nature, Gospoda zasramoval, ranil in žalil z bridkostjo, čeravno bi ga ne križal?

Kaj bi bilo s teboj, ko bi te Gospod ne ljubil nič posebno in bi ne skrbel za te? Kaj vse bi te zadelo, ko bi Gospod opustil to in ono, ne odvrnil tega ali onega, kar te ravno ne pokonča popolnoma?

Ti želiš uživati mir božji, prijaznost, tolažbo in varstvo njegovo? A vedi, z enim samim, tudi majhnim grehom zamašiš studenec vseh teh dobrot.

Od kod je tvoj nepokoj? od kod bridkost, plašljivost, nevarnost? Le od tod in zato, ker nočeš velikodušno darovati tistih darov, katere od tebe tirja božja ljubezen.

Praviš, da je Gospod tvoj Bog, tvoj Oče, tvoj ljubljenec. Ako je pa Gospod tvoj Bog, kje je njegova čast? Ako je on tvoj Oče, kje je ljubezen tvoja? Ako je on tvoj ljubljenec, kje je prisrčnost tvoja?

Ako ti vest očita, da doslej Boga nisi ljubil toliko, vsaj odslej si prizadevaj, ljubiti ga bolj srčno, da dosežeš višjo stopnjo svete ljubezni.

4. Tretja stopnja ljubezni pa zahteva prav čisto in popolno ljubezen, iz katere hočeš in nočeš, kar hoče in noče Bog, da bi bil po vsem božji volji enak. To je popolnost ljubezni, to resnično prisrčno zedinjenje, to življenje svetnikov.

Ta čista ljubezen stori, da sovražiš, kar Bog sovraži, in imaš dopadenje nad tem, kar dopade Bogu. Zakaj čista ljubezen in resnično zedinjenje je v delavnem soglasju ljubečih src. Naj bodo tvoje misli in želje kakoršne koli, ako ne želiš tega, kar želi Bog, ako ne misliš, kar je Bogu ljubo, ako si ne prilastuješ dopadenja božjega, tvoja ljubezen ni čista in zedinjenje z Bogom ni popolno.

Vendar naj te nikar ne moti, ako ti je včasih hudo, zediniti se z božjo voljo, in se ti zdi, da se upira tvoja volja. Če se ravnaš po božji volji, naj se to tudi s trudom godi, hočeš vendar resnično, kar hoče Bog; saj ne moreš nič poželeti zoper svojo voljo. Tako mrzenje izhaja le iz nižjega dela tvojega srca.

5. Čista ljubezen vsestransko zedinjuje, kakor ogenj, ki vse premeni v ogenj. Čisti ljubezni je volja božja nagib, vodilo in namen vsemu, kar stori in pretrpi. Ona vse

čednosti v ljubezen izpremeni in jih vse zaljša s svojo prednostjo. Kdor ima to čisto ljubezen, njemu je vsaka čednost ljubezen, ljubezen pa je zapopadek vseh čednostij.

Ali kdo ima že to visoko stopnjo svete ljubezni, to zedinjenje z Bogom? Prizadevaj si pa vendar ter vadi se, da bo sama ljubezen središče vsega tvojega življenja, vsega tvojega dejanja in vsega tvojega trpljenja. Tudi to stopnjo svete ljubezni dosežeš z božjo pomočjo.

6. O duša moja! le hrepeni po tej ljubezni, ki ima že sama toliko sladkosti v sebi in stori toliko prečudnega. Ona namaka, kar je suhega; ona ozdravlja, kar je ranjenega; ona pripogiba, kar je odrevenelega; ona ogreva, kar je mrzlega; ona prav napeljuje in vodi, kar je v zmoti.

Ljubezen je luč našim srcem; ona je najboljša tolažnica; ona je priljubljen svat naši duši in njena presladka radost. Vsemu delu daje pokoj; vročini je hladilo, bridkosti tolažilo.

Prečudno posvečuje in povzdiguje čiste duše. Spomni se svetega Janeza, ljubljenca Gospodovega, ki je pri zadnji večerji slonel na Gospodovih prsih; na perutih ljubezni se je povzdigoval kakor orel ter je srkal ljubezen božjo.

Glej Marto, ki je stregla Gospodu; milo se je ozirala v njega, kakor cvetlica v solnce,

ter je kazala presladko dišavo vseh čednostij. — Spominjaj se drugih svetih devic, ki so se posvetile Gospodu. V tej sveti ljubezni so se povzdignile nad vse pozemeljsko in dosegle dopadenje božje; postale so veselje angeljem in občudovanje človeškim srcem.

Ta ljubezen pokrije celo veliko število grehov, použije jih ter grešnika izpremeni v svetnika. To nam spričuje Magdalena, katero je čista ljubezen tako izpremenila v novo bitje, da je gorela v serafinski ljubezni. — To spričuje Peter, ki je svoj greh opral z ljubeznijo, da je postal prvak apostolov, najvišji pastir Gospodove čede in prvi vodnik na poti resnične svetosti. — To spričuje Pavel, ki je, v ljubezni ves spreobrnjen, ves goreč prehodil ves svet in je vsa ljudstva vnel s plamenom te ljubezni.

7. O človek! ako se hočeš naučiti ljubezni, ljubi; ako hočeš močno napredovati v vednosti božje ljubezni, ljubi veliko. Ne bodi zadovoljen z ljubeznijo, ki je suha in brez vse gorkote; ampak oživljaj v sebi prisrčno ljubezen. Ni v tvoji moči, da bi čutil to ljubezen; vedno lahko imaš prisrčno ljubezen, ako jo le oživljaš. Oživljaš jo pa, ako pobožno moliš, večkrat prosiš daru ljubezni in njene rasti; ako raji v molitvi svoje srce ogrevaš pred Bogom, kakor da bi se trudil

z umom; ako raji pobožno vzdihuješ k Bogu, kakor da bi le suhoparno premišljeval.

To ljubezen oživljaš, ako si hvaležen za vse dobrote božje, za življenje in ohranjenje, in za vse druge natorne darove; za odrešenje, za poklic, za milost in vse zveličanske pripomočke in za vse čeznatorne darove.

To ljubezen oživljaš, ako imaš vedno pred očmi, kako te mili Bog ljubi, koliko je delal in trpel za te, kaj je dal za te, kaj ti je pripravil tukaj in kaj v večnosti; kako usmiljen, dober in ljubeznjiv ti je bil že tolikrat in ti je še zdaj.

To ljubezen oživljaš, ako premišljuješ, kdo je Bog; glej, angelji in svetniki v nebesih in vsi izvoljenci na zemlji imajo vedno svoje zveličanje v njem. Nebo in zemlja, in vse, kar je, opominja te brez nehanja, da ga moraš ljubiti iz vsega svojega srca, iz vse svoji moči.

M o l i m o .

O Jezus! o ljubezen! kako prečudno sladke božje milosti tečejo iz tvojega Srca! O moj Bog in moj Zveličar! kdo sem jaz in kdo si ti? Mar ni že veliko, o preveč, ako mi le dopustiš, da te smem ljubiti? A glej, ti mi celo za-

poveduješ, naj te ljubim, da ne bi dvomil, da je meni revni stvari pripuščeno, iskati si prostora v tvojem presvetem Srcu. O ljubezen! o čudež ljubezni! o presladki moj Jezus!

Oh, kako bi te ne ljubil? Iz vsega svojega srca, iz vse svoje moči te hočem ljubiti, o moj Jezus! Vse, kar sem, vse, kar imam, vsi tvoji darovi, vse tvoje dobrote, nebo in zemlja, vse me sili, naj te ljubim; najbolj pa me pri-ganjaš k temu ti sam, ki si cilj in konec, ki si vzor in plačilo ljubezni.

O moj Gospod Jezus! to naj bo moja edina želja, to naj bo moja častilakomnost, da se odlikujem v ljubezni do tebe, da se v tem z angelji poskušam. Naj me drugi prekosijo v vseh drugih rečeh, jaz sem zadovoljen, to mi je všeč. Ali da bi me kdo prehitel v ljubezni, s tem ne morem biti zadovoljen, tega ne smem pustiti.

O Jezus, ljubljeneec mojega srca! o da bi mogel tebi biti enak; biti ves

ljubezen, v ljubezni zedinjen s teboj!
 O moj Jezus! kdo mi da moč, da bi
 ves svet vnel z ljubeznijo do tebe, da
 bi srca vseh ljudij napeljal k tebi in
 jih užgal v ljubezni do tebe! Dodeli
 nam, o Jezus! prosimo te, da vsi ži-
 vimo le v tvoji ljubezni in da v tej
 ljubezni uživamo večno zveličanje. Amen.

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca,
 prosi za nas!

31. dan.

Presveto Srce Jezusovo nas uči, vedno hrepeneti po
 čednosti.

1. Naš Gospod Jezus Kristus je vse prav
 storil; vselej je storil le to, kar je bilo po
 volji njegovemu nebeškemu Očetu (Jan. 8,
 29.). Tako je delal Gospod vse svoje živ-
 ljenje. Kdor torej hoče njemu zvesto služiti,
 mora tudi tako živeti, kakor je živel Jezus
 (I. Jan. 2, 6.). Kdor pa obstane, ko Gospod
 gre le naprej, kako bo tak pri njem? Prava
 čednost nikdar ne počiva v življenju; ako
 se poleni in ne napreduje, že je pregrešno,
 mlačnost je.

„Kdor je pravičen, bodi še pravičnejši, in kdor je svet, bodi še svetejši.“ (Skriv. raz. 22, 11.)

Naj je kdo še toliko napredoval v čednosti, on more in mora le še naprej. Saj se še lahko zboljša vsako dobro delo, lahko se tudi namen še bolj očisti v ljubezni, ki je neskončna; tudi vsako delo je v raznih primerljajih lahko popolnejše.

Ako torej preiskuješ samega sebe, dobiš dosti vzroka, da se ponižuješ, ker marsikaj nepopolnega najdeš na sebi. Pa tudi močno te spodbuja, da napreduješ iz ljubezni do Boga, ker vidiš, da Bog ljubeznjivo spozna in dobrotljivo poplača, karkoli je dobrega v tvojih delih; pa tudi prenaša ali odpusti marsikaj pomanjkljivega, ako ga skesano prosiš za to.

2. Svojega napredovanja nikar ne meri po natorni lahkomišljenosti, tudi ne po nekaki občutni pobožnosti ali po natornem nagnjenju; vse to je negotovo, goljufivo. Z gotovostjo napreduješ le toliko, kolikor si prizadevaš, da iz ljubezni služiš Bogu, da velikodušno premaguješ in zatajuješ sam sebe.

Ne bodi zadovoljen samo z natornimi čednostmi; ako čednost izvira le iz nature, ne more pognati cvetja za nebesa, ne obrodititi sadu za večno življenje; zakaj vsak sadež,

katerega ni zasadil nebeški Oče, bo s korenino izruvan (Mat. 15, 13.)

Na poti popolnosti stopaj vedno naprej, da se vadiš v čeznatornih, resničnih čednostih, ki izhajajo iz milosti božje, ki se razvijajo in utrjujejo po večkratnem velikodušnem dejanju, in tako cvet in sad obrodijo za večno življenje.

Ni pa vselej, kar je samo na sebi popolno, tudi že boljše za te; ampak bolj je zveličansko, kar te po božji volji na poti čednosti urnejše dovede do tvojega cilja in konca. Nekateri stavijo svoje napredovanje v mnogotere pobožne vaje, drugi v izvrševanje raznih dejanj. Ali lahko je, da ne napredujejo, da še celo nazadujejo; take zunanje reči namreč niso popolnost sama, ampak le pripomočki do popolnosti; mnogoterost in nepristojnost takih pripomočkov jim pa celo brani, da ne dosežejo svojega namena.

3. To je gotovo, da je popolnejša revna dekla, ki iz ljubezni do Boga stori vse dolžnosti svojega stanú, kakor pa Bogu posvečena oseba, ki noč in dan prebije v molitvi ali celo v solzah občutne pobožnosti, poleg tega pa zanemarja stanovske dolžnosti.

Ako hočeš Bogu dopadljivo spolnovati svoje dolžnosti, moraš jih visoko ceniti in ljubiti; pa ne zato, ker se prilegajo tvojemu

natornemu nagnjenju, ampak ker je tako volja božja, ki požlahtnjuje in zaslužno dela tudi najslabše delo. Ako ne ceniš svojih dolžnostij, jih tudi ne ljubiš; če jih pa ne ljubiš, jih ne boš dolgo zvesto spolnoval. Če um in volja nasprotujeta, namesto da bi se podpirala, ne pojde gladko tvoje dejanje in nehanje.

Ne išči sebe in nasičenja svoje nature, ampak išči le Boga in spolnovanje njegove svete volje. Prav čisto vse, kar ti nalaga stan, opravljaj natančno in srčno, pred očmi imajoč vedno in edino le svoj cilj in konec, in spolnovanje božje volje; spolnujoč svoje dolžnosti pa bodi udan in vselej miren, kedar rabiš pripomočke.

Slednjič pa se navadi, da storiš vse dolžnosti svojega stanu le iz ljubezni do Boga, ki je zmeraj pri tebi in vedno pripravljen, da te vodi in ti pomaga v vseh primerljajih. Ta duh ljubezni ti vse polajša in ti zagotovi stanovitnost.

Kedar pa spolnuješ svoje dolžnosti ali se vadiš v pobožnosti, imej posebno skrb, da opraviš vse dobro. V tem imaš rodovitno polje resničnih čednostij, v tem imaš bogato setev pravega zasluženja. Vedi pa in vzemi si k srcu, da, ako to zanemarjaš, sam sebe slepiš, naj bi storil kaj še tako posebnega,

in nič te ne more posvetiti, ne čudodelnost, ne prerokovanje, ne zamaknjenje ali kakoršni koli darovi.

4. Ako hočeš resnično napredovati v pobožnosti, moraš imeti resnično, delujočo voljo, zakaj popolnost je poleg pomoči božje postavljena na resnično, trdno voljo tvojega srca. Ako tvoje srce nima resnične, trdne volje, ne dovede te k popolnosti noben pripomoček; zakaj k Bogu se ne pride s silo, ampak z močjo svoje volje. Veliko svetnikov je o največjih nasprotnostih s čisto malimi zunanjimi pripomočki doseglo najvišjo stopnjo čednosti, ker je njihovo srce vedno hrepenelo po popolnosti.

„Blagor lačnim in žejnim pravice, ker oni bodo nasičeni!“ (Mat. 5, 6.) Kdor je torej žejen, naj gre k presvetemu Srcu Jezusovemu in naj pije iz studenca žive vode, ki naprej teče v večno življenje. Pojdi torej, o duša moja! in pij iz tega studenca, da okusiš, kako sladko je, Gospodu služiti v ljubezni. Kakor je vsaka jed grenka, ako si pokusil med, tako ti bo grenko vse, kar ti ponuja spridena natora, ako si enkrat okusil sladkost božje ljubezni v Jezusovem Srcu.

Moli torej, moli prisrčno, da od zgoraj razsvetljen spoznaš veliko veljavo popolnosti

in vedno vneto hrepeniš po njej. Pa tudi premišljuj, koliki in kako mogočni so nagibi, da brez nehanja napreduješ v popolnosti.

5. Kateri pa so ti nagibi? — Premišljuj, kdo je on, kateremu služiš; kako ljubeznjiv je zavoljo svoje neskončne popolnosti, ki vnema vsa srca nebeščanov. To te bo nagibalo k ljubezni. Spominaj se vsakovrstnih dobrot, katere ti je Bog že skazal v svoji ljubezni in, ako nisi izgubil vsega občutka, ljubil ga boš z novo hvaležnostjo. Potem pretehtaj težo in šteje število svojih grehov, katere ti je Bog odpustil z očetovskim Srcem; pa premisli, bodeš li kedaj zadostil iz ljubezni do njega.

Pomisli veliko in vedno nesrečo tistih, ki tavajo v grehah ali v mlačnosti; pa tudi premišljuj neizrečeno srečo njih, ki Bogu služijo v zvesti ljubezni. Premišljuj prečudno lepoto čednosti, pa tudi neizmerno hudobijo pregrehe. Kakor čednost človeka stori tovariša angeljem, tako ga pa pregreha stori enakega satanu. Premišljuj, kako kratko je sedanje in kako neskončno dolgo prihodnje življenje; kajti gotova je smrt in negotova smrtna ura. Pa tudi dobro preudari z umom in srcem, kaj je, večno goreti v peklu, in kaj je, večno se veseliti v nebesih; pomisli, da te eno gotovo zadene. Ako si z večkrat-

nim pazljivim premišljevanjem prisvojiš to misel, da ti je vedno v spominu, urno boš napredoval v popolnosti.

6. Ali človek, nestanoviten kakor je, nahaja zadržke, opovery v tem napredovanju. Da ne gre naprej, ampak celo nazaj, kriv je večjidel sam, ker zanemarja svoje duhovne vaje; tako se ohladi ljubezen do Boga v njegovem srcu; ali pa marsikaj privoli svoji natori, da se ne zataji in ne premaga v eni ali drugi stvari.

Drugi sicer ne zapustijo poti napredovanja, pa se raznoterno obotavljajo na ti poti. Tako obstajajo in ne gredo naprej, ki čas tratijo s tem, da si srečo voščijo zavoljo že storjenega pota. Ti, o duša moja! ne delaj tako. Pozabi, kar je za teboj; saj veš, komu je vse izročeno; hiti neutrudno naprej, da dosežeš svoj namen.

Drugi zopet ne pridejo naprej, ker so preboječi, kakor da bi pri vsaki stopinji premišljevali, kam in kako naj stopijo. Ti pa se ne zanašaj na-se, ampak le na Boga, in ko si po moči prizadevaš, hiti v nagibu božje ljubezni naprej in stopaj srčno čez vse spotike, da prideš do konca.

Druge spet opoverya to, da si domišljujejo nasprotnosti in težave, na katere morebiti nikoli ne naletijo; z njimi se plašijo in

begajo svoje srce, da si iz same boječnosti ne upajo skoraj stopinje storiti naprej.

Ali, duša moja, vsak dan ima svojo nadlogo; zato hodi danes srčno naprej, in juternji dan prepusti Bogu; bo že on za-nj skrbel.

7. To vedi, da te vedno tlači tvoja natorna teža ter te vleče v nekak lenoben pokoj. Zato moraš svoj sklep večkrat ponoviti z ognjem svojega duha in se utrditi z novo srčnostjo. Resnična, odločna volja doseže z veselim in zvestim delovanjem v nekaterih tednih toliko stopnjo popolnosti, do katere lenoben človek stokaje in vzdihovaje ne dosepe niti v mnogih letih.

Ako se lenobi natore udaš, in odstopiš od resničnega hrepenenja po popolnosti, ne dosežeš nič, kar pristoja učencu Gospodovega Srca, onemoreš, padeš v pregreške, in postaneš reven in nesrečen.

Ako si pa trdno sklenil, zmeraj napredovati, lahko si vesel; zakaj že tvoja dobra volja je gotovo znamenje prijateljstva božjega. Gotovost tega prijateljstva pa je presladka, zares imenitna tolažba.

M o l i m o .

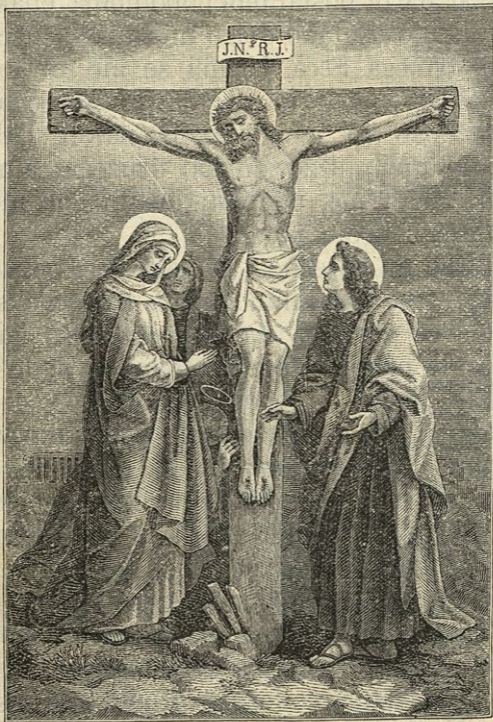
O presladki Jezus! ti najboljši učenik, ti ogledalo vseh čednostij! zares me je sram, da si doslej nisem priza-

deval, da bi postal tebi popolnoma enak, akoravno že tako dolgo mislim biti učenec tvojega Srca. Usmili se me, o Gospod, in ne pripusti, da bi se udal mlačnosti in lenobi svoje nature, ali da bi me zadrževalo kaj družega; ampak zbudi me, podpiraj me in sili me naprej s svojo pomočjo.

Daj mi gorečnost svojega Srca; užgi moje srce s tistim ognjem, katerega si na svet prinesel, da te pristrčnejše ljubim, te popolnejše posnemam, in se tesnejše sklenem s teboj. Prenovi me vsega skoz in skoz. Odvzemi mi natorno revščino in zaspanost, in napolni me s svojim Duhom, z Duhom vedno goreče, vedno vesele ljubezni, da ne zabredem v mlačnost; naj me vedno milo, pa močno vleče, da zmeraj popolnejše posnemam tebe, ki si edino prava pot, cilj in konec večnega zveličanja. Amen.

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!

Dopolnjeno je! *Jan. 19, 30.*

II. del.

Pobožna opravila.

Jutranja molitev.

Kedar vstaneš, pokrižaj se in reci:

Moj Bog, molim te; ljubim te iz celega srca! Zahvaljujem te za vse dobre, katere si mi že skazal; posebno še zato, ker si me to noč tako milostno obvaroval.

Vse, kar danes storim ali pretrpim, darujem ti že zdaj. Vse svoje dejanje in trpljenje zedinjujem s trpljenjem Jezusovim in s trpljenjem ljube Matere Božje ter želim zadobiti vse odpustke, katerihkoli se le morem udeležiti.

Za trdno obetam, da se hočem danes varovati posebno tega greha . . . (ta sklep stori zlasti z ozirom na tisti greh, v katerega največkrat padeš). Prosim te, o Bog, zavoljo Jezusa mi dodeli svojo pomoč, da stanoviten ostanem. Tudi sklenem, da se hočem v vseh bridkostih udati tvoji presveti volji. V vsaki težavi hočem vzdihniti: Gospod, tvoja volja naj se zgodi!

O moj Jezus, ti me danes vladaj; o preblažena Devica Marija, zakrij me pod svoj materni plašč; in ti, nebeški Oče, pomagaj mi iz ljubezni do Jezusa in Marije! Moj angelj varih, vsi moji zaščitniki, prosite za me!

Oče naš . . . Češčena si Marija . . . Verujem . . .

Ako utegneš, moli še naslednje molitve:

Jutranje pozdravljenje Jezusovega Srca.

Pozdravljam in hvalim te, o pre-sladko in preljubeznjivo Srce Jezusovo! Ti bogati studenec vseh milostij, iz ka-

terega tečejo vse dobrote v nebesih in na zemlji. Iz vse moči svojega srca te zahvaljujem, da si se v svoji ljubezni mene spominjal to noč ter si mi poslal svojega angelja, da me je varoval in ohranil. Zdaj, o edina moja ljubezen, ponudim ti svoje revno srce v jutranji dar, in to tako zvesto, kolikor premorem. Priporočam, potapljam in zaklepam ga v tvoje presladko Srce, da ga ta dan obvaruješ vsega hudega, da ga podpiraš s svojo močjo in da ga z ognjem svoje ljubezni tako vnameš, da te vedno bolj in bolj ljubim na vekomaj.

Darovanje svojega srca Jezusu.

Gospod, glej na moje srce! Z odločno voljo ti ga darujem in te prosim, da ga opereš v presveti vodi svoje prečeščene strani, napolniš s predrago krvjo svojega Srca in ga presrčno zediniš s seboj s sladko vezjo svoje neizrečene ljubezni. (Sv. Gere.)

Hvala Božja.

O Bog mojega življenja, ne vem, kako bi te vredno mogel hvaliti; ne vem, kako bi tebi, ljubljenec moj, povrniti mogel vse dobrote, ki si mi jih dodelil; zato sebe v tebi in tebe v sebi darujem tebi, o moj predragi Jezus, v žgavni dar hvale in zahvale. Saj nimam drugega nič, kakor le to, kolikor v tebi živim. Samo to tudi tebi darujem. Ti si mi življenje, in ti mi zadostuješ. Ti si moja čast, ti moja slava; tebi bodi hvala in zahvala! O kdaj sežgem vso notranjost svoje duše na oltarju tvoje ljubezni? Kdaj vnamem svoje srce s tistim ognjem, ki neprenehoma v tebi gori? In kdaj podam samega sebe tebi v žgavni dar hvale? Tebe naj hvali in povelečuje vsa moč mojega duha; tebe naj slavi vsa moja duša! V tebi naj se veseli in raduje vse moje poželenje, zakaj ti sam si hvale vreden in častitljiv vekomaj! O kdaj vendar

stopi moja duša pred té, da te bom hvalil z zveličanimi duhovi, in kdaj bom pred tvojim presladkim obličjem vso večnost radostno klical: »Svet, svet, svet si ti, o moj Bog in Gospod na vekomaj!« Amen.

Pozdravljenje Matere Božje.

Bodi mi pozdravljena, o Marija, kraljica vse dobrote, ti oljka usmiljenja, po kateri nam je došlo zdravilo življenja, ti deviška Mati Božjega Sina, po kateri nam dohaja milost nebeškega razsvetljenja; bodi mi pozdravljena! Kakor si po svojem Sinu postala Mati vsem ljudem, katerim je ravno ta tvoj edini Sin brat; tako sprejmi tudi mene nevrednega zavoljo njegove ljubezni pod plašč svoje materne skrbi. Podpiraj, ohranjuj in oživljaj mojo vero, utrjuj moje upanje in vnemaj mojo ljubezen ter bodi tako mati moji veri, mojemu upanju in moji ljubezni, da si mi vedno moja presrčno ljubljena Mati, da vse

življenje vedno skrbiš za me, ob moji zadnji uri pa me sprejmeš v svoje matrne roke. Amen.

K svojemu angelju varihu.

Moj ljubi, sveti angelj varih! bodi čuvaj in varih moji duši. Prosim te, varuj jo vsega greha. Vodi moje molitve, moje delo in moje trpljenje; vodi me povsod, v delu in trpljenju. Nosi vse moje dejanje in nehanje pred obličje božje, da bo njemu v češčenje in dopadenje. Amen.

Vzdihljej k Jezusu.

O moj presrčno ljubljeni Jezus! prvi vzdihljej tega dneva pošiljam skoz oblake k tebi tja gori v nebesa in te prosim, kolikor le premorem: ti sam vse delaj v meni in zedinjуй vse moje dejanje s svojim presvetim dejanjem, da bo dopadljivo tvojemu nebeškemu Očetu in njemu darovano v vedno češčenje. Amen.

Dober namen.

O moj Bog in Gospod! iz ljubezni do tebe sklenem, to je moja resnična volja, da hočem danes in vse dni svojega življenja vsa svoja notranja in zunanja dejanja, vse svoje misli in želje, vse svoje molitve in pobožnosti, vse svoje delo in opravilo, vse svoje skrbi in težave, vse svoje dejanje in nehanje vedno in vselej opravljati zedinjeno s tvojimi božjimi deli; in to vse s tistim namenom, ki je po tvoji presveti volji in tebi najdopadljivejši. Vse to hočem storiti in spolniti z istim namenom in ravno tako popolnoma, kakor je tvoj Božji Sin, Jezus Kristus, opravil vsa svoja božja in človeška, notranja in zunanja dejanja v tvojo čast in v naše zveličanje. Odpovem se vsaki časti, vsaki tolažbi, ter ne želim družega, kakor le edino tvoje najvišje dopadenje; le to še ponižno prosim, da vse moje dejanje vedno spopolnuješ s svojo pomočjo. Slednjič vse to po Marijinih ro-

kah darujem za uboge duše v vicah.
Amen.

Da ostane ta dobri namen ves dan veljaven, reci večkrat čez dan:

Moj Bog! jaz vedno ostanem pri tem, kar sem zjutraj sklenil; pomagaj mi, da tudi vse dopolnim!

Zaveza z Bogom.

O vsegamogočni Bog! iz ljubezni do tebe in v pristrčni želji, da bi tebe ves dan hvalil brez prenehanja, storim vpričo vseh nebeških prebivalcev to zavezo s teboj, naj bodi od sedanje ure do juteršnjega dneva, in vse dni mojega življenja, vsak udarec mojega srca in vsako utripanje vseh mojih žil znamenje hvale in poveličevanja tvoje neskončne veličasti; naj pomeni, kakor da bi zaklical: Svet, svet, svet je Gospod Bog Sabaot. Kolikorkrat moje srce udari, naj vsak mig in vsak udarec ponovi ta slavni klic, katerega Serafini in Kerubini v nebesih neprenehoma pojejo v tvoje poveličanje.

Darujem in posvečujem ti torej svoje srce in vse ude svojega telesa, vse udarce in migljaje, da tako nikdar ne jenjam te častiti in hvaliti, in ti dajem toliko novih dokazov in znamenj svoje ljubezni. Da ti bode dopadljivo to moje češčenje, sklenem ga s tistim poveljevanjem in s tistim slavljenjem, s katerim sam sebe poveličuješ ti trojedini Bog, ter te ponižno prosim, da dobrotno sprejmeš te moje želje in jih podpiraš s svojo pomočjo. Amen.

Izročanje sveti družini.

Jezus, Marija in Jožef! vam izročim svoje srce in svojo dušo.

Jezus, Marija in Jožef! pridite mi na pomoč v moji poslednji smrtni sili.

Jezus, Marija in Jožef! z vami se naj v miru loči moja duša.

(Vsakokrat 300 dnij odpustka za vse tri vzdihljeje; za vsak vzdihljej posebej 100 dnij. Pij VII. 1807.)

Večerna molitev.

Preden se vležeš, izprašaj svojo vest. Namreč najprej zahvali Boga za prejete dobre; potem premisli: kaj si čez dan delal? kje si hodil? s kom občeval? kaj vse si govoril? kaj pregrešnega mislil? Potem pa obžaluj svoje grehe in obudi naslednje čednosti:

Vera.

Moj Bog! ti si nezmotljiva resnica. Verujem vse, kar mi tvoja sveta cerkev verovati zapoveduje; zato ker si jej ti razodel. Verujem, da si ti moj Bog, stvarnik nebes in zemlje; da pravične v nebesih plačuješ, hudobne v peklu vekomaj kaznuješ.

Verujem, da si edini Bog, trojen v osebah: Oče, Sin in sveti Duh. Verujem učlovečenje in smrt Jezusa Kristusa. Verujem vse, kar sveta cerkev veruje. Zahvaljujem te, da si me h krščanstvu poklical in obetam, da želim v tej sveti veri živeti in umreti. Amen.

Upanje.

Moj Bog! trdno se zanašam, da spolniš svoje obljube; ker si vsegamo-gočen, zvest in usmiljen. Po zasluženju Jezusa Kristusa upam odpuščanje svojih grehov; upam vedno stanovitnost in večno zveličanje Amen.

Ljubezen.

Ker si neskončna dobrota in neskončne ljubezni vreden, o moj Bog! ljubim te iz vsega srca in čez vse. Iz ljubezni do tebe ljubim tudi svojega bližnjega.

Iz srca obžalujem vse svoje grehe, ker sem z njimi tebe razžalil, o neskončna dobrota! Bolj mi je žal, kakor da bi pretrpel vse hudo. S tvojo pomočjo, katere zdaj in vedno prosim, trdno sklenem, rajši umreti, kakor še kedaj tebe razžaliti. Zato hočem v življenju in ob smrtni uri svete zakramente prejeti. Amen.

Pozdravljenje Matere Božje.

O Marija, moja preljubeznjiva Mati! bodi mi presrčno pozdravljena! V tvoje materno varstvo izročam svojo dušo in telo. Varuj me pred vsem zalezovanjem hudobnega duha nocoj to noč, zmeraj in ob moji smrtni uri. Skaži, da si moja Mati zdaj in vselej in na vekomaj. Amen.

Izročanje presvetemu Jezusovemu Srcu.

Presladko Srce Jezusovo, ti premilo počivališče vsem ljubečim dušam! Tebi izročim to noč svoje telo, svojo dušo in svoje srce, da me obvarujes vseh nespodobnih čutov in vsega zalezovanja hudobnega duha. O preljubeznjivo Srce Jezusovo, ti studenec vse slave presvete Trojice, prosim te, hvali in slavi to noč za me neskončno bitje božje. Kolikokrat to noč udari moje srce, tolikokrat počasti in hvali presveto Trojico in sprejmi milostljivo vsak moj oddih v večje počesčenje presvetega Boga. Amen.

Ve pa, svetlo lesketeče zvezde, ki vedno svetite v slavo božjo, vas povabim, da ve, ko jaz mirno spavam, namesto mene častite in hvalite Boga. Radujte se in pojte Najvišjemu, ljubljencu mojega srca, hvalno pesem: Živi in kraljuj večni Bog! bodi ti edini, sveti, češčen in hvaljen na vse večne čase!

In ti, o premili Bog, ne zavrzi te moje želje; ampak naj ti dopade to hrepenenje mojega srca. V svoji vesoljni ljubezni poglej nepreštete zvezde in milostno sprejmi češčenje, katero skazujejo tvojemu veličastvu. Oj da bi vse zvezde, pa vse tvoje stvari bile sama srca, ki bi gorela v ljubezni do tebe in se použila v tvoji ljubezni. Amen.

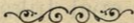
Dober namen, preden se vležeš.

Moj Gospod, Jezus Kristus! sprejmi moje spanje v tisti ljubezni, s katero si posvetil svoje počivanje, ko si v svoji človeški natori spal tukaj na zemlji, v čast Bogu Očetu in v zveličanje vsega

sveta. Prosim te, pomagaj mi, da bo moje spanje v tvojem varstvu čisto in neomadeževano, da te v jutro častim in hvalim s čistim srcem in neomadeževanim telesom. Amen.

Prošnja za okrepčevalen pokoj po noči.

O preusmiljeni moj Zveličar! zavoljo nerazumljive radosti, s katero si od vekomaj sem počival v naročju svojega nebeškega Očeta, zavoljo mirnega bivanja v naročju preblažene Device in zavoljo vsega svetega veselja, katero si kedaj imel v kateri koli duši, napolnjeni s tvojo ljubeznijo, te prosim, da mi ljubi pokoj podeliš to noč, ne v mojo zložnost, ampak v tvojo čast, da ponovim moči svojega utrujenega telesa, da zamorem delati dobro in spolnovati svoje dolžnosti. Amen.

Prva sveta maša.

Zložena iz molitev raznih svetnikov.

Pristop.

O Bog, Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa, Bog očakov, prerokov, mučnikov, devic in vseh, ki te spoznavajo, k tebi vzdihujemo; o neskončno veličastvo, ki si se nas usmilil v času in nam poslal svojega edinorojenega Sina, Boga Gospoda, Zveličarja našega, ki je spočet od svetega Duha, oznanjen po angelju, rojen iz Marije Device, po katerem si nas odrešil večnega pogub-

ljenja! Po njem, tvojem Edinorojencu, te prosim, o nebeški Oče! pridi mi na pomoč in ne sodi me po mojih delih! Tvojih zapovedij nisem spolnoval! Usmili se me, prizanesi mojim grehom, dodeli mi duha pokore! Kakor je David molil: »Po obilnosti svojega usmiljenja izbriši mojo hudobijo!« tako kličem tudi jaz veličastvo tvoje, da mi odpustiš vse grehe moje.

Dodeli mi, da v živi veri, s čistim srcem in s stanovitno pobožnostjo opravljam dela svete ljubezni in zvest ostanem tvoji cerkvi, da uidem kazni in večnemu ognju, katerega si pripravil hudobnim. To te prosim po našem dobrotljivem in češčenem Zveličarju, Jezusu Kristusu, po katerem naj ti bo čast in hvala, slava in zahvala na vekomaj! Amen. (Molitev sv. Ciprijana.)

Glorija.

Čast Bogu na visokosti in mir ljudem na zemlji, ki so svete volje! Hva-

limo te, častimo te, molimo te, povišujemo te, zahvaljujemo te zavoljo tvoje velike slave. Gospod Bog, nebeški kralj! Bog, vsegamogočni Oče! Gospod, edino-rojeni Sin, Jezus Kristus! Gospod Bog, Jagnje Božje! Sin Očetov! Ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas! Ki odjemlješ grehe sveta, vsprejmi našo molitev! Ki sediš na desnici Očetovi, usmili se nas! Ker ti sam si svet, ti sam Gospod, ti sam Najvišji, Jezus Kristus, s svetim Duhom v veličastvu Boga Očeta. Amen. (Cerkvena molitev.)

Predobrotljivi Jezus, Beseda Očetova, podoba veličastva Očetovega, v katero angelji radostno gledajo, uči me, da spolnujem tvojo voljo. Naj me vodi tvoj sveti Duh, da pridem v tisti presrečni Jeruzalem, kjer je večni dan, kjer vlada en duh med vsemi božjimi otroci, — da pridem v mesto svetega miru, nerazrušljive gotovosti in gotove večnosti, — da pridem v kraj večnega pokoja in mirne sreče, srečne ljubeznji-

vosti in ljubeznjivega veselja, kjer ti, o Gospod, z Očetom in svetim Duhom živiš in kraljuješ na vekomaj. Amen. (Molitev sv. papeža Gregorja.)

Branje.

Naj utihnejo vse stvari pred teboj, o Gospod! ti sam pridi in govori moji duši; glej, duša, tvoja služabnica, poslušaj. Navdaj me z gorečnostjo prerokov, z ljubeznijo apostolov, in sam dopolni v meni, kar si po njih govoril in obljubil! Razsvetluj me, o Gospod, in hrani me milostno, dokler vzdihujem v ječi te umrljivosti; zakaj silno potrebujem razsvetljenja in hrane! Tvoja sveta beseda naj mi bo svetilo, ki sveti mojim stopinjam, in tvoje presveto Rešnje Telo naj mi bo hrana, da ne omagam na svojem popotovanju, ampak srečno pridem k tebi! Amen. (Molitev sv. Frančiška Sal.)

Sveti evangelij.

O Gospod, Jezus Kristus, Beseda Očetova, ki si prišel na svet, da rešiš

grešnike; prosim te, po svoji veliki milosti poboljšaj moje življenje, stori popolnejše moje dejanje in uredi moje nagibe. Odvzemi mi, kar je meni škodljivega in tebi nedopadljivega, in dodeli mi, kar ti spoznaš, da je meni koristno. Kdo bi očistil, kar je nečisto spočetega, kakor le ti edini. Saj le ti, o Bog neskončnega usmiljenja! si edini, ki grešnike opravičuješ in v hudobiji zamrle obujaš k življenju. Jaz vzdihujem k tebi, stegni roko svojega usmiljenja nad me in zatri v meni, kar bi ne dopadlo tvojim presvetim očem. Gospod, ti imaš zdravje in bolezen; zdrave ohrani in bolne milostljivo ozdravi. Amen. (Molitev sv. Avguština.)

Vera.

O začetek in izvirek naše vere, dodeli mi živo, trdno, delavno in popolno vero! Daj mi tako vero, katero ti imenuješ veliko in katera vse zamore doseči, da se vselej in povsod ravnam po njej! Obvaruj me vseh lažnjivih

mnenj človeške modrosti, katera bi kaj kaliti mogla modro podložnost mojega uma pod tvojo neskončno modrost. S to sveto vero mi dodeli tudi dar vednosti, modrosti, sveta in umnosti, da vedno popolnejše verujem. Pomagaj mi milostno, da hodim vedno za to sveto lučjo, ne pa po svoji slabi in zmotljivi pameti. Potrди mojo voljo, da s tvojo pomočjo stanovitno izvršujem ta sveti sklep. Amen. (Molitev sv. Terezije.)

Darovanje.

Gospod, sveti Oče, ki si po svojem Sinu, Jezusu Kristusu, postavil daritev nove zaveze, ki jo je sveta cerkev prejela od apostolov in ti jo daruje po vsem svetu; prosim te, sprejmi milostno ta prečeščeni dar v zveličanje svojega ljudstva, katero si odrešil s predrago krvjo svojega edinorojenega Sina. Po tej daritvi, katero je on sam krvavo za nas opravil na oltarju svetega križa, darujem ti svojo dušo, svoj spomin,

svojo pamet, svojo voljo, svoje telo, svoje znance in prijatelje in vse, kar koli imam. Dodeli mi, da od tebe prejete darove prav rabim po zapovedi tvoje božje volje. Amen. (Molitev sv. Ireneja.)

Bodi pozdravljena, zveličanska daritev, za me in za ves človeški rod darovana na oltarju križa! Bodi pozdravljena preblaga in predraga kri, ki je tekla iz ran mojega križanega Gospoda Jezusa Kristusa in je odvzela grehe sveta! Spominjaj se, o Gospod, svoje stvari, katero si odrešil s svojo krvjo! Žal mi je, da sem grešil; prisrčno želim poravnati, kar sem hudega storil! Odvzemi mi, o predobrotljivi Oče! vse moje krivice in pregrehe, da bom na duši in na telesu očiščen in tako pripravljen, vredno sprejeti presveto hrano. Naj mi bo ta vsa duhovna jed v odpuščenje vseh mojih grehov, v popolno očiščenje mojih slabostij, v obrambo pregrešnih mislij. Naj prenovi vse moje notranje mišljenje; naj mi bo zveli-

čanska pomoč, da delam le, kar je tebi dopadljivo. Naj mi bo v zanesljivo, gotovo brambo zoper vse zalezovanje hudobnega duha na duši in na telesu. Amen. (Molitev sv. Ambroža.)

Predglasje.

Hvalim, slavim in častim te, o preljubeznjivi Jezus! Zedinim se s tisto neizrekljivo slavo, s katero ti hvališ prečeščeno Trojico in s katero ona tebe poveljuje, in katera se potem razliva na preblaženo Devico Marijo, in na vse angelje in svetnike, ki tvoje častito veličanstvo neprenehoma poveljujejo, molijo in z združeno radostjo slavijo z nam nerazumljivo hvalo. Zato te prosim, dovoli nam, da tudi mi svoje glasove združimo z njimi in v ponižnosti kličemo: Svet, svet, svet je Gospod Bog Sabaot! Nebo in zemlja sta polna njegovega veličastva! Hosana na višavi! Češčen bodi, ki pride v imenu Gospodovem! Hosana na višavi! (Molitev sv. Mehtilde.)

Sveto.

Svet si, o Gospod, ti kralj vseh časov in delivec vse svetosti! Tvoja je vsegamogočnost, s katero deliš svoje svete darove! Svet je tvoj edinorojeni Sin, naš Gospod in Zveličar, Jezus Kristus, ki je prečudno iz tebe rojen pred vsem časom! Svet je z obema vred tvoj sveti Duh, ki pregleduje neizmerne globočine tvoje večnosti in posvečuje vse, kar je svetega v nebesih in na zemlji. (Molitev sv. Germana.)

Pred povzdigovanjem.

Vzdihujem k tebi, o premili Oče, po njem, ki je naš višji duhovnik in naša daritev. Naj mi bo ta presveta daritev v močno zdravilo vsem mojim dušnim ranam. Naj mi bo v zmagovalno dopolnjenje vseh čednostij in v gotovo brambo zoper vse nevarnosti v življenju in v smrti! Pa ne samo meni, ampak vsem naj bo v odpuščenje grehov in v večno življenje! Ker ne le

za-se, ampak po zapovedi tvoje ljubezni prosimo za vse naše brate in sestre! (Molitev iz obredov sv. Jakoba.)

Spomni se, o Gospod, vseh svojih vernih in usmili se krščanskega ljudstva; ohrani duhovski stan in vse duhovne družbe v svoji sveti službi. Potrди vse, ki se trudijo; tolaži žalostne; dodeli bolnim zdravje dušno in telesno; pre-skrbi uboge in potrebne z vsem, kar jim je v tem življenju koristno. Pripelji popotne srečno nazaj na njihov dom. Povrni obilno, kot dober Oče, s svojo milostjo vsem, katere smo kaj razžalili, pohujšali ali kakor si bodi kako po-škodovali. Poboljšaj vse, ki so se kaj zmotili ali pregrešili. Spreobrne neverne k pravi veri; pripelji krivoverce k edinosti svete cerkve in pokaži jim luč resnice. Nakloni grešnike k pravi po-kori in dodeli pravičnim, da stanovitni ostanejo v svojih trdnih sklepih. Dodeli vse dobro našim starišem in znancem, našim dobrotnikom, prijateljem in so-

vražnikom in tudi njim, ki za nas molijo, ali so se naši molitvi priporočili. Varuj jih vsega hudega in potrdi jih, da do konca stanovitni ostanejo v tvoji službi in da po tem revnem življenju pridejo v svojo pravo domovino k tebi, večnemu plačilu in v neskončno slavo vseh svetnikov! (Molitev sv. papeža Martina.)

Vzdihujemo k tebi po priprošnji tvojih svetnikov, katerih se spominjamo pri tej presveti daritvi, zlasti presvete, neomadeževane in prečastite nebeške kraljice; potem po priprošnji vseh starih očakov in tudi svetih apostolov, mučenikov, spoznavalcev in vseh svetnikov, da nam odpustiš naše grehe, ki si sam svet in rad uslišiš prošnje svojih svetnikov. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen. (Molitev iz obredov sv. Bazilija.)

Med povzdigovanjem.

Pobožno te molim, o skriti Bog, živi kruh, ki svetu življenje daješ. O

daj, da moja duša v tebi živi in da po tej presladki hrani vedno hrepeni!

O Gospod Jezus, ti premili pelikan, operi me nečistega v svoji kervi; ker z edino kapljico zamoreš izbrisati grehe celega sveta.

O Jezus, katerega tukaj zakritega molim in gledam, prosim te, dodeli mi, kar moja duša toliko poželi, da enkrat gledam v tvoji slavi tvoje odkrito obličje! (Iz pesmi sv. Tomaža Akvinskega.)

Po povzdigovanju.

Molim te, o presladki Jezus, moj Zveličar, ki na tem svetem oltarju bivaš kot naš resnični višji duhovnik in kralj! Iz cele duše te hvalim, ker si s svojim križem in s krvavo daritvijo svojega telesa in svoje krvi me odrešil in me tako spravil z nebeškim Očetom. Po neizmernosti tvoje ljubezni te prosim, naj se udeležim s tvojo cerkvijo vseh milostij, katere si nam prislužil s svojo spravno smrtjo, s svojim častitim vsta-

jenjem in z zmago svojega čudnega vnebohoda.

Oči moje duše te gledajo, o Gospod! v podobah, kateri tvoje veličastvo prikrivajo telesnim očem. Trdno verujem, da ti, Odrešenik sveta, ti večna resnica si v tej presveti hostiji resnično pričujoč s svojo božjo in človeško natoro, in da se v tem kelihu pretaka ravno tista kri, katera je za nas tekla na svetem križu.

O moj Bog, kakor si izpremenil ta kruh in to vino, izpremeni tudi mene z močjo svoje ljubezni tako vsega, da mi ostane le zunanost, sicer pa da bom iz nečistega zdaj čist, iz jezavega potrpežljiv, iz zdražljivega miren, iz napuhnjenega ponižen, iz nehvaležnega hvaležen, iz opravljivega ljubeznjiv, iz lahkomišelnega in lenega bogoljuben in zvest kristjan. Amen. (Molitev sv. Frančiška Sal.)

K očenašu.

Oče naš, prevzvišeno veličastvo in kralj vseh kraljev, ki si v nebesih, ka-

mor naj se povzdigujejo vse naše misli! Posvečeno bodi v nas tvoje ime, ki je večno sveto v sebi. Pridi k nam tvoje kraljestvo, kraljestvo tvoje milosti in ljubezni, da izvrže kneza tega sveta. Zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih, tako na zemlji; saj je največje veselje angeljev in so želje vseh svetnikov, da bi se spolnila vselej tvoja volja, ki je izvir nebeške radosti. Daj nam danes naš vsakdanji kruh, da z njim okrepčani zvesto spolnujemo tvojo božjo voljo. Odpusti nam naše dolge, da pristopimo potolaženi in zaužijemo kruh življenja. Odpusti nam, o Gospod, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom; saj radi odpustimo iz ljubezni do tebe vsem, ki so nas razžalili, ker s tako majhno ceno zadobimo odpuščenje svojih brezštevlnih grehov. In nas ne vpelji v skušnjava, ker slabe stvari, ki smo, nikakor ne moremo sami iz sebe premagati skušnjav. Temuč reši nas hudega, kar smo zaslužili s svojimi pre-

grehami, da resnično rešeni in prosti z veselim srcem do konca svojega življenja služimo tvojemu božjemu veličastvu. Amen. (Očenaš sv. Bonaventure.)

Jagnje Božje.

O Jagnje Božje, usmili se nas, in daruj se svojemu nebeškemu Očetu za nas v svoji ponižnosti in v svoji potrpežljivosti, da dosežemo vse čednosti, katerih nam manjka!

O Jagnje Božje, usmili se nas in daruj se za nas svojemu nebeškemu Očetu v vsi bridkosti svojega trpljenja, v popolno spravo naših grehov!

O Jagnje Božje, usmili se nas in daruj se za nas Bogu Očetu z vso ljubeznijo svojega božjega Srca v zadoštilo vseh dobrih del, katerih nam manjka! Amen. (Molitev sv. Mehtilde.)

Molitev za mir.

Blagoslovi, Gospod, svojo cerkev, ki je bila od začetka in bo do konca

časov! Blagoslovi vsa ljudstva in vse soseske! Pošlji ljubi mir z nebes našim dušam; dodeli mir svoji sveti cerkvi! Daj, o Gospod, mir našim kraljem, duhovnim in deželskim oblastnikom in vsem njihovim podložnikom. O kralj miru, ki nam vse daješ, ohrani nas vse v svetem miru; ker razun tebe ne spoznamo nobenega Boga; saj imenujemo in kličemo le tvoje ime; da naše duše v tvojem Duhu živijo in da smrt greha ne napade nas, tvojih služabnikov in služabnic. Amen. (Iz maše Etijopcev.)

Sveto obhajilo.

Duša Kristusova, posveti me! — Telo Kristusovo, reši me! — Kri Kristusova, napoji me! — Voda strani Kristusove, operi me! — Trpljenje Kristusovo, potrdi me! — O dobrotljivi Jezus, usliši me! — V svoje rane zakrij me! — Od tebe ločiti se, ne pusti me! — Pred hudobnim sovražnikom varuj me! — Ob uri moje smrti pokličiči me! —

K tebi priti povabi me! — Da s tvojimi svetniki bom hvalil te! — Od vekomaj do vekomaj. Amen. (Molitev sv. Ignacija Lojolana. — 300 dnij odpustka vsakokrat; po prejetem sv. obhajilu pa 7 let.)

Po svetem obhajilu.

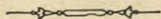
O Gospod Jezus Kristus, Beseda Božja, Sin Očetov, ki si s svojim zveličanskim trpljenjem pretrgal vse vezi naših grehov, razsvetli nas z lučjo svoje milosti in odvzemi nam vse naše grehe! Saj si nam usmiljen in milostljiv Gospod, naš Bog, ki ne poznaš maščevanja in si poln usmiljenja, resnično svet in pravičen. O vodi nas, Gospod, po poti svojega usmiljenja in raztrgaj vse vezi naših hudobij!

Gospod Bog, nebeški Oče, ker smo pred teboj grešili vedoma ali nevedoma, v hudobiji ali v lahkomišljenosti svojega srca, v nečistem nagnjenju, v dejanju, z besedo ali v mislih, prizanesi nam, o Gospod, ki poznaš našo sla-

bost! O premili ljubljenec ljudij, dodeli nam odpuščenje vseh naših grehov! Odpusti nam, o usmiljeni Bog! Usmili se nas, napolni nas s strahom svojega presvetega Imena! Reši nas vseh kaznij, katere smo zaslužili s svojimi grehi! Daj nam, o Gospod, novo srce in resnično spoznanje, da bežimo pred vsem dejanjem hudobnega duha! Pomagaj nam, da vselej spolnujemo tvojo voljo, in zapiši naša imena v bukve večnega življenja, da bomo enkrat z vsemi svetniki združeni, po Jezusu Kristusu, kateremu bodi s teboj in s svetim Duhom moč in veličastvo zdaj in na vekomaj! Amen. (Molitev sv. Bazilija.)

K blagoslovu.

Blagoslovi naj me, dobrotljivi Jezus, tvoja vsegamogočnost, uči naj me tvoja modrost, napolni naj me tvoja sladkost, in tvoja dobrota naj me na-se potegne in zedini s teboj na vekomaj! Amen. (Molitev sv. Mehtilde.)

Druga sveta maša.

Na čast bridkemu trpljenju in smrti Jezusa Kristusa.

Poglej na oltarju sveti križ in premisli, da ga je Jezus posvetil s svojo drago krvjo, kakor je škof s svetim oljem posvetil oltar, na katerem se opravlja presveta daritev. Premišljuj v beli, dolgi obleki mašnikovi presveto nedolžnost in čistost Jezusa Kristusa. Pas, s katerim je mašnik prepasan, naj te opomni Jezusovega devištva; manipel ali potni prt na levici mašnikovi naj te opomni Gospodove ponižnosti in bridkosti njegovega božjega Srca. Štola, katera križa mašnikove prsi, te spominja Jezusove pokorščine. Mašni plašč pa je spomin popolne ljubezni do Boga in do ljudij, s katero se je Jezus daroval.

Pristop.

O presveta Trojica! glej, jaz, tvoja ne vredna stvar, darujem z mašnikom to sveto mašo z vsemi svetimi ma-

šami, ki se danes po celem svetu obhajajo v hvalni in častivni dar. Spoznavam, da si ti moj Gospod in najvišji gospodovalec moje duše. Spoznavam, da vse, kar sem in imam, imam le od tebe. Zavaljo svojega veličastva zaslužiš neskončno češčenje; jaz pa sem prereven in te zares ne morem častiti, kakor sem dolžan. Darujem ti pa zato poniževanje in pokorščino, katero ti Jezus skazuje na oltarji. Kar dela Jezus, to želim jaz storiti. Ponižam se z njim pred tvojim najvišjim veličastvom. Molim te z njegovo ponižnostjo in z njegovim počeščenjem ter se presrčno veselim, da moj prečeščeni Jezus za me opravlja neskončno daritev hvale in češčenja. (Molitev sv. Leonarda Portomavriškega.)

Po nastopni razlagi svete maše lahko povzameš, kako je ta presveta daritev spomin Jezusovega trpljenja:

Masnik se v zakristiji pripravlja, da opravi presveto daritev — Jezus željno hre-

peni, da bi obhajal zadnjo večerjo in opravil daritev na križu.

Mašnik gre k oltarju — Jezus gre s svojimi učenci na Oljsko goro.

Mašnik prične sveto mašo; moli pred oltarjem globoko priklonjen očitno izpoved — Jezus prične daritev odrešenja na Oljski gori: moli tri ure, pade na svoj obraz, trpi smrtne bridkosti in poti krvavi pot.

Mašnik poljubi oltar — Jezusa poljubi Judež izdajavec.

Mašnik gre na episteljsko stran — Jezusa zvežejo in peljejo pred višje duhovne.

Mašnik se prekriža in prične sveto mašo — Jezusa izprašujejo in ga bijejo v prečeščeno obličje.

Mašnik moli: Kirie eleison! — Jezusa Peter trikrat zataji.

Mašnik se obrne k ljudstvu — Jezus milo pogleda Petra in ga obudi k bridki pokori.

Mašnik moli cerkveno molitev in bere epistelj ali list — Jezusa krivo sodijo pred Pilatovim sodnim stolom.

Mašnik moli sredi oltarja — Jezusa peljejo k Herodu in ga zaničujejo z belim oblačilom.

Mašnik bere sveti evangelij — Jezusa zopet pred Pilatom tožijo.

Mašnik se obrne k ljudstvu — Jezusa z Barabo primerjajo. Pilat skuša Jezusa oprostiti. Ljudstvo tirja oproščenje morivca.

Darovanje.

Presveta Trojica! darujem ti to sveto mašo, zedinjen z mašnikom, v resnični dar sprave za svoje grehe in za grehe celega sveta. Nezvesto sem te izdal, o moj Bog, in velikrat sem se vzdignil zoper tebe. Obžalujoč sovražim vse svoje tako velike grehe ter jih preklicujem s prisrčnim kesanjem. V spravo za nje ti darujem zadoščenje, katero ti Jezus Kristus daruje na oltarju. Darujem ti vse zasluženje Jezusovo; darujem presveto kri Jezusovo; darujem ti Jezusa po njegovi božji in človeški natori, kakor se zdaj vnovič sam za me daruje pri sveti maši. In ker bo Jezus zdaj na oltarju moj srednik in moj priprošnjik in bo usmiljenja za me prosil s svojo predrago krvjo, zatorej se zedinim z glasom te iz ljubezni do mene

prelite krvi ter tudi prosim, usmili se me zavljo mojih obilnih in velikih grehov. Milost zahteva od tebe kri Jezusova, milosti prosi tudi moje skesano in potrto srce. O moj Bog! ako te ne omečijo moje solze, naj te k milosti naklonijo vzdihljeji mojega Jezusa! Mar milosti, katero je na križu pridobil vsemu človeškemu rodu, ni pridobil tudi za me? Za trdno upam in za gotovo se zanašam, da mi boš zavljo te predrage krvi odpustil vse moje, če tudi še tolike pregrehe, katere hočem vedno objokovati do zadnjega izdiha svojega življenja. (Molitev sv. Leonarda Portomavriškega.)

Mašnik odkrije kelih — Jezusa oropajo njegovih oblačil in ga bičajo.

Mašnik daruje kruh in vino — Jezus na steber privezan daruje nebeškemu Očetu svojo presveto kri in neusmiljene udarce.

Mašnik pokrije kelih s palo — Jezusa s trnjem kronajo.

Mašnik si omije roke — Jezusa Pilat z umivanjem svojih rok nedolžnega spozna.

Mašnik se obrne k ljudstvu in pravi: Orate fratres! — Molite bratje! — Jezusa

pokaže Pilat ljudstvu in pravi: Ecce homo!
— Glej, človek!

Mašnik moli predglasje — Jezusa na silno vpitje zaslepljenih Judov k smrti obsodijo.

Mašnik globoko pripognjen moli „sveto“, se prekriža in poljubi oltar — Jezus sprejme smrtno sodbo od svojega nebeškega Očeta, prevzame in poljubi težki križ.

Mašnik odslej tiho moli — Jezus nese molče križ na goro Kalvarijo in tiho moli.

Mašnik se spominja živih — Jezus sreča jokajoče jeruzalemske žene in jih milo opominja.

Mašnik položi svoje roke čez kelih, in prekriža kruh in vino — Jezusa na križ raztegnejo in ga z žebli nanj pribijejo.

Mašnik povzdigne sveto hostijo, da jo verniki molijo — Jezusa s križem povzdignejo.

Mašnik povzdigne kelih s presveto Krvijo — Jezus preлива na lesu svetega križa svojo Rešnjo Kri.

Po povzdigovanju.

Presveta Trojica! darujem ti to sveto mašo, zedinjen z mašnikom, v dar zahvale za vse prejete dobrote. O moj preljubeznjivi Bog, ves obsut sem z

dobrotami, s splošnimi in s posebnimi, katere si mi že skazal in katere mi boš še dodelil, zdaj tukaj in tamkaj v večnosti. Spoznam, da je tvoje usmiljenje z menoj bilo neskončno in je še neskončno. Vendar želim, vse to ti dostojno povrniti. O moj Bog, sprejmi v zahvalo in povračilo to božjo Kri, to predrago Telo svojega Sina! Ta neomadeževani dar ti darujem po mašnikovih rokah. Ta veličastna daritev, ta dar neskončne cene je zadosten, da odtehta in poravna vse dobrote, katere sem že prejel ali jih še le prejmem. O vi sveti angelji in preblaženi duhovi! pomagajte mi hvaliti mojega Boga. V zahvalo za toliko meni skazanih dobrot darujte mu to in vse druge svete maše, katere se danes obhajajo na vsem svetu, da bo njegovi preljubeznjivi dobroti popolno povračilo za tako mnogotere in tolike milosti, katere mi je že skazal in katere mi bo še delil skozi vso večnost. (Molitev sv. Leonarda Portomavriškega.)

Mašnik moli z razprostrtimi rokami nekaj časa tiho in se potem spominja mrtvih — Jezus visi tri ure na križu in moli za svoje sovražnike.

Mašnik se trka na prsi — Jezus podeli desnemu razbojniku milost spreobrnjenja.

Mašnik večkrat prekriža kelih — Jezus trpi razne, prehude bolečine na duši in na telesu.

Mašnik moli očenaš s sedmerimi prošnjami — Jezus na svetem križu sedemkrat izpregovori.

Mašnik razdeli sveto hostijo — Jezus umrje na svetem križu.

Mašnik spusti košček svete hostije v kelih — Presveta duša Jezusa Kristusa stopi v predpekkel.

Mašnik se vdari trikrat na prsi — Jezusovo presveto stran s sulico prebodejo. Veliko se jih spreobrne ob Jezusovi smrti.

Mašnik pravi: „Gospod, jaz nisem vreden . . .“ — Ko presveto Telo Jezusovo snamejo s križa, žalujejo verniki z Marijo, njegovo žalostno Materjo.

Mašnik pobožno prejme presveto Rešnje Telo in predrago Rešnjo Kri — Presveto Rešnje Telo Jezusovo mazilijo, zavijejo v čisto tančico in položé v grob Jožefa Arimatejca.

Po svetem obhajilu.

Presveta Trojica! darujem ti to sveto mašo, zedinjen z mašnikom, v prošnji dar za potrebe svoje in za potrebe celega krščanstva! Preljubeznjivi moj Bog! prav dobro spoznam, da nisem vreden tvoje milosti. Spoznam svojo veliko slabost in vem, da zavoljo svojih velikih in mnogoterih pregreh ne zaslužim, da bi me uslišal. Pa mar ne boš uslišal svojega Božjega Sina, ki za me prosi tu na oltarju in za me daruje svoje življenje in svojo kri. O moj preljubeznjivi Bog! usliši prošnje mojega Božjega Srednika in zavoljo njega mi dodeli vse milosti, katere so mi potrebne, da dopolniš veliko delo mojega večnega zveličanja. Kar naravnost te prosim, da mi odpustiš vse moje grehe in mi podeliš stanovitnost v dobrem do konca. Zaupajoč na molitev mojega Jezusa prosim te, o moj Bog, vseh čednostij, in sicer v visoki stopnji in v veliko-

dušnem zatajevanju. Prosim vseh potrebnih pripomočkov, da dosežem resnično svetost. Prosim te za spreobrnjenje vseh grešnikov, zlasti tistih, za katere sem dolžan prositi. Prosim te darú pobožnosti za-se in za moje znance, da v naših srcih kot v svojem svetišču veselo prebivaš, da vsi od čednosti do čednosti rastemo in v vsem dobrem napredujemo. (Molitev sv. Leonarda Portomavriškega.)

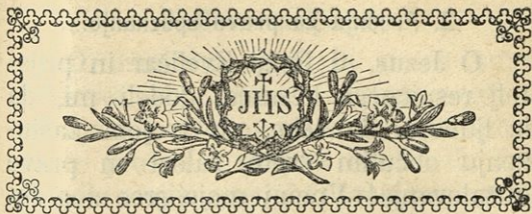
Mašnik se obrne k ljudstvu — Jezus od smrti vstane in se prikaže svetim ženam.

Mašnik opravi zadnje molitve na epistelski strani — Jezus se večkrat prikaže svojim učencem, je še 40 dnij na zemlji in postavi še druge zakramente.

Mašnik zadnjikrat pozdravi ljudstvo — Jezus blagoslavlja joč gre v nebesa.

Mašnik blagoslovi vernike — Jezus pošlje svojim učencem na binkoštno nedeljo obljubljenega tolažnika svetega Duha.

Mašnik bere zadnji evangelij — Apostoli gredo na povelje Gospodovo po vsem svetu, oznanjajoč vsemu ljudstvu sveti evangelij, ki je veselo oznanilo božje dobrote in milosti.

Sveta spoved.

Molitve pred spovedjo.

I. K Materi Božji, pribežališču grešnikov.

O sveta Mati Božja, preljuba in prečastna Gospa! prosi za nas Jezusa Kristusa, svojega preljubeznjivega Sina, našega Gospoda in kralja, ki je bil v smrt izdan za nas, naj nam po svoji neskončni dobroti in po moči svojega svetega učlovečenja in svoje bridke smrti odpusti vse naše grehe. Amen. (Molitev sv. Frančiška Serafinskega.)

Presladko Marijino srce, bodi moje otenje!

2. Prošnja za pravo spoznanje.

O Jezus, ti Božji Zveličar in prijatelj resničnega kesanja, dodeli mi, da iz ljubezni do tebe, po tvojem zasluženju občutim sveto žalost in pravo obžalovanje! Vnemi moje srce z gorečimi žarki svoje ljubezni, ki naj bo vir resničnega kesanja. Razsvetli moj um s svojim Duhom, da premišlujem in spoznam, kako zelo se tebi gnusi vsak greh. Razširi in potrdi moj spomin, da izpregledam obilnost svojih grehov, da na tanko pregledam in skrbno presodim in na drobno preiščem, kar povišuje hudobijo mojih grehov. Napolni moje srce s sovraštvom in z gnusom do vsakega greha.

Pretrsi mojo dušo in presuni jo z resničnim obžalovanjem vseh mojih pregreh! Odvzemi mi moje mrzlo, trdo in napuhnjeno srce in nadomesti ga s pobožnim, bogoljubnim duhom, da prav vse grehe v bridkosti svoje duše premišlujem in objokujem. (Mol. sv. Fidela.)

3. Skesana ljubezen.

O usmiljeni Bog, ki nočeš smrti grešnika, svoje velike in mnogotere grehe spoznam s svojim jezikom; usmiljenja pa te prosim s svojimi očmi. O, kdo da solz mojim očem! O preklicani greh! kako kratka je slast, kako velika pa je bolečina zavoljo tebe! O Gospod Jezus Kristus, v tebe verujem, v tebe zaupam, tebe ljubim! Bolj mi je žal, da sem te razžalil, kakor da bi bil vse izgubil na svetu! O neskončna dobrotà! o moj Jezus! oj, da bi te ne bil nikdar razžalil! oj, da bi nikdar nikoli ne bil grešil! Oj, da bi bil tisočkrat umrl, preden sem te razžalil!

Žal mi je, o moj Oče! ker si tako svet, tako dober in tako ljubeznjiv; žal mi je, da sem ti s svojimi grehi storil toliko krivico in toliko sramoto! Trdno sklenem, da s tvojo pomočjo ne bom več grešil. Raji naj tisočkrat umrjem, kakor da bi tebe, o Gospod! še kedaj razžalil s kakim velikim grehom! Trdno

sklenem, vsake grešne priložnosti se varovati. Usmili se me, o Gospod! usmili se me po svojem neskončnem usmiljenju! O Jezus, grešil sem! O moj Gospod, ljubim te čez vse! Živi, o Jezus, in živi ljubezen tvoja! Amen. (Molitev sv. Margarite Kortonske.)

4. Skesana prošnja s trdnim sklepom.

Jaz najrevnejša, najzaničljivejša stvar padem pred te, o moj Bog! in preužaljenega in potrtega srca spoznam pred teboj, ki si Odrešenik moje duše, da sem od svojega rojstva do sedanje ure svojega življenja storil brez števila grehov in hudobij! Razžalil sem tebe, svojega Boga! Zoper tvoje zapovedi, o moj Bog, sem se pregrešil! To mi je tako hudo, da bi vse bridkosti sveta, celó smrt raji pretrpel, kakor da sem tebe, največjo dobroto razžalil! Zoper tebe, o Gospod! sem delal hudo; grešil sem; a zdaj obžalujem z resnično žalostjo. Oj, da bi mogel storiti, da ne bi

bile storjene moje hudobije; rad bi pretrpel vse, rad bi dal svojo kri do zadnje kaplje, ko bi s tem mogel popraviti, da bi tebe, največje, božje veličastvo, ne bil razžalil nikoli. Grešil sem, o Gospod! grešil sem; ali žal mi je iz globočine mojega srca; z vsemi močmi ti obljubim, o moj Bog! da te odslej ne bom nikoli več razžalil. Naj me zadene vse časno hudo, naj me zadene smrt, raji, kakor da bi te še kedaj s kakim velikim grehom razžalil. Ako ti, o neskončna modrost, previdiš, da bi te jaz, nestanovitna stvar, še kedaj razžalil, pokliči me raji prej v svoji milosti iz tega življenja. Tudi želim, naj ta bolečina, katero občutim zavoljo svojih storjenih grehov, preseže vse mogoče bolečine, da bo vedno neizpremenljiv moj sklep, nikdar te več ne razžaliti. Saj si ti moj dobrotljivi Bog, ki zaslužiš, da te ljubim čez vse in častim z neskončno hvalo: ne zato, da bi odšel peklenškemu trpljenju, katero sem že tolikrat zaslužil

s svojimi grehi; tudi ne zato, da bi užival veselje nebeško, katero sem tolikrat predrzno zapravljal; ampak posebno zato, ker si tako dober, lep, ljubeznjiv in popoln Bog, kateremu so vse stvari dolžne hvalo in zahvalo, čast in češčenje brez nehanja. Amen. (Molitev blaž. očeta Marka Avinijanskega.)

5. Molitev za spovednika.

O moj Gospod in moj Bog, Jezus Kristus, prosim te, blagoslovi mojega spovednika, da se po njegovih zveličanskih opominih okrepčan sklenem v večni dar ljubezni s tistim darom, katerega si ti v naše zveličanje opravil na lesu svetega križa. Zato se ti v znamenje svoje ljubezni posvetim s to obljubo, da želim vedno križan biti s teboj. O moj Gospod in Zveličar, dodeli mojemu spovedniku popolno udanost v tvojo presveto voljo. Zato se ponižno predrznem, da v njegovem imenu vse njegove dušne moči, njegovo srce, nje-

govo telo in njegovo dušo, njega samega tebi darujem v njegovo zveličanje. O moj Bog! tudi to ti slovesno obečam, da hočem mašniku, ki je na tvojem mestu, razodeti vse, karkoli sem našel hudega v svoji duši, in da hočem otroško ponižen spolniti vse njegove opomine. Amen. (Molitev sv. Veronike Julijane.)

Molitve po spovedi.

I. Skesana udanost.

Moj Bog, razsvetli temoto mojega srca in dodeli mi to milost, da poprej umrjem, kakor da bi še kedaj razžalil tvoje veličastvo. O Gospod, zagradi vse moje nagnjenje, vse moje poželenje, da nikakor več ne zajde in me nikdar več ne odvrne od tvojega preljubeznjivega obličja, katero razveseljuje vsako potrto srce. Oh, tako mi je hudo, da si o pregledu svojega srca osramočen ne upam svojih očij povzdigniti proti nebu, ker spoznam, da zaslužim, da bi me živega

požrl pekel. Vidim v sebi toliko zmotnjav, toliko nečednosti, toliko grehov in hudobij, da me vse to sili, naj noč in dan, zgodaj in pozno, hodé in stojé, delajoč in premišljujoč, silno k nebu kličem in molim: O moj Bog, daj mi usmiljenje in čas, da se spokorim!

Ozri se na me, o Gospod! in odpusti mi toliko razžaljenj in toliko zadolženja; oh, odpusti mi vse, kar sem se pregrešil do te ure! O Gospod, pozabi tudi vse grehe mojih starišev, znancev in prijateljev; izbriši vse grehe vsega sveta! Tega te prosim zavoljo tvojega prebridkega trpljenja, zavoljo tvoje predrage krvi, katero si prelil iz ljubezni do nas, zavoljo tvojega sladkega imena, o Jezus! katero naj hvalijo vsi ljudje na zemlji in vsi svetniki in angeljski kori v nebesih. Hudo mi je in žal mi je, o Gospod! da sem tako dolgo odlašal, da nisem že poprej služil tvojemu božjemu veličastvu. O jaz nesrečnež! jaz nisem niti ene kapljice

krvi prelil iz ljubezni do tebe in nisem bil pokoren tvojim božjim zapovedim: zavoljo moje preslabe ljubezni do tebe bilo mi je vsako trpljenje pretežko.

O Gospod, tudi to mi je hudo in srce bi mi počilo, da je toliko ubogih ljudij, kateri te v svoji zaslepljenosti ne spoznajo ter si ne prizadevajo, da bi se udeležili tvojega presvetega trpljenja. Ako bi bilo mogoče, rad prelijem svojo kri, če to pripomore, da spoznajo svojo slepoto. Prosim te torej, o moj Bog, moje življenje in moje edino upanje! ozri se milostno na me, sprejmi moje revno in slabo srce in zatri v njem vse hudo nagnjenje z ognjem svoje božje ljubezni. Prosim te, o moj Bog! odvzemi mi mojo voljo, ki je vsa spridena po nesrečnem grehu in sama iz sebe ne zna več ločiti dobrega od slabega. Zato, o Gospod! sprejmi vse moje misli in želje, vse moje dejanje in nehanje, vse, kar je v meni in zunaj mene; k nogam tvojega božjega veličastva po-

ložim vse in prosim, da me vsega milostljivo sprejmeš, akoravno tega nisem vreden. Amen. (Molitev sv. Angele Merici.)

2. Zaupljiva prošnja k Zveličarju.

O Bog, moj Gospod in Zveličar Jezus Kristus! ponižno padem pred te v prah; prosim te, dodeli mi svojo milost, da se rešim. Po storjeni sveti spovedi ti zdaj slovesno obetam, da ti hočem odslej zvesto služiti. Oh, usmili se me! Kdo se me še more usmiliti, ako mi ti odrečeš svojo pomoč? Sprejmi me torej milostljivo, ko se po toliko storjenih grehah vnovič zatekam k tebi in se k tebi povračam z resničnim kesanjem in v ljubezni, da me očisti in ozdravi tvoja predraga kri. Reši, ozdravi in opraviči me vseh mojih dosedanjih grehov, in pomilosti me z blagoslovom svojega usmiljenja! O moj Zveličar, ki si mi vcepil željo po sveti pokori, daj mi tudi moč, da spolnim svoje svete sklepe. Ko se sam na-se prav nič ne zanašam,

stavim vse svoje zaupanje v tebe ter te prosim, naj me obvaruje v vseh skušnjavah tvoja presveta ljubezen in tvoja mogočna milost. Naj me okrepcuje in podpira zasluženje tvojega presvetega življenja, tvojega trpljenja in tvoje bridke smrti! Naj me okrepcuje in podpira moč svetega Duha in zasluženje preblazene Device Marije, tvoje Matere, na priprošnjo serafinskega očeta svetega Frančiška in na priprošnjo vseh svetnikov in izvoljencev tvojih, da v sveti pokori očiščen do konca stanoviten ostanem. Amen. (Molitev sv. Fidela.)

Moj Jezus, usmiljenje!

3. Izročilo preblazeni Devici Mariji.

O prečastna Devica Marija, o moja nebeška kraljica! tudi tebi se vsega podvržem, da me odslej ti vladaš in vodiš. Ne prepusti me nikdar več samemu sebi! Povej mi vselej, kaj naj storim. Večja sreča mi je, da sem služabnik tvoj, kakor da bi ves svet bil

moj. Tvoj hočem biti, reši me ti! Sprejmi me, o Marija! v svojega služabnika in pripomagaj s svojo materino priprošnjo pri Jezusu, da bom zveličan! Nočem več služiti pregrešnemu svetu; Bogu in tebi se vsega darujem. In če sem doslej zares len bil v tvoji službi in sem zamudil marsikatero priliko, ko bi se bil lahko vadal v čednosti, ko bi bil lahko služil Bogu, lepo častil tebe; odslej se hočem zediniti s tvojimi služabniki, ki tebe posebno ljubijo, tebi zvesto služijo. Naj zanaprej Boga in tebe, svojo preljubeznjivo kraljico, kar najbolj morem, presrčno častim in ljubim! Te milosti te prosim ter upam, ako mi ti pomagaš, da bom zvesto spolnoval ta svoj sklep. Amen. (Molitev svetega Bonaventure.)

Sveto obhajilo.

Molitve pred svetim obhajilom.

I. Dober namen pred svetim obhajilom.

O Bog, ki si postavil ta presveti zakrament, da bi na-se potegnil naše duše, da bi bil naše veselje in naša radost, potegni me na-se! K tebi se obrača moja preplašena vest; zakaj ti si predragi in resnično spravni dar za moje storjene grehe. K tebi prihajam, ki si najboljši zdravnik in preusmiljen pomočnik. Saj poznaš mojo slabost; zato me vabiš k zveličanskemu zdravilu božjega zakramenta, da vseh slabostij ozdravim

in se jih zanaprej obvarujem. Hitim k tebi, svojemu največjemu dobrotniku, da mi dodeliš vse potrebne in koristne darove; saj ti ničesar ne odreče tvoj nebeški Oče. Bližam se ti, predobrotljivi moj Zveličar! da te spodobno zahvalim za vse že prejete telesne in dušne dobrote, in da te po dolžnosti častim in molim. Tvoja božja ljubezen me navdaja s hrepenenjem, sprejeti tebe, najvišjo in najboljšo dobroto. Kaj imam imenitnejšega, s čimur bi spodobno čast in ljubezen skazovati zamogel tvojemu veličastvu! Kako morem prav ljubiti, ako ne prejmem tebe, najpopolnejše dobrote! V tej predragi, zares božji hrani te objamem ter se s teboj v vsi ljubezni sklenem. Vse moje hrepenenje, vse moje poželenje me žene le v to, naj bi me vsega vnela ljubezen tega zakramenta, očistila me vsega greha, vsega hudega nagnjenja, rešila me vseh nevarnostij, posvetila me bolj in bolj, in me nikdar ne pustila ločiti se od

ljubezni božje. Na te, o Jezus, stavim vse svoje zaupanje! Ti, vir vseh milostij, izlij se mogočno v mojo dušo! Podpiraj, krepčaj me, da napredujem v vseh čednostih, te vedno bolj pristrčno ljubim, da dosežem krščansko popolnost in stanoviten ostanem. Amen. (Molitev svetega Bonaventure.)

2. Vaja potrebnih čednostij pred sv. obhajilom.

O Gospod, moj Bog, dodeli mi, da po tvoji milosti vedno ohranim razodeto pravo vero in jo vedno množim. Razsvetli moj um s čeznatorno lučjo, da vedno bolj spoznam, vedno bolj trdno in živo verujem božje skrivnosti in vse, kar me sveta vera uči o tebi, o tvojem Sinu in zlasti še o tem presvetem zakramentu.

Dodeli mi neomahljivo upanje, vsled katerega se prav nič ne zanašam na se, ampak polagam vso svojo skrb v naročje tvoje previdnosti, in se trdno zanašam, da mi tvoja dobrota zavoljo

tega presvetega zakramenta podeli večno življenje in vse k temu potrebne pripomočke.

O Bog, ki si sama ljubezen in svojo ljubezen prečudno razodevaš v tej visoki skrivnosti, dodeli mojemu ubogemu srcu popolno ljubezen, s katero naj prisrčno objamem in ljubim tebe in svojega bližnjega zavoljo tebe. Daj mi, da zatajim samega sebe in se vsega zedinim s tvojo presveto voljo. Razveseli mojo dušo s svojo prijateljsko priučujočnostjo, potolaži moje srce in daj mi svoj mir. Ozaljšaj, o Gospod! moje srce, preden prejmem svojega v kruhu skritega Zveličarja, z najpotrebnejšo vseh čednostij, s sveto ponižnostjo. Pravi učenec križanega Jezusa hočem biti, zato se hočem šteti vedno za najslabšega in zaničevati ničemurnost tega sveta. Obleci vse moje dejanje in nehanje z modrostjo; okinčaj moje srce z ljubeznijo do revščine, mojo dušo s sveto čistostjo, da tvoje veličastvo ne najde

na meni nič zaničljivega. O Gospod, izlij čez me darove svojega svetega Duha, Duha modrosti in uma, sveta in moči, vednosti in pobožnosti; naj me napolni Duh strahu božjega, da ostanem stanoviten do konca. Ko pa pride moja zadnja ura — morebiti da kmalu, — prosim te, zavoljo svoje presvete smrti mi dodeli srečno smrt, da po Bogu dopadljivem življenju umrjem smrt pravičnega, okrepcan z zakramentom presvetega Rešnjega Telesa. In ako si v svoji modrosti sklenil, o moj Bog, da me kmalu in nepričakovano pokličeš iz življenja, naj mi bode denašnje sveto obhajilo popotnica in zastava večnega življenja. Amen. (Molitev sv. Fidela.)

3. Spomin na bridko trpljenje Jezusa Kristusa.

Predobrotljivi Jezus! ko si postavil najsvetejši zakrament oltarja, rekel si: »To storite v moj spomin!« Zatorej nas tvoj sveti apostol opominja, naj prejemajoč tvoje presveto Telo in

tvojo rešnjo Kri oznanjujemo tvojo smrt; daj mi milost, da spolnim to tvojo sveto voljo. Tvoje bridko trpljenje, tvojo smrt in tvoje častito vstajenje hočem pobožno premišljevati. Daj, da pri tem prav spoznam skrivnosti tvoje ljubezni, da trdno zaupam na tvoje neskončno zasluženje, in da čez vse ljubim tvoje z ljubeznijo ranjeno, usmiljeno Srce. Amen.

(Premišljuj zadnjo večerjo; premišljuj ponižnost Jezusovo, ko je učencem noge umival; ljubezen Jezusovo, s katero je postavil ta presveti zakrament; božjo modrost njegovih zadnjih opominov in njegovo molitev, katero je molil kot najvišji mašnik.)

Gospod Jezus Kristus, ki si svojim učencem podal presveto skrivnost svojega Telesa in svoje Krvi ter si se namesto velikonočnega jagnjeta nam v hrano zapustil v tem presvetem zakramentu; zatri v nas vse grehe in vse pomanjkljivosti, da vredno prejmemo to božjo večerjo in da nam bo zdaj in vselej v pomoč in posvečenje.

(Spomni se nevrednega obhajila Judeža izdajavca.)

Gospod Jezus! ki si se toliko ponižal, da si pri eni mizi sedel z izdajavcem Judežem, ki te je tako prestrašno onečastil; o nikdar ne pripusti, da bi te nevredno prejemale in se vnovič pregrešili nad tvojim presvetim Telesom; ampak daj nam moč, da svoje grehe obžalujemo, tebe resnično in presrčno ljubimo in te prejmemo z vsem spoštovanjem in z ljubeznijo.

(Zdaj se v duhu postavi na Oljsko goro; glej Zveličarja, kako žaluje zavoljo prestrašnih prihodnjih muk, zavoljo velikosti in preobilnosti naših hudobij, zavoljo nehyaležnosti odrešenih ljudij in zavoljo izgube njegovega bridkega trpljenja pri tolikih dušah.)

Gospod Jezus Kristus! ti si na Oljski gori krvavi pot potil v bridkosti svojega Srca. O, daj tudi mojim očem dar solz, da bridko objokujem svoje grehe in hudobije, da prisrčno omilujem tvoje presilno trpljenje, da sem vedno udan v voljo tvojega nebeškega Očeta in tako zaslužim, da me ti potolažiš v bridkostih.

(Spomni se, kako so Jezusa ujeli, zvezali in zaničevali.)

Jezus, moj Zveličar in Odrešenik! ki si se iz ljubezni do našega zveličanja dal kot krotko jagnje ujeti, da so te grdo zasramovali, tvoje presveto obličje opljuvali in te neusmiljeno pretepali; dodeli mi svojo pomoč, da vse križe in bridkosti prenašam iz ljubezni do tebe in v čast tvojemu presvetemu Imenu. Vleci me, o v zakramentu skriti moj Zveličar, z vezmi svoje ljubezni, in bom tekal po poti tvojih zapovedij.

(Premišljuj bičanje in kronanje.)

Gospod Jezus Kristus, ki si za nas prestal najzaničljivejše in najobčutljivejše udarce, prestrašno bičanje, zasramovanje in bolečine kronanja s trnjem, — o Božji Zveličar! od nog do glave ni bilo nič zdravega na tebi! — prosim te, odpusti mi, kar sem se pregrešil nad teboj; odpusti mi vse moje hudobije. Naj tvoja predraga Kri ne bo izgubljena za mojo dušo! Ogrni in kronaj me z

vencem vseh čednostij in s krščansko popolnostjo, da bom dopadljiv tvojim božjim očem!

(Spomni se krivih tožbá in krivične sodbe.)

Gospod Jezus Kristus, ki si se za nas grešnike v roke dal najbolj krivičnim sodnikom, ki si potrpežljivo poslušal in sprejel brezvestno sodbo; bodi milostljiv meni ubogemu grešniku in dodeli mi, da se s spokornim duhom presunjen sam kaznujem zavoljo hudobij, katere sem storil; daj mi, da zatiram svoje hudo nagnjenje, zadostujem za svoje grehe in tako uidem sodbi večne kazni.

(Premišljuj, kako Jezus nese težki križ in kako ga pribijejo na križ.)

Jezus, ti Zveličar sveta, ki si za nas nesel težki križ, ki si svoje roke in noge dal na križ raztegniti in prebiti; dodeli mi po tem presvetem zakramentu, da voljno nosim svoj križ in da za teboj hodim po križnem potu. K tebi vzdihujem; podaj mi roke svojega usmi-

ljenja; zaceli rane moje duše, da se ne poznajo več madeži mojih pregreh. Iz tvojih svetih ran teče predraga kri in cela reka tvojih milostij: — dodeli mi, da bom okrepčan, pomiloščen, nahra-njen in nasičen z obilnostjo tvoje do-brote.

(Premišljuj Jezusa na križu, vzemi si k srcu njegove zadnje besede.)

O moj Oče, odpusti mi, saj ne vem, kaj sem storil! Odpusti mi, kar bi bil lahko vedel in moral vedeti, pa vendar nisem storil. Odpusti mi, kar sem do-brega poznal, pa nisem storil; da bom enkrat zaslišal: Še danes boš z menoj v raju! — Oj, da bi vendar vreden bil te božje hrane presvetega Rešnjega Te-lesa! Z vso ponižnostjo se ti izročim, kakor si ti izročil svojo ljubo Mater Marijo deviškemu učencu Janezu, in kakor si njega izročil svoji Materi za sina. Po tebi, o Jezus! me žeja; na te se opira vse moje zaupanje. Moj Bog, moj Bog, nikar me ne zapusti! Ne idi od mene, da dopolnim, kar je tebi všeč

in tvoji presveti volji dopadljivo. Nebeški Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo! Božji Sin, v tvoje roke izročim svojo ubogo dušo! Bog, sveti Duh, tvoji milosti priporočim svojo revno dušo!

(Pomisli, kako Jezus, tvoj Zveličar, umrje na križu.)

Gospod Jezus Kristus, ki si me toliko ljubil, da nisi odvrnil sedmeregga meča deviškemu Srcu svoje preljube Matere Marije, da si na se vzel sramotni križ, bridkost presilne smrti, in si umirajoč nagnil svojo glavo; oživi moje srce s svojo milostjo, da te resnično ljubim, ti s celim srcem služim, in tvojo smrt posnemam s tem, da živ odmrjem svojemu mesu in svojim željam, kar je tebi draga, duhovna smrt.

O moj križani Jezus! oj, da bi te bil mogel objeti in poljubiti, preden si izdihnil svojo dušo! Oj, da bi bil mogel v svoje srce sprejeti tvojega Duha! Kako lahko bi potem vzdihnil s tvojim apostolom: »Jaz živim; pa ne jaz, am-

pak Kristus živi v meni!« — O neskončna ljubezen! česar le poželi moje srce, to mi podeljuješ v tem presvetem zakramentu. Kolika milost! ti se ponižaš in mi resnično podeliš svoje lastno telo in svojo dušo, svoje meso in svojo kri, z božjo in človeško natoro vred. Kako visoko me je povzdignila tvoja ljubezen! Tebe ljubi vse moje srce; tebe ljubi vsa moja duša, ljubijo te vse moje moči, ker si me ti tolikanj ljubil in si vse ljubezni, vse časti in vsega češčenja vreden. Odvzemi mi vso ničemurno ljubezen in odženi vse neredno nagnjenje do posvetnih stvari, da se vname in vedno bolj in bolj gorí moja ljubezen proti tebi, ki si največja, neskončna dobrota. (Molitev svetega Bonaventure.)

4. Darovanje.

O moj Jezus! da se ti bolj dopade to moje sveto obhajilo, združujem je s svetim obhajilom Marije, preblažene Device, svetih apostolov, našega očeta sve-

tega Frančiška, vseh svetnikov in vseh pravičnih duš, katere so te kedaj prejele ali te še danes in v prihodnje prejmejo. Presrčno želim, da bi v sebi ponovil vso njihovo pobožnost, vso njihovo pripravo in zahvalo. Vse to ti darujem s tistimi čednostmi, s tistim zasluženjem in s tisto svetostjo, s katero si se ti, o moj Jezus! pri zadnji večerji v tem zakramentu zaužiti dal svojim apostolom. Zmagoslavna in vojskovalna cerkev naj nadomesti, kar nedostaja meni. Amen. (Molit. sv. Leonarda Portomavriškega.)

5. Hrepenenje.

Pridi, pridi, o božja hrana, in nasiti mojo dušo! Pridi, o ogenj svete ljubezni! Pridi, o plamen božje ljubezni in vnemi me! Pridi, o nebeški pastir, da me vodiš! Pridi, o moj Oče, moj ženin, moj svetli biser, moje življenje, moj mir! Pridi, ti edini namen vseh mojih želj! Pridi, o luč moje duše, ra-

dost mojega srca, tolažnik žalostnih! Pridi; saj tebe so pričakovali vsi narodi, in po tebi so hrepeneli očaki! Pridi, o ti lepota večnih krajev, ti veselje angeljem, ti radost nebesom, ti zveličanje svetnikom! Pridi, ti moj raj, pridi; le po tebi hrepeni moja duša, po tebi vzdihuje moje srce! Pridi, ker ti si me ranil s svojo ljubeznijo; pridi in nikar se ne mudi! hrepenenje mi dela silo; saj ne morem več živeti brez tebe. O Jezus! usmili se me in pridi!

Neomadeževana Devica Marija, o moja ljuba Mati! zdaj, zdaj hočem prejeti tvojega in mojega Jezusa. Rad bi ga prejel iz tvojih rok; podaj mi ga ti, kakor si ga podala pastirjem, trem modrim in Simeonu v templju. Pripravi me, da ga prejmem v ljubezni. Opravi in ozaljšaj moje srce, da bo vredno prebivališče tvojemu božjemu Sinu. O, ne mudi se in podaj mi svojega Jezusa! Prosi ga, o premila Mati, naj me napolni s svojim blagoslovom! — O

milosti polna! prosim te, daj mi svoj materni blagoslov! O Marija, pomagaj! (Molitev istega sv. Leonarda.)

Molitve po svetem obhajilu.

I. Pozdravljenje.

(Ljuba duša! pozdravi Jezusa, svojega nebeškega gosta, s katoliško cerkvijo, od adventa do Svečnice kot majhno, še le rojeno dete; potem, kot božjega mladeniča v njegovem skritem življenju v Nazaretu. — V postnem času ga pozdravi v njegovem trpljenju in v njegovi bridki smrti. — Velikonočni čas ga počasti v njegovem vstajenju in vnebohodu. — Pozdravljaj ga kot svojega Zveličarja, kot svojega pastirja, vrtnarja, zdravnika, učenika, — kot svojega sodnika, kralja, kot prijatelja, ženina. — Pozdravljaj njegovo božje Srce, njegovo predrago Kri — kakor nanese cerkveni čas; ali kakoršna je tvoja potreba, ali kakor je naklonjeno ali pripravno tvoje srce.)

Bodi mi pozdravljen, o preljubeznjeni Jezus! v hišici moje duše. O kako

dolgo sem hrepenel po tej presrečni uri! Ali, o moj Jezus, smiliš se mi, ker te vidim v svojem srcu, ki je za te bolj trdo, bolj mrzlo, kakor je bil zapuščeni živinski hlev, kjer si bil rojen; ki je za te bolj boleče, kakor ti je bila gora Kalvarija; ki je za te bolj grozno, kakor je bil tvoj temni grob! — Saj sem tvoje bridko trpljenje in tvojo grenko smrt neštevilnokrat ponovil s svojimi grehi. O moj Gospod in moj Bog! kaj vidiš v meni družega, kakor trdo srce proti tebi, ki je nesrečno navezано na posvetne reči? — O sveti Duh! kako si se vendar toliko ponižal, da si prišel k meni in hočeš v meni stanovati? S Petrom bi ti zaklical: Gospod, beži od mene, beži iz moje pregrešne duše, ki ni vredna, da bi ti, moj Bog, prebival v njej! Pojdi, izvoli si stanovališče v tistih čistih in vnetih dušah, ki po tebi hrepenijo z veliko ljubeznijo. Pa, moj Gospod in moj Bog! ne, ne; tega ne, ne hodi proč

od mene; če me ti zapustiš, sem pogubljen! O Bog! vse moje upanje! ne pustim te! o moja edina zaželena dobrota! pritiskam te na svoje srce in s teboj sklenjen hočem umreti. — O Marija, neomadeževana Devica, vi angelji in svetniki, vse ve Boga ljubeče duše! dajte mi svojo ljubezen, da se vredno in spodobno radujem s svojim Jezusom. (Molitev sv. Leonarda Portomavriškega.)

2. Vaja božjih čednostij.

O moj Gospod, Jezus, ti Sin nebeskega Očeta in preblažene Device Marije! Ponižno te molim z vsemi angelji in svetniki in trdno verujem, da si v podobi kruha resnično in bistveno v meni pričujoč z istim telesom, ki je viselo na lesu svetega križa, ki je bilo neusmiljeno pretepeno, s trnjem kronano, z žebli prebodeno, in ki zdaj v nebesih veličastno kraljuje na desnici Očetovi. Molim tvojo presveto dušo, ki je za me bila do smrti užaljena na

Oljski gori. Verujem, o Jezus, da hočeš s tem presvetim zakramentom hraniti, krepčati in posvetiti mojo dušo, da bi večno živela. O pomnoži mojo vero!

O Jezus, zvesti pastir moje duše! ti imaš vse zaklade večnega usmiljenja; zato upam, da iz polnosti tvojega božjega, milosti polnega Srca zadobim vse, kar moja revna duša potrebuje v zveličanje svoje. Stegni, o Gospod, svoje presvete roke v tem zakramentu ljubezni, katerega si mi dovolil prejeti, ter me objemi in na se potegni, kakor si jih razpel na križu, da bi objel vse grešnike in jim dal poljub miru.

Glej, o moj Odrešenik in moj Zveličar! ljubim te; in rad bi te ljubil z gorečo ljubeznijo tvoje presvete Matere in z ljubeznijo vseh angeljev in svetnikov. Molil bi te rad s tako gorečnostjo, kakor te je vneto molil naš oče Frančišek. Rad bi s tolikim zaupanjem se zanesel na te, o presveti zakrament, kakor je zaupala v te naša mati, sveta

Klara. Ljubil bi te rad s tisto serafinsko ljubeznijo, s katero te je ljubila sveta Elizabeta. V svojem srcu bi te vedno rad nosil tolikanj ponižno in čisto, kakor te je na svojem deviškem naročju nosila tvoja presveta Mati kot majhno dete, in čez tri in trideset let s križa snetega. Gospod, ostani pri meni in ne zavrzi moje grešne duše, katero si odrešil in odkupil s svojo bridko smrtjo. Ostani v meni, o Jezus! očisti mojo dušo, posveti mojo voljo, razsvetli moj um, vnemi moje srce, da nič drugzega nočem, nič drugzega ne poželim, nič drugzega ne ljubim, kakor le tebe, moj Jezus, moj Bog in moj Gospod in moje vse! Amen. (Molitev oč. Gelazija.)

3. Zahvala.

Vsega češčenja vredna presveta Trojica! iz globočine svojega srca te zahvaljujem, da si mi dala Jezusa Kristusa. Zahvaljujem te, da si iz ljubezni do nas nam zapustila Jezusa Kristusa

v presvetem zakramentu oltarja. Zahvaljujem te, da si mi dala priložnost in milost, njega prejeti. Zahvaljujem te, o moj Jezus, da si se tolikanj ponižal in me danes obiskal. O moj Bog, kaj ti naj rečem za toliko milost? Kako te zamorem zadostno zahvaliti? O presveta Devica in moja Mati Marija, o vi angelji in vi nebeški svetniki, o ve Boga ljubeče duše vse! pomagajte mi hvaliti in hvalite namesto mene neskončno dobroto božjo. Pa, o moj Bog, kako malo je vse to! Vsa hvala in zahvala celih nebes ni zadostna, da bi zamogla neskončnega Boga po vrednosti zahvaliti in njegovo neskončno usmiljenje spodobno slaviti.

Glej, o moj Bog, darujem ti tvojo lastno ljubezen v zahvalo za tvojo neskončno ljubezen. Tvoje neizmerno usmiljenje, tvoja dobrota in vse tvoje božje lastnosti naj ti napravijo tisto poveličanje, tisto hvalo in zahvalo, kakoršna se spodobi tvojemu veličastvu.

Presveta Trojica! zahvaljujem te po Jezusu Kristusu; on je moj srednik, on naj za-me zahvaljuje! O moja največja dobrotā! Vsa ljudstva in vse stvari naj te vse čase ljubijo, hvalijo, častijo in povelečujajo! Amen. (Molitev sv. Leonarda Portomavriškega.)

4. Prošnja.

O moj preljubeznjivi Zveličar! prišel si k meni, da mi bogato deliš svoje milosti. Sam me vabiš, naj te njih prosim; usliši me po velikosti svojega usmiljenja! Pomnoži v meni, o moj Jezus! živo vero, trdno zaupanje, gorečo ljubezen in resnično kesanje! Daj mi pravo ponižnost, daj mi čistost, potrpežljivost, daj mi vse čednosti in odvzemi mi vse grehe. Spreobrne moje srce, ki je polno sveta in samega sebe; in daj mi novo srce; srce, podobno tvojemu Srcu, ki naj ne išče družega, kakor le samo tvoje večje počeščenje. Vse hrepenenje mojega srca naj se

vzdiguje le proti tebi, naj išče le tvoje ljubezni in naj nikdar več ne preneha ljubiti te. Milost, katere te prosim, je zares velika. Dasi je ne zaslužim, pa jo potrebuje moja duša zavoljo tebe. Saj je za-te stvarjena. Pri velikem Bogu smem iskati velike milosti. Usliši me, o moj Jezus, zavoljo svojega trpljenja in svoje smrti. Usliši me zavoljo ljubezni, s katero ljubiš svojega nebeškega Očeta. Usliši me zavoljo zasluženja Marije, svoje presvete Matere, zavoljo zasluženja zmagoslavne in vojskovalne cerkve. Usliši me, ker si neskončna dobrot!

(Zdaj se nekoliko pomudi in prosi z živo vero tistih milostij, katere hočeš izprosi sebi ali svojemu bližnjemu, ali kaki napravi in katoliški cerkvi.)

Presveta Trojica, vsegamogočni Bog, usliši mojo molitev. Saj mi ne moreš odreči teh milostij; ne prosim jaz nevredni grešnik sam, ampak Jezus Kristus prosi z menoj. Mojo nevrednost bogato

popravlja zasluženje Jezusa Kristusa, ki prosi z menoj, v meni in za me. Večni Oče, z detinsko ljubeznijo te ponižno opomnim obljube Jezusa, tvojega preljubeznjivega Sina, ki je rekel: »Resnično, resnično vam povem, ako boste Očeta kaj prosili v mojem imenu, dal vam bo.« (Jan. 16, 23.) (Molitev istega sv. Leonarda.)

5. Darovanje.

O presladki Jezus! rani moje srce s tisto radosti polno in zveličansko ljubeznijo do tebe, s tisto resnično, čisto in sveto ljubeznijo, v kateri koprni moja duša v presrčnem poželenju po tebi. O stori, da mojo dušo vedno žeja po tebi, ti kruh angeljski, ti hrana svetim dušam, ti naš vsakdanji čeznatorni kruh, ki si zapopapek vseh sladkostij in vseh prijetnostij, ki v sebi imaš vse resnične ljubeznjivosti. Kakor angelji brez nehanja hrepenijo tebe gledati, ravno tako naj moje srce brez nehanja hrepeni po tebi in naj se napolni s sladkostjo tvo-

jega preljubeznjivega zaužitja. Mojo dušo žeja vedno po tebi, ki si začetek življenja, studenec modrosti in vednosti, izvirek večne luči, izliv rajskega veselja, ki si polnost bogastva v hiši božji! Po tebi naj hrepeni, le tebe naj išče, le tebe naj najde, le po tebi naj vzdihuje, k tebi naj pride, le tebe naj premišljuje, le tebi naj govori moja duša! Naj dela v tvojo hvalo, v poveličanje tvojega presvetega Imena, vselej ponižna in udana, ljubeča in vesela, goreča in hrepeneča in stanovitna do konca! Ti edini bodi vedno moje upanje in vsa moja zanesljivost, bodi moje posestvo, moje veselje, moja radost, moj pokoj, moje razveseljevanje, moja sladkost, moja hrana, moje nasičevanje, moje pribežališče, moja pomoč, moja modrost, moj delež in moj zaklad, v katerem se naj moje srce, moja duša globoko vko- renini, nepremagljivo utrdi in ostane vso večnost. Amen. (Molitev svetega Bonaventure.)

6. Molitev za odpustke.

(Verniki, ki po skesani spovedi in po sv. obhajilu pred podobo križanega Jezusa klečé molijo naslednjo molitev in še kaj dostavijo za blagor svete cerkve, zadobijo popoln odpustek, katerega tudi lahko v prid obrnejo vernim dušam v vicah. — Pij IX. 31. mal. srp. 1858.)

O moj dobrotljivi in presladki Jezus! glej, pred tvojim obličjem se vržem na kolena, in te prosim in rotim z vso gorečnostjo svoje duše: vtisni milostno v moje srce žive občutke vere, upanja in ljubezni, resnično žalost nad mojimi grehi in trdni sklep poboljšanja, dokler z globokim sočutjem in srčnim žalovanjem tvojih pet krvavih ran pregledujem in v duhu premišlujem ter si pred oči stavim, kar je že prerok David o tebi govoril rekoč: »Prebodli so moje roke in moje noge; vse moje kosti so prešteli.« (Ps. 21, 17. 18.)

7. Vzdihljej k presvetemu zakramentu.

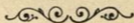
(Sto dnij odpustka, ki se lahko daruje dušam v vicah. — Leon XII. 13. vel. srp. 1828.)

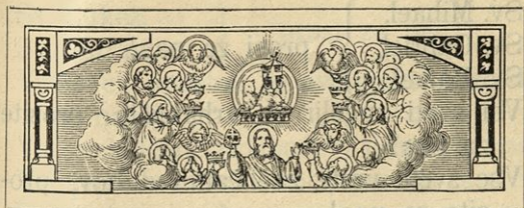
Vedno te molim, o živi nebeški kruh, veliki zakrament! O Jezus, Marijin presrčni Sin, prosim te, blagoslovi mojo dušo! Tebi darujem svoje srce, o Jezus, moj presveti Odrešenik! Naj se spoznava, moli in hvali brez konca presveti in božji zakrament!

8. Izročenje božjemu Srcu Jezusovemu.

(Če to moliš pred podobo božjega Srca, prejmeš 100 dnij odpustka enkrat na dan.)

Preljubeznjivi moj Jezus! v dokaz svoje hvaležnosti do tebe in v nadomestilo za svojo mnogotero nezvestobo ti jaz, I. I., podarim svoje srce, vsega se ti darujem in sklenem, s tvojo pomočjo nikdar več ne grešiti.

Litanije vseh svetnikov.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!

Bog Sin, Odrešenik sveta, usmili se nas!

Bog sveti Duh, usmili se nas!

Sveta Trojica, en sam Bog, usmili se nas!

Sveta Marija,

Sv. Mati božja,

Sv. devic Devica,

} prosi za nas!

Sv. Mihael, }
 Sv. Gabriel, } prosi za nas!
 Sv. Rafael, }

Vsi sveti angelji in arhangelji, prosite za nas!

Vse svete vrste zveličanih duhov, prosite za nas!

Sveti Janez Krstnik, prosi za nas!

Sveti Jožef, prosi za nas!

Vsi sveti očaki in preroki, prosite za nas!

Sv. Peter, }
 Sv. Pavel, }
 Sv. Andrej, }
 Sv. Jakob, }
 Sv. Janez, }
 Sv. Tomaž, }
 Sv. Jakob, }
 Sv. Filip, } prosi za nas!
 Sv. Jernej, }
 Sv. Matevž, }
 Sv. Simon, }
 Sv. Tadej, }
 Sv. Matija, }
 Sv. Barnaba, }

Sv. Lukež,
 Sv. Marka, } prosi za nas!
 Vsi sveti apostoli in evangelisti, prosite
 za nas!

Vsi sveti učenci Gospodovi, prosite za nas!
 Vsi sveti nedolžni otroci, prosite za nas!

Sv. Štefan,
 Sv. Lavrencij, } prosi za nas!
 Sv. Vincencij, }
 Sveta Fabijan in Sebastijan, prosita
 za nas!

Sveta Janez in Pavel, prosita za nas!
 Sveta Kozma in Damijan, prosita za nas!
 Sveta Gervazij in Protazij, prosita za nas!
 Vsi sveti mučenci, prosite za nas!

Sv. Silvester,
 Sv. Gregorij,
 Sv. Ambrož,
 Sv. Avguštin, } prosi za nas!
 Sv. Jeronim, }
 Sv. Martin, }
 Sv. Nikolaj, }

Vsi sveti škofje in spoznavalci, prosite
 za nas!

Vsi sveti učeniki, prosite za nas!

Sv. Anton,	}	prosi za nas!
Sv. Benedikt,		
Sv. Bernard,		
Sv. Dominik,		
Sv. Frančišek,		

Vsi sveti mašniki in leviti, prosite za nas!

Vsi sveti menihi in puščavniki, prosite za nas!

Sv. Marija Magdalena,	}	prosi za nas!
Sv. Agata,		
Sv. Lucija,		
Sv. Neža,		
Sv. Cecilija,		
Sv. Katarina, Sv. Anastazija,		

Vse svete device in vdove, prosite za nas!

Vsi svetniki in svetnice božje, prosite za nas!

Bodi nam milostljiv! zanesi nam, o Gospod!

Bodi nam milostljiv! usliši nas, o Gospod!

Vsega hudega,
 Vsega greha,
 Svoje jeze,
 Nagle in neprevidene smrti,
 Skušnjav hudičevih,
 Jeze, sovraštva in vse hude volje,
 Duhá nečistosti,
 Treska in hudega vremena,
 Šibe potresa,
 Kuge, lakote in vojske,
 Večne smrti,
 S skrivnostjo svojega svetega včlo-
 večanja,
 S svojim prihodom,
 S svojim rojstvom,
 S svojim krstom in svetim postom,
 S svojim križem in trpljenjem,
 S svojo smrtjo in svojim pokopom,
 S svojim svetim vstajenjem,
 S svojim čudovitim vnebohodom,
 S prihodom tolažnika svetega Duha,
 V dan sodbe,
 Mi grešniki, } prosimo Te,
 Da nam zaneseš, } usliši nas!

reši nas, o Gospod!

Da nam odpustiš,
 Da nas k pravi pokori pripelješ,
 Da svojo sveto cerkev vladaš in
 ohraniš,
 Da pastirja apostolskega in vse cer-
 kvene stanove v svoji sveti veri
 ohraniš,
 Da sovražnike svete cerkve ponižaš,
 Da našega cesarja varuješ,
 Da krščanskim kraljem in oblastni-
 kom mir in pravo edinost daruješ,
 Da vsemu krščanskemu ljudstvu mir
 in edinost dodeliš,
 Da nas vse v svoji sveti službi po-
 trdiš in ohraniš,
 Da naše misli k nebeškim željam
 povzdigneš,
 Da vsem našim dobrotnikom večne
 dari dodeliš,
 Da duše naše in naših bratov, bliž-
 njih in dobrotnikov večnega po-
 gubljenja rešiš,
 Da sad zemlji daš in ohraniš,

prosimo Te, usliši nas!

Da vsem vernim dušam	}	prosimo Te,		
večni pokoj dodeliš,				
Da nas uslišiš,			}	usliši nas!
Sin Božji,				

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ;
zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ;
usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ;
usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš . . . (tiho.)

V. In ne vpelji nas v skušnjava.

O. Temuč reši nas hudega. Amen.

Molitve pri popoldanji službi božji.

K presvetemu Rešnjemu Telesu.

(Kedar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil;
O. Kateri ima vso sladkost v sebi.

Molimo.

O Bog, kateri si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega trpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega Telesa in tvoje Krvi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. Kateri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Za odvrnjenje vseh nadlog in nevarnostij.

Vsegamogočni večni Bog, nebeški Oče! poglej z očmi svoje neskončne milosti naše reve in nadloge. Usmili se vseh vernih kristjanov, za katere se je

tvoj edinorojeni Sin, naš Gospod in Zveličar, Jezus Kristus, voljno grešnikom v roke dal, in je tudi svojo drago kri na lesu svetega križa prelil. Po tem Gospodu Jezusu odvrni, milostljivi Oče! zaslužene šibe, sedanje in prihodnje nevarnosti, punte, vojsko, kugo, lakoto, dragino, bolezni in žalostne revne čase.

Vsegamogočni, večni Bog! usmili se svojega služabnika, našega papeža I., in vodi ga po poti večnega življenja, da bo s tvojo pomočjo, kar je tebi prijetno, želel in z vso močjo storil.

O Bog, pastir in vladar vseh vernih! glej milostljivo na svojega služabnika, našega škofa I., ki si ga pastirja naši škofiji postavil; dodeli mu, da tistim, čez katere je postavljen, z besedo in z dejanjem k dobremu služi, in tako s čedo, ki mu je izročena, večno življenje doseže.

Bog, varih vseh kraljestev! dodeli svojemu služabniku, našemu cesarju I., spoznati in častiti tvojo moč, s katero

se sovražnik premaga, da bo, ker je iz tvoje volje cesar postal, tudi v tvojem varstvu vselej mogočen.

Razsvetli in potrdi v vsem dobrem duhovske in deželske oblastnike in gosposke, da nas bodo na vse to napeljevali, kar more k tvoji božji časti, k našemu zveličanju in k miru in sreči vsega krščanstva pripomoči.

Prosimo tudi, kakor hočeš, da nam je prositi, za svoje prijatelje in neprijatelje, za zdrave in bolne, za vse žalostne in revne kristjane, za žive in mrtve.

Vsegamogočni, večni Bog! ki gospoduješ čez žive in mrtve in se usmiliš vseh, katere iz vere in dobrih del za svoje spoznaš; pohlevno te prosimo, da vsi, za katere smo se namenili moliti, kateri so še pri življenju, ali pa so se že s sveta ločili, na prošnje vseh tvojih svetnikov od tvoje dobrote odpuščenje vseh svojih grehov dosežejo.

Dodeli nam, o Bog miru! pravo edinost v veri, brez vsega razdrtja in

ločitve. Preobrni naša srca k pravi pokori in poboljšanju našega življenja. Užgi v nas ogenj svoje ljubezni. Daj nam goreče želje po vsi pravičnosti, da ti bomo kakor tvoji pokorni otroci v življenju in v smrti prijetni in dopadljivi.

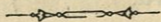
Tebi, o Gospod! bodi vedno priporočeno vse naše dejanje in nehanje, naše delo in opravilo, naše življenje in naša smrt. Daj nam tvojo milost tukaj uživati, in tamkaj z vsemi izvoljenimi doseči, da te bomo v večnem veselju in zveličanju hvalili in molili. To nam dodeli, Gospod, nebeški Oče! po Jezusu Kristusu, svojem ljubem Sinu, Gospodu našem in Odrešeniku, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas!

O. Amen.

Oče naš ... Češčena si Marija ...

(petkrat.)

Lavretanske litanije.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški,	}	usmili se nas!
Bog Sin, Odrešenik sveta,		
Bog sveti Duh,		
Sveta Trojica, en sam Bog,		
Sveta Marija,	}	prosi za nas!
Sveta Mati božja,		
Sveta devic Devica,		
Mati Kristusova,		
Mati milosti božje,		
Mati prečista,		
Mati brez madeža,		
Mati nedolžna,		
Mati presveta,		
Mati ljubeznjiva,		

Mati prečudna,
 Mati našega Stvarnika,
 Mati našega Odrešenika,
 Devica premodra,
 Devica častitljiva,
 Devica hvale vredna,
 Devica mogočna,
 Devica usmiljena,
 Devica verna,
 Podoba pravice,
 Sedež modrosti božje,
 Začetek našega veselja,
 Posoda duhovna,
 Posoda časti vredna,
 Posoda vse svetosti,
 Skrivnostna roža,
 Stolp kralja Davida,
 Stolp slonokosteni,
 Hiša zlata,
 Skrinja miru in sprave,
 Vrata nebeška,
 Zgodnja danica,
 Zdravje bolnikov,
 Pribežališče grešnikov,

prosi za nas!

<p>Tolažnica žalostnih, Pomoč kristjanov, Kraljica angeljev, Kraljica očakov, Kraljica prerokov, Kraljica apostolov, Kraljica mučenikov, Kraljica spoznavalcev, Kraljica devic, Kraljica vseh svetnikov, Kraljica brez madeža iz- virnega greha spočeta, Kraljica sv. rožnega venca,</p>	}	prosi za nas!
--	---	---------------

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ;
 zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ;
 usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ;
 usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče naš ... Češčena si Marija ...

M o l i t v e.

I. K sveti Devici, Materi Mariji.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta božja porodnica! ne zavrzi naših prošenj v naših potrebah; temuč reši nas vselej vseh nevarnostij. O častitljiva in blažena Devica, naša Gospa, naša srednica, naša besednica, naša pomočnica. S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči.

V. Prosi za nas, sveta božja porodnica!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o.

Dodeli nam, svojim služabnikom, prosimo, Gospod Bog! da vedno zdravje na duši in na telesu uživamo, in da bomo po častitih prošnjah presvete Marije, vselej Device, sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni.

2. „Češčena kraljica“.

Češčena bodi, kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci; k tebi vzdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, obrni tedaj, naša pomočnica! svoje milostljive oči v nas, in pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa, blaženi sad svojega telesa; o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

V. Prosi za nas, sveta božja porodnica!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo.

Vsegamogočni, večni Bog! ki si dušo in telo častite Device, Matere Marije, da bi vredno prebivališče tvojega Sina biti zaslužila, s pripomočjo svetega Duha pripravil: daj, da bomo, ki se njenega spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah prihodnjega zlega in večne smrti rešeni.

3. K svetemu Jožefu.

Glejte, zvesti in modri hlapec, katerega je postavil Gospod čez svojo družino!

V. Prosi za nas, sveti Jožef!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo.

Naj nam, prosimo, Gospod! zasluženje ženina tvoje presvete Matere Marije pomaga, da, kar naša slabost ne premore, nam bode po njegovih prošnjah dodeljeno.

4. Za vse potrebe.

Gospod! ponižno te prosimo, razveži po svoji milosti naših grehov vezi in ohrani po prošnjah svoje izvoljene Matere, ljube Device Marije, in vseh svojih svetnikov nas, svoje služabnike, naše dobrotnike in naše pohištvo v vsi svetosti. Očisti tudi vso našo rodovino in naše prijatelje hudobe in grehov in napolni jih z lepimi čednostmi. Dodeli

nam mir in zdravje, odvrni od nas vidne in nevidne sovražnike in odženi vse hude želje. Daj nam zdravo vreme in dobro letino; skaži milost našim prijateljem in neprijateljem, in obvaruj to duhovnijo z vsemi, kateri v njej prebivajo, kuge, lakote, vojske, ognja, potresa, povodnji, in dodeli milostljivo vsem vernim kristjanom, živim in mrtvim, v nebeškem kraljestvu večno življenje, mir in pokoj. Obvaruj našega papeža I., našega škofa I., našega cesarja I., in vso našo duhovsko in deželsko gosposko, in vse krščansko ljudstvo vseh nadlog in vsega zlega. In tvoj blagoslov pridi z nebes na nas in bodi vselej nad nami! Po Gospodu našem Jezusu Kristusu, Sinu tvojem, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas!

O. Amen.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

(petkrat.)

Sveti križev pot.

Svetega Leonarda Portomavriškega.

Darovanje svetega križevega pota.

 moj dobrotljivi Jezus! ljubim te
čez vse, ker si večna dobrota in
neskončna milost. Žal mi je iz vsega
srca, da sem kedaj tebe, o največja do-
brota! razžalil. Darujem ta sveti križev
pot tebi v čast, v spomin tiste težavne
poti, po kateri si hodil zavoľjo mene,
ubozega grešnika. Vseh odpustkov se
želim udeležiti, kateri so za sveti križev

pot podeljeni; torej tudi želim vse tako opraviti, kar in kakor je v zadobljenje odpustkov storiti potreba. Prosim te, o Jezus! dodeli mi milost in moč, da s tem križevim potom v tem življenju tvojo milost, v prihodnjem pa večno veselje zaslužim. Amen.

(Ker se pri sv. križevem potu zamoreš udeležiti več popolnih odpustkov, ne pozabi, da jih zdaj že daruješ za duše v vicah.)

Oh, pridite stvari! — Kaj, glejte, se godi! — On, ki nas vse živi, — Strašno za nas trpi.

I. postaja.

Razbičan, zapljuvan, — In kronan, zasramovan, — Pred sodbo je peljan, — Nedolžno v smrt izdan.

Jezusa v smrt obsodijo.

Ÿ. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

Ř. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli prečudno ponižnost svojega nedolžnega Jezusa, s katero je krivično sodbo brez vsega izgovarjanja poslušal in sprejel.

Tvoji grehi so tiste lažnjive in krivične priče, katere so sodbo podpisale. Hudobnost tvojega jezika, s katerim si se večkrat zoper Boga in bližnjega pregrešil, je sodnika oslepila, da je nedolžnega Jezusa v smrt obsodil. Obrni se torej k njemu, jokaj in vzdihni bolj s srcem kakor z ustmi:

O moj ljubeznjivi Jezus! kako neizmerna je tvoja ljubezen proti meni, ubogemu grešniku! Boš li tedaj za nevredno, hudobno stvar ječo, verige, tepenje trpel in v tako grozovito smrt obsojen? Oh, to je zadosti, da mi gane moje srce, da objokujem vse pregrehe, katere sem s svojim jezikom storil. Obžalujem jih torej in kličem k tebi: O Jezus, usmiljenje! — Prosim te usmiljenja in milosti, o Jezus!

Oče naš . . . Češčena si Marija . . . Čast bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

II. postaja.

Glej, križ mu naložé — Na ranjene ramé. — Oh, Jagnje Božje gre, — In nese vseh dolgé.

Jezus vzame križ na svoje rame.

Ÿ. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

R. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli, s kakšnim veseljem in radovoljnim Srcem objame dobrotljivi Jezus sveti križ, in kako potrpežljivo prenaša tepenje in suvanje malopridnega ljudstva! Ti pa, poln nevolje in nepotrpežljivosti, bežiš pred križem, kar je le mogoče. Ali ne veš, da se ne more brez križa nebeško veselje zadobiti? Oh, objokuj svojo slepoto; obrni se k svojemu Gospodu, vzdihni in reci:

Ne tebi, o Jezus! ampak meni se spodobi križ. O težki križ, ki so ti ga moji grehi naložili! O ljubeznjivi Jezus! dodeli mi milost in moč, da objamem vse križe, katere sem s svojimi grehi zaslužil. Stori, da voljno objamem svoj križ, in se tako ločim od sveta. Daj mi tako ljubezen do križa, da vselej s

tvojo služabnico, sveto Terezijo, iščem in želim: »Trpeti ali umreti; umreti ali trpeti!«

Oče naš ... Češčena si Marija ...
Čast bodi ...

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

III. postaja.

Opešal je v močéh, — Podrè ga križ,
naš greh, — Vtopljen v sveta dolgéh — Leži
potrt na tléh.

Jezus pade prvič pod križem.

Ÿ. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

Ř. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Poglej in premisli, kako tvoj Jezus, zavoljo tolikanj prelite krvi ves oslavljen, prvič pade na zemljo. Oh, kako ga s pestmi bijejo, z nogami teptajo in suvajo! Vendar ni pritoževanja ali nevolje slišati iz njegovih ust. Ti pa tarnaš in tožiš, če le majhen križ občutiš ali zoperno besedo slišiš. Oh, sovraži svojo nepotrpežljivost, svoj napuh in svojo ničemurnost. Vzdiхни k Jezusu:

O ljubeznjivi Jezus! poglej me pre-
 ubozega grešnika pred tvojimi nogami!
 Oh kolikrat in v kako velike grehe sem
 padel! Kolikrat sem se pogreznil v glo-
 bočino hudobije! O Jezus, stegni in po-
 daj mi svoje roke! Pomoči, o Jezus!
 pomoči pri tebi iščem, da ves čas svo-
 jega življenja nikdar in nikoli smrt-
 nega greha ne storim, in tako v svoji
 zadnji uri zveličanje upati morem.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .
 Čast bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili
 se nas!

IV. postaja.

Oh, žalosten spomin! — Ker Mater sreča
 Sin, — Njej meč gre bolečin — Do srca
 globočin.

Jezus sreča svojo žalostno Mater.

Ÿ. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
 Ř. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Oh, kako veliko žalost in bolečino je
 občutilo Srce Jezusovo! Oh, s kakšno gren-

kostjo in žalostjo je bilo napolnjeno Marijino srce, ko sta se srečala! Poslušaj, o nehvaležna duša: „Kaj ti je storil moj Sin?“ kliče tebi Marija. „Kaj hudega ti je storila moja Mati?“ vpraša te Jezus. „Oh, zapusti že enkrat svoje grehe, zavoljo katerih midva toliko žalost in bridkost trpiva.“ Oj grešnik, kaj praviš na to? — Reci in vzdihni v svojem srcu:

O božji Sin Marije! o presveta Mati mojega ljubeznjivega Jezusa! ves potrt in ponižan klečim pri vajinih nogah. Jaz sem tisti izdajalec; s svojimi grehi sem brusil meč, kateri je ranil vajino Srce. Oh, iz srca mi je žal. Prosim vaju, odpustita mi! Milost, o Jezus! milost, o Marija! Po svojem velikem usmiljenju mi dodelita milost, da nikdar več ne grešim, ampak noč in dan premišljujem in objokujem vajino grenko trpljenje in žalost.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . . Čast bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

V. postaja.

Omagal Jezus je — Od teže križeve,
— O Simon, prosim te, — Ne brani križa se!

Simon Cirenejski pomaga Jezusu križ nesti.

Ÿ. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

Ř. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Spomni se, da si ti tisti Simon, kateri si ničemurnosti sveta in sladnostim svojih počutkov ves udan, ki svojih križev ne nosiš radovoljno, ampak le, ker se jih braniti ne moreš, z veliko nevoljo. Oh, zbudi si že enkrat srce in usmili se svojega tako obloženega Zveličarja. Sprejmi voljno vse križe in nadloge, katere ti pošlje tvoj ljubeznjivi Oče. Trdno skleni, ne samo vse zopernosti potrpežljivo prenašati, ampak tudi svojemu Bogu za nje hvaležnega se skazovati. Prosi ga tako:

O ljubeznjivi Jezus! hvalim te za toliko priložnostij, katere mi daješ, da bi za te trpeti in za-se kaj zaslužiti mogel. O moj Bog! daj mi milost, da vse, kar se mi v tem življenju težavnega prigodi, s potrpežljivim srcem prenašam in se potem večnega veselja

udeležim. Stori, o Jezus! da tukaj s teboj jokam in trpim, potlej pa s teboj v nebesih gospodujem.

Oče naš ... Češčena si Marija ... Čast bodi ...

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

VI. postaja.

S prtom Veronika — Obriše Jezusa, — Spomin za to jej da — Trpljenja bridkega.

Veronika poda Jezusu potni prt.

Ÿ. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

Ř. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Poglej in premisli v tem prtu sveto obličje svojega Zveličarja! Ljubi Jezusa, in po tej ljubezni si v srce vtisni njegov sveti obraz. O kako srečen boš, ako živiš z Jezusovim obrazom v svojem srcu in ž njim greš v večnost. Da to milost dosežeš, prosi svojega Boga in reci:

O moj žalostni Jezus! prosim te, vtisni v moje srce sveti obraz svojega obličja, da brez nehanja mislim na te,

noč in dan si pred oči stavim tvoje grenko trpljenje in svoje grehe objokujem. O Jezus! s kruhom tvojega trpljenja hočem nasičevati svojo dušo, in moje oči naj vedno solze točijo nad mojimi pregrehami.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .
Čast bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

VII. postaja.

Slabosti ves prevzet — Pod križem pade spet. — O jenjaj, grešni svet! — Ponavljat' greh preklet!

Jezus pade drugič pod križem.

Ÿ. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
Ř. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli, kako Jezus, tvoj Bog in tvoj Gospod, zopet na zemlji leži, ves oslabljen od velike bolečine, zdelan in zaničevan od sovražnikov. Premisli, da je tvoja prevzetnost potrla Jezusa in ga na zemljo vrgla, ker je prenesti ne more. Oh, zapusti svojo ošabnost,

ne bodi več tako napuhnjen. Spokori se in skleni biti ponižnejši. Reci s skesanim srcem:

O prečastitljivi Jezus! akoravno vidim, da na zemlji pod težo križevo ležiš, vendar te molim in častim, kakor svojega mogočnega, večnega Boga. Prosim te, poteri moj napuh; vzemi iz mojega srca vso ošabnost, da spoznam svojo ničemurnost, da vse zasramovanje sprejemam s tebi tolikanj ljubo ponižnostjo, da bom potem tudi s teboj povišan v nebeškem kraljestvu.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . . Čast bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

VIII. postaja.

Usmiljene žene, — Ne jokajte za me!
— Točite le za sé — Spokornih src solze.

Jezus tolaži jeruzalemske žene.

Ÿ. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

Ř. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli in preudari v svojem srcu, koliko ti je vendar treba jokati in žalovati. Prvič, ker tvoj ljubeznjivi Jezus toliko zavoljo tebe trpi; drugič, sam nad seboj, ker si tako nehvaležen in ne nehaš, žaliti ga. Kako moreš premišljevaje njegove grozovite bolečine še trdovraten ostati? Poglej, kako milostljivega in ljubeznjivega se Jezus jeruzalemskim ženam skazuje. Zaupaj va-nj in vzdihni s srcem:

O ljubeznjivi Jezus! oh, kako je to, da se moje srce ne raztopi v solzah velike žalosti? Solz, o Jezus, prosim; solz prave pokore in prisrčnega obžalovanja mi daj, da z objokanimi očmi in s skesanim srcem zadobim tisto milost, katero si tem revnim ženam skazal. Oh, Jezus! ne obračaj od mene svojih milostljivih očij. Poglej me, ubozega grešnika, da bom tudi jaz ves potolažen tebe videti mogel ob zadnji uri.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . . Čast bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

IX. postaja.

Oh, Jezus omedli, — Pod križem spet leži. — Naj vendar se zbudi, — Kdor še v pregrehah spi!

Jezus pade tretjič pod križem.

Ÿ. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
 R. Ker si s svojim križem svet odrešil.

O s kako veliko bolečino je Jezus že tretjič padel pod križem! Premisli, kako Jezusa, krotko, nedolžno ovčico, judje in neverniki, kakor stekli volkovi, tepó, suvajo, sem ter tja po trdih kamenih vlačijo. O nesrečni greh, ki samega Sinu Božjega tako grozovito trpinčiš! O grešnik! ali ni tvoj ves potrti in krvavi učlovečeni Bog vreden tvojih solz? Oh, reci ves objokan:

O vsegamogočni Bog! ki nebo in zemljo z enim prstom držiš, kdo te je vrgel tako neusmiljeno? Oh, noben drug ne, kakor moja pregreha, v katero sem tolikrat zopet padel. Moja hudobna natora ni jenjala grešiti; in zato se je množilo tvoje trpljenje. Toda poglej, o Jezus! pred teboj zdaj klečim s skesa-

nim srcem in trdno sklenem, svoji hudobiji konec storiti. Z objokanimi očmi ti trdno in zvesto obljubim: Nikdar več nočem grešiti. O Bog, nikdar več, nikdar več ne!

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .
Čast bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

X. postaja.

Ko pride na goró, — Ga slečejo grdó,
— Pijačo mu dadó — Ostudno in grenkó.

Jezusa slečejo in mu žolča piti dajo.

Ÿ. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

Ř. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli, o duša! kako Jezusu, ki je po svojem životu ves ranjen in stepen, še grenkega žolča piti dajo. Pogledaj, kako on tvojo nesramožljivost, nespodobno obnašanje in ničemurnost v obleki s svojo nagoto plačuje, z žolčem pa tvojo požrešnost. Ali moreš svojega Jezusa brez milovanja pogledati? Oh, vrzi se k nogam svojemu Jezusu in reci:

O žalostni Jezus! kako velik je razloček med teboj in med menoj! Ti si ves ranjen, poln grenkosti in ves s krvjo oblit; jaz pa ves ničemuren, poln sladnosti in veselja; ali vsaj tak želim biti. Oh, jaz nisem na pravi poti. O Jezus, pelji me ti na pravo stezo! Stori, da mi bodo vse sladnosti tega sveta grenke in zoperne; da bom namesto njih želel tvoje trpljenje občutiti, in da tako vreden postanem, s teboj večno veselje uživati!

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .
Čast bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

XI. postaja.

Na križ ga položé, — Razpno roké,
nogé; — Zdaj z žebli mu nové — Še rane
naredé.

Jezusa na križ pribijejo.

Ÿ. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
Ř. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli neizrečeno bolečino, katero je občutil dobrotljivi Jezus, kedar so mu ude, kite in žile z žebli prebodli. O kako je to, da tvoje srce kar žalosti ne počí, ko vidiš, da tvoji grehi tako neusmiljeno morijo tvojega Zveličarja? Vsaj zdaj toči solze, obžaluj svoje grehe in reci:

O dobrotljivi, zavoljo mene križani Jezus! vlij v moje srce strah in ljubezen do tebe. In ker so moji grehi tisti žebli, ki so tebe na križ pribili, stori s svojo milostjo, da bodo vse moje hude želje in občutki na tvoj križ nabiti in tamkaj umorjeni, da bom v življenju in v smrti s teboj križan, tudi s teboj v nebesih večno kraljevati mogel.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . . Čast bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

XII. postaja.

Na križu tam visí, — Oh, sveta teče kri! — Za grehe vseh ljudi — Zveličar smrt stori.

Jezus umrje na križu.

Ÿ. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

Ř. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Odpri tukaj svoje oči in premišljuj svojega na križ pribitega Jezusa. Pogledaj vse blede obličje božje. Poslušaj, kako prosi odpuščanja tistim, kateri ga križajo in žalijo. Razbojniku obljubi nebeško kraljestvo. Svojo Mater izroči Janezu. Svojo dušo priporoči nebeškemu Očetu. Slednjič pa umrje z nagnjeno glavo. — Tako je torej moj Jezus umrl! Res, umrl je na križu in zavoljo mene. O duša moja, kaj boš zdaj počela? Oh, ne hodi proč, kakor le s ponižnim in s skesanim srcem. Objemi križ in vzdihni k Jezusu:

O moj ljubeznjivi Zveličar! vem in spoznam, da so moji grehi tisti rabeljni, kateri so tebe tako neusmiljeno umorili. Nobene milosti nisem vreden, ker sem tebe križal. Pa kako veliko veselje in upanje občuti moja duša, ko te slišim prositi celó za tiste, kateri so te križali. Kaj hočem sedaj za te storiti, ker si ti toliko za me storil? Pogledaj,

o Jezus! pripravljen sem in voljan, vsem odpustiti, kateri so me kedaj razžalili. Res, moj Bog! zavoljo tvoje ljubezni odpustim vsem, iz srca jih objamem in jim želim vse dobro. In tako tudi upam ob svoji smrtni uri slišati tvoje vesele besede: »Še danes boš z menoj v raj!«

Oče naš . . . Češčena si Marija . . . Čast bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

XIII. postaja.

Marija, k tebi hitim, — Tvojega Sinu častim, — Z vama, dokler živim, — Rad jokam in trpim.

Jezusa s križa snamejo in ga Mariji na naročje položé.

Ÿ. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

Ř. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli, kako ojster je bil meč, ki je prebodel Srce žalostne Matere, kedar je svojega mrtvega Sina vzela na naročje. Videla

ga je vsega ranjenega in krvavega. O kakšno žalost in bolečino je ona takrat čutila v svojem Srcu! Kateri meč pa je bil tako ojster, ki je prebodel njeno srce? Oh, greh je bil, ki je Jezusu življenje vzel in Marijino srce tako močno ranil! Objokuj torej ta grozoviti greh. Skleni svoje solze s solzami svoje žalostne Matere in vzdihni k njej tako:

O kraljica vseh mučenikov! kdaj bom vreden, prav razumeti tvojo žalost in bolečino? Kdaj zadobim milost, tvojo žalost v svojem srcu nositi in s teboj trpeti? O velika Gospa! izprosi mi to milost, da noč in dan žalujem nad svojimi grehi, kateri so tebi tako žalost napravili; da ves skesan in spokorjen v zaupanju in v ljubezni do tebe umrjem, in po smrti s teboj večno živim!

Oče naš ... Češčena si Marija ...
Čast bodi ...

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

XIV. postaja.

Za greh naš mrtvega — Molimo Jezusa,
— In položimo ga — V grob svojega srca.

Jezusa v grob položé.

Ÿ. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

Ř. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli tukaj žalovanje, vzdihovanje in jokanje Magdalene, Janeza in družih pobožnih duš, kedar jim je bil Jezus odvzet in v grob položen. Zlasti pa si v srce vtisni težavo in grenko žalost Marije, njegove Matere, kedar je iz svojega naročja dala svojega ljubeznjivega Sina. Premišljevaje njeno tedanjo žalost in njeno trpljenje moraš se res sramovati, da si pri obiskovanju tega križevega pota tako malo milovanja občutil. Oh, vzdrami svoje srce vsaj zdaj pri zadnji postaji. Poljubi s častjo kamen svetega groba; položi v duhu va-nj srce in reci svojemu mrtvemu Jezusu:

O usmiljeni Jezus! ki si tako krvavo pot hodil iz ljubezni do mene, v grob položenega te častim in molim. Oh, želim in hočem tebe v svojem srcu zaprtega imeti, da bi s teboj sklenjen

po tem križevem potu vstal k novemu življenju, in se v tvoji milosti mogel iz tega sveta ločiti. Po zasluženju tvojega trpljenja, katero sem premišljeval, mi dodeli, da bo ob zadnji uri tvoje presveto Rešnje Telo moja popotnica; da bodo moje zadnje besede: Jezus, Marija, Jožef! in da svoje zadnje vzdihovanje sklenem s tistim vzdihovanjem, s katerim si ti na svetem križu svojo dušo izdihnil. Daj mi z živo vero, s trdnim zaupanjem in z gorečo ljubeznijo s teboj in zavoljo tebe umreti in potlej s teboj na večne čase živeti. Amen.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .
Čast bodi . . .

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

Sklepna molitev.

O Jezus, hvala zdaj — Ti bodi in vselej!
— Skoz svojo smrt nam daj — Te ljubiti vekomaj!

Nebeški Oče, večni Bog! po tisti ljubezni, s katero si svojega Sina Jezusa Kristusa zavoljo mene na svet poslal, in s katero je on po svojem bridkem trpljenju in grenki smrti mene odrešil, darujem ti ta sveti križev pot, katerega sem s tvojo pomočjo obiskal. Vzemi to pobožno opravilo v povišanje svoje časti, v zahvalo za vse meni in drugim podeljene milosti, za odpuščanje grehov vsega sveta, v pomoč revnim dušam v vicah, zlasti pa še, za katere sem v začetku prosil. O milostljivi nebeški Oče! poglej obličje Kristusa, svojega Sina, usliši glas njegove svete krvi in bodi milostljiv meni, ubogemu grešniku. Amen.

Hvaljen bodi naš križani Zveličar, Jezus Kristus, in njegova žalostna Mati Marija!

Razne molitve.

Molitev

**k Jezusu Kristusu v zakramentu presvetega
Rešnjega Telesa.**

Jezus Kristus, moj Bog in moj Gospod! ki si iz ljubezni do nas noč in dan v tem zakramentu pričujoč, in ki poln usmiljenja in ljubezni čakaš, kličeš in sprejemaš vse, ki pridejo k tebi. Verujem, da si resnično pričujoč v tem presvetem zakramentu oltarja. Pred tvojim presvetim obličjem obžalujem iz vsega srca, da sem kedaj razžalil tebe, ki si moj Bog in moj Gospod. Za trdno pa sklenem, da te nočem več žaliti.

V duhu resnične ponižnosti in v prahu svoje nevrednosti te molim iz vse svoje duše kot svojega Boga, z vsem spoštovanjem in z vso ljubeznijo.

Bodi pozdravljen, o moj Bog in moj Zveličar, ti večna beseda Boga Očeta, ti Sin Marije Device, ti Jagnje Božje, ti zveličanje sveta, ti veselje mojega srca, ti življenje naših duš, ti studenec vseh milostij, ti največja dobrota, ti naše vse!

Bodi pozdravljena, o presveta hostija! ti resnično, živo, za me na lesu križa darovano rešnje telo; ti kruh angeljski, ti hrana ljudem, moč slabim, tolažba žalostnim, zadoščenje grešnikom, popotnica umirajočim in zastava večnega življenja.

O Jezus, ti večna resnica, jaz živo verujem, da si v tem presvetem zakramentu oltarja pričujoč z dušo in s telesom, s krvjo in z mesom, kot pravi Bog in človek. Bolj trdno verujem vse to, kakor ko bi te videl s svojimi lastnimi očmi; zakaj lahko me zmotijo moja čutila in moj um; beseda tvoja pa, ki me tega zagotavlja, je nezmotljiva, zakaj ti si vsegaveden in neskončno resničen in zvest.

O predobrotljivi Jezus! v tem zakramentu ljubezni si se daroval z mesom in s krvjo, z vsem, kar imaš in kar si, le meni v prid in iz ljubezni do mene. Tudi jaz te zato ljubim, ljubim te čez vse, ker si neskončno popoinoma.

O preusmiljeni Jezus! vsi moji grehi so mi iz srca žal, ker sem z njimi razžalil tebe, svojega Boga in Gospoda; tebe, ki si vse časti in hvale, vse ljubezni vreden zavoljo svoje neskončne dobrote in zavoljo svojega najvišjega veličastva. Odslej te hočem bolj zvesto ljubiti in te nikoli več ne razžaliti.

O vsega češčenja vredni Jezus! hvalim in častim te v tem presvetem zakramentu s hvalo vseh ljudij, vseh angeljev in svetnikov, ker si vse časti vreden. Veselim se tvoje božje in človeške nature ter te molim v presveti hostiji.

O premili Jezus! ti se mi vsega daš v tem presvetem zakramentu. V dolžno

zahvalo se tudi jaz tebi dam z dušo in s telesom, s krvjo in z mesom, s svojim umom in s svojo voljo, vsega, kar sem in kar imam. Tebi samemu, o Jezus! hočem živeti; iz ljubezni do tebe hočem vse storiti in trpeti. V tvojih rokah, v tvojem imenu, o Jezus! naj umrjem in naj se zveličam.

O neskončno modri Jezus! v vseh rečeh se vsega in popolnoma izročam tvoji božji volji, ker ona uredí vse najboljše in najmodrejše. Uredi zato vse z menoj in z vsem, kar mene zadeva, tako, kakor je najprimernejše tvoji časti in najbolj koristno mojemu zveličanju.

O premili Jezus! naj me vodi tvoja resnica; naj me tolaži tvoje usmiljenje; naj me razveseljuje tvoja ljubezen; naj me ohrani tvoja milost; naj me obvaruje tvoja vsegamogočnost in naj me zveliča tvoja pričujočnost v presvetem zakramentu.

O presveti Jezus, naj bo tvoje učlovečenje moje veselje, tvoj nauk moje

poučenje, tvoje življenje moj uзор, tvoja ponižnost moj vzgled, tvoja potrpežljivost moja moč, tvoja nedolžnost moje posvečenje, tvoja ljubezen v presvetem zakramentu moja tolažba in pomoč. Tvoj presveti križ naj mi bo počivališče, tvoje rane moje prebivališče, tvoje Rešnje Telo moja hrana, tvoja kri moje okrepcanje in tvoje razpete roke moje pribežališče. Tvoje trpljenje naj mi pridobi odpuščenje vseh mojih grehov; tvoja smrt naj me obudi k popolnemu življenju; tvoje častito vstajenje in tvoj čudni vnebohod naj napolni moje srce s tolažbo in s trdnim zaupanjem. Tvoj zadnji prihod k sodbi naj me dovede v sveta nebesa. In ti, o Jezus! bodi mi tam moje večno veselje, moje zveličanje! Amen.

Počeščenje sv. Jožefa.

I. Izvolitev sv. Jožefa v posebnega zaščitnika.

O sveti Jožef, ti zvesti hišnik in rednik mojega Odrešenika Jezusa Kristusa,

ti prečisti ženin deviške božje porodnice Marije, izvolim te danes v svojega posebnega zaščitnika in priprošnjika pri Bogu. Za trdno sklenem, da ostanem pri tej svoji izvolitvi in da ne pripustim, da bi kdo mojih podložnikov kedaj kaj storil zoper tvojo čast. Zato te ponižno prosim, sprejmi me za večno za svojega varovanca. Bodi mi učenik in pomočnik pri vsem mojem dejanju in nehanju. Bodi mi v vseh bridkosti tolažnik; slednjič pa me brani in varuj ob moji smrtni uri. Amen.

2. Prošnja za vredno sveto obhajilo.

O srečni, presrečni Jožef! koliko milost ti je skazal in dodelil Bog, da si ne samo gledal, ampak kot rednik ljubeznjivo objemal njegovega edinorojenega, učlovečenega Sina, katerega videti in slišati so si zastonj želeli kralji in preroki. Oj, da bi spodbujen po tvojem vzgledu in podpiran s tvojo priprošnjo

tudi jaz svojega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa v presvetem zakramentu oltarja prejel tako pobožno in s tolikim spoštovanjem, da bi bil vreden, enkrat ga v nebesih večno gledati in uživati! Amen.

3. Prošnja za varstvo v življenju.

O sveti Jožef! ki si Jezusa Kristusa kot rednik in vodnik zvesto spremljal v njegovih otroških letih po vseh potih njegovega zemeljskega življenja; prosim te, vodi tudi mene na tem časnem potovanju kot zvest tovariš. Izprosi mi pri Bogu milost, da zmerom Bogu dopadljivo živim in nič ne storim zoper njegove zapovedi. Podpiraj me v težavah in skušnjavah; tolaži me v bridkostih, da pridem enkrat v deželo živih; da se s teboj, z Marijo, tvojo preblazeno nevesto in z vsemi svetniki večno radujem in veselim v Bogu, mojem Jezusu. Amen.

4. Prošnja za kako posebno milost.

O sveti Jožef! Jezus se ti je tu na zemlji podvrgel, prostovoljno ti je bil pokoren; bolj kot druge te je častil in ljubil. Mar bi on tebi zdaj kaj zamogel odreči v svetih nebesih, kjer ti večno plačuje tvojo zvesto službo? Prosi za me, o sveti Jožef! izprosi mi veliko milost, posebno, da vsak greh sovražim in se ga ogibljem, da svoje življenje poboljšam, v čednostih vedno rastem, da sem obvarovan vseh priložnostij in skušnjav, katere bi zamogle mojo dušo vekomaj pogubiti. In izprosi mi še to-le posebno milost Vsega se celo življenje udam božji previdnosti in tvojemu očetovskemu varstvu. Amen.

Kazalo.

	Stran
Predgovor družbe sv. Mohorja	5

I. del.

Premišljevanja, kako posnemati presveto Srce
Jezusovo v njegovem notranjem življenju.

Pred premišljevanjem	7
Po premišljevanju	8
1. dan: Častimo našo ljubo Gospo presvetega Je- zusovega Srca	9
2. " Milost božja je neskončne vrednosti	15
3. " Čemu je Sin Božji človek postal?	22
4. " Naše srce bodi, kakor presveto Jezusovo Srce, vse Bogu posvečeno	28
5. " V presvetem Jezusovem Srcu prerojeni, prisvojiti si moramo tudi njegovega duha	34
6. " Presveto Srce Deteta Jezusa nas uči ponižnosti	38
7. " Malo Dete Jezus nas le še uči ponižnosti	44
8. " Presveto Srce Jezusa, v hlevu rojenega, nas uči svetega ubožstva	50
9. " Presveto Srce Jezusovo, bivajoče med angelji, nas uči svete čistosti	57
10. " Presveto Srce Jezusovo nas le še uči svete čistosti	61
11. " Presveto Srce Jezusa, v jaslicah leže- čega, nas uči svete pokorščine	65

12. dan:	Presveto Srce Jezusa, v jaslicah ležečega, nas le še uči svete pokorščine .	70
13. "	Presveto Srce Jezusovo nas ob obrezovanju uči zatajevati svoje srce . . .	75
14. "	Po modrih moljeno presveto Srce Jezusovo nas uči premagovati strah pred ljudmi	82
15. "	V skrivnosti darovanja v templju nas uči presveto Srce Jezusovo, naj imamo v vsem čist namen	89
16. "	Presveto Srce Jezusovo nas le še uči, naj vse storimo iz dobrega namena .	93
17. "	Presveto Srce Jezusovo nas na begu v Egiptet skrivnostno uči prostosti srca .	97
18. "	Presveto Srce dvanajstletnega Jezusa v templju nas uči moliti	105
19. "	Presveto Srce Jezusovo nas v Nazaretu uči ljubiti samoto	114
20. "	Presveto Srce Jezusovo nas pri krstu v reki Jordanu uči bivati v pričujočnosti božji	121
21. "	Presveto Srce Jezusovo nas s svojimi skušnjavami v puščavi uči, kako naj ohranimo mir srca	130
22. "	Presveto Srce Jezusovo nas v začetku svojega očitnega življenja uči, kako goreče je bilo za zveličanje naših duš .	139
23. "	Presveto Srce Jezusovo nas na ženitnini v Kani uči biti duhovno veselim . .	149
24. "	Presveto Srce Jezusovo nas v obhoji z ljudmi uči prenašati napake drugih .	155
25. "	Presveto Srce Jezusovo nas uči s svojo sveto priprostostjo v obhoji z ljudmi, da bodimo tudi mi priprosti z bližnjim	162
26. "	Presveto Srce Jezusovo nam je prelepo ogledalo s svojo ponižnostjo in s svojo ljubeznijo do ljudij	170

27. dan:	Presveto Srce Jezusovo nas s svojim življenjem na svetu uči, kako naj tudi mi živimo na svetu, da nismo tega sveta in nam ne škoduje svet	178
28. „	Presveto Srce Jezusovo nas uči, da iz vere živimo, kakor zahteva od svojih učencev	185
29. „	Presveto Srce Jezusovo, obetajoče stanovitnim večno življenje in pripomočke zaupljivi molitvi, nas uči živeti v svetem upanju	194
30. „	Presveto Srce Jezusovo nas uči živeti v božji ljubezni	202
31. „	Presveto Srce Jezusovo nas uči, vedno hrepeneti po čednosti	211

II. del.

Pobožna opravila.

Jutranja molitev	221
Jutranje pozdravljenje Jezusovega Srca	222
Darovanje svojega srca Jezusu	223
Hvala Božja	224
Pozdravljenje Matere Božje	225
K svojemu angelju varihu	226
Vzdihljej k Jezusu	226
Dober namen	227
Zaveza z Bogom	228
Izročanje sveti družini	229
Večerna molitev.	
Vera	230
Upanje	231
Ljubezen	231
Pozdravljenje Matere Božje	232
Izročanje presvetemu Jezusovemu Srcu	232

	Stran
Dober namen, preden se vležeš	233
Prošnja za okrepevalen pokoj po noči . . .	234
Prva sveta maša. (Zložena iz molitev raznih svetnikov)	235
Druga sveta maša. (Na čast bridkemu trpljenju in smrti Jezusa Kristusa)	253
Sveta spoved: Molitve pred spovedjo . . .	263
Molitve po spovedi	269
Sveto obhajilo: Molitve pred sv. obhajilom	275
Molitve po sv. obhajilu	289
Litanije vseh svetnikov	301
Molitve pri popoldanji službi božji . . .	308
Lavretanske litanije	312
Molitve	315
Sveti križev pot svet. Leonarda Portomavriškega	219
Razne molitve.	
K Jezusu Kristusu v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa	341
Počestvenje sv. Jožefa:	
1. Izvolitev sv. Jožefa v posebnega zaščitnika	345
2. Prošnja za vredno sveto obhajilo	346
3. " " varstvo v življenju	347
4. " " kako posebno milost	348

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COB155

00000075048

